

Giới thiệu Hộ Hoa Trạng Nguyên

Lương Thiều chính là tác giả của bộ truyện online hay được ra mắt trong tháng này mang tiêu đề Hộ Hoa Trạng Nguyên (Tên convert: Hộ Hoa Trạng Nguyên Tại Hiện Đại). Trạng nguyên văn võ song toàn Tiêu Dương ngoài ý muốn xuyên không đến hiện đại, dùng hai thân phận là thư đồng của tiểu thư ngôn tình cổ đại và bảo vệ ký túc xá nữ hòa nhập vào một ngôi trường đại học, bắt đầu hành trình hộ hoa đầy hươnggiấm.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ta Muốn Bao Nguyên Một Đêm

Tháng Chín, gió mát thổi qua mặt hồ Văn Khê, ánh trăng nhàn nhạt trải dài bốn phía.

Đêm càng lúc càng sâu. Ven hồ Văn Khê, mấy cành dương liễu rủ xuống mặt hồ. Đột nhiên rầm một tiếng, cành liễu thoáng rung lên. Trong đêm đen tối như mực, trên mặt hồ xuất hiện hai cánh tay, một phát bất được cành liễu. May mà xung quanh không có người. Nếu không, sự kiện linh dị phát sinh ở suối Văn Khê đã lan truyền nhanh chóng rồi.

Một thân ảnh, thân thủ lợi hại bò lên bờ bên cạnh, nằm ngửa người theo hình chữ đại, miệng thở hổn hển.

-Cảm ơn trời đất. Rốt cuộc cũng tránh được một kiếp. Chỉ tiếc là tiền đồ tốt như vậy lại phải từ bỏ.

Ánh mắt Tiêu Dương hiện lên chút ảo não, nhưng rồi lại mỉm cười:

-Nhưng có thể thoát khỏi từ trong đám cao thủ nhiều như mây, bản Trạng Nguyên xem như phúc lớn mạng lớn rồi.

Hai chữ Trạng Nguyên xẹt qua trong óc Tiêu Dương, ánh mắt không khỏi âm trầm hơn. Hắn không chỉ là Trạng Nguyên, hơn nữa còn là văn võ song khoa Trạng Nguyên, được hoàng đế ngự tứ “Môn sinh thiên tử” ngay tại trường thi. Có thể nói trước đó tiền đồ của hắn như gấm, chỉ cần một bước là lên mây.

Chỉ tiếc là, chức Trạng Nguyên này còn làm chưa được một nén nhang. Tiêu Dương ở trên điện Kim Loan vui mừng quá đỗi, nhất thời nhịn không được thả rắm một cái, kinh động đến Hoàng thượng. Đường đường là thiên tử Cửu Long, chưa từng có người nào dám hỗn xược trước mặt ông. Kết quả, Tiêu Dương khiến cho mặt rồng nổi giận, vui quá hóa buồn, bị nhốt vào tử lao.

Không cam lòng đánh mất tính mạng gần hai mươi năm của mình, Tiêu Dương đã hao hết tâm tư và thực lực chạy từ trong tử lao, bị Ngự Lâm Quân đuổi theo không dứt. Dưới tình huống cấp bách, hắn đã nhảy xuống vách núi. Chỉ trong một cái chớp mắt, hình ảnh trước mắt đã thay đổi.

-Dưới vách núi là một cái hồ lớn. Mạng của bản Trạng Nguyên vẫn còn chưa hết.

-Chỉ có điều, cái đèn kia là vật gì thế nhỉ?

Tiêu Dương nhảy lên một hòn đá, rồi chạy về phía trước. Đây là một khu rừng yên tĩnh. Giẫm trên cỏ mềm, Tiêu Dương phát hiện, ánh sáng là được phát ra từ ngọn đèn kỳ lạ ở bờ bên kia. Phía dưới ngọn đèn là những cô gái ăn mặc rất xinh đẹp. Cho dù ánh sáng không quá nhiều, nhưng Tiêu Dương vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của từng cô, không khỏi sờn cả gai ốc.

Đồng thời một sự bất khoan liên xuất hiện.

Đây là chỗ nào? Tại sao ngọn đèn dầu lại sáng như vậy? Quan trọng hơn chính là...

-Tại sao những cô nương này lại mặc ít đồ như vậy?

Tiêu Dương rất nhanh phát hiện, không chỉ một mình mình đứng ở đây, cách đó không xa, ánh mắt của một người đàn ông trung niên không ngừng đánh giá những cô gái này, dường như có chút do dự, rồi bước về một cô gái trong đó.

Tiêu Dương lập tức dựng lỗ tai. Có lẽ hắn sẽ có được tin tức hữu dụng từ cuộc trò chuyện của bọn họ.

-Bao nhiêu?

-Một lần 180, nguyên đêm 500.

Sau đó, hai thân ảnh lập tức sóng vai nhau bước ra khỏi ngọn đèn mờ.

Tiêu Dương tròn tròn mắt.

Hắn tự hỏi mình thông minh tài trí hơn người. Nếu không cũng không có khả năng mới hơn hai mươi tuổi đã trở thành Trạng Nguyên văn võ song khoa. Đây chính là độ cao mà phần lớn mọi người dùng cả đời cũng chưa đạt được. Hơn nữa, không chỉ là văn thao vũ lược, cầm kỳ thi họa, nông vụ xảo công, xem tương xem bói, thậm chí thiên văn các loại, Tiêu Dương đều đã đọc qua.

Từ nhỏ, hắn đã là thần đồng chính cống.

Nhưng lúc này, Tiêu Dương lại triệt để mơ hồ. Hắn phát hiện mình nghe không hiểu ý tứ trong hai câu đối thoại ngắn ngủi này.

- Chẳng lẽ là tiếng lóng?

Tiêu Dương giật mình, đột nhiên kinh sợ.

- Hay là quan phủ bắt người. Cho dù mình rơi xuống vực, Hoàng thượng vẫn không buông tha, tiếp tục đuổi giết?

Tiêu Dương bị tổng vào tù giam, còn bị ép nhảy xuống vách núi, có thể nói là đã chết qua một lần, tất nhiên đặc biệt quý trọng tính mạng của mình, lập tức núp vào một cây khô bên cạnh, ngừng hô hấp, cẩn thận quan sát, vì cái mạng nhỏ của mình mà không dám lười biếng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, một số người đàn ông khác lại đến. Nhưng cuộc đối thoại của họ lại vô cùng giống nhau.

- Bao nhiêu?

Câu mở đầu đều đi thẳng vào vấn đề.

- Một lần 200. Bao nguyên đêm 600.

Rồi hai người sóng vai nhau bước đi.

- Bao nhiêu?

- Một lần 300. Bao nguyên đêm 800.

Người đàn ông lắc đầu, đến trước một cô gái khác.

- Bao nhiêu?

- Một lần thôi, 200.

Rồi hai người bỏ đi.

- Ở bên trong rốt cuộc chôn giấu huyền cơ gì vậy?

Tiêu Dương nhìn không chuyển mắt, không ngừng phân tích tình huống, cuối cùng đẩy ngã kết luận trước đó, âm thầm thở phào một hơi:

- Không ai là quan phủ cả.

Trong đầu Tiêu Dương nghĩ đến một loại người khác.

- Trên giang hồ có loại người chuyên bán tin tức. Thân phận của bọn họ có thể che giấu bất luận kẻ nào. Chỉ cần có người xuất nổi giá tiền là có thể mua được tin tức trân quý trong tay bọn họ.

- Nhất định là như vậy.

Tiêu Dương vỗ đầu thật mạnh.

- Nhất định người đến đều hỏi giá tiền. “Một lần” chính là đại diện cho một lần bán tin tức. “Bao nguyên đêm”, ừm, hắn là muốn thảo luận với nhau. Đúng, chắc chắn là như vậy.

Tiêu Dương cảm thán.

- Trong tình huống này, vẫn là bao nguyên đêm có lợi hơn.

Trầm ngâm một lát, Tiêu Dương tìm một cô gái mà hắn nén lòng nhìn hai lần. Trong lòng hắn có rất nhiều sự băn khoăn, nhất định phải “bao nguyên đêm” mới có thể cởi bỏ nghi vấn trong lòng của mình.

- Bao nhiêu?

Thanh âm trầm trầm của Tiêu Dương vang lên.

Nghe tiếng hỏi, cô gái giương mắt nhìn Tiêu Dương, lập tức hiện lên thần sắc kinh ngạc.

-Một gã rất đẹp trai.

Nhưng trong mắt của cô gái lại xẹt qua thần sắc thương cảm. Một người đàn ông đẹp trai trẻ tuổi mà lại đến nơi này, thế thì chỉ có một nguyên nhân. Hắn không được. Hắn đến chỉ là tìm kiếm sự an ủi tâm linh. Bằng không, dựa vào lực sát thương của gương mặt, không có khả năng đến nơi này tìm gái.

-Chắc anh không chiếm thời gian của tôi nhiều đâu. Thôi, giảm giá cho anh. 180.

Cô gái âm thầm lắc đầu.

Tiêu Dương vui mừng:

-Bao nguyên đêm thì sao?

Cô gái âm thầm thở dài lần nữa.

-Một lần thôi.

Rồi bỏ thêm một câu:

-Cho dù để anh bao nguyên đêm, chưa chắc anh đã làm được.

-Như vậy sao được?

Tiêu Dương vội vàng lắc đầu, thần sắc quýnh lên.

-Ta muốn bao nguyên đêm.

Cô gái há hốc mồm.

-Cho cái giá đi.

-500.

Cô gái rất dứt khoát. Có tiền mà không lấy thì chính là người ngu. Gã đàn ông đẹp trai này đã muốn giả bộ, dù gì cũng là khách hàng của mình, phối hợp một chút cũng không sao. Nói sau, anh ta đẹp trai như vậy, không làm gì được thì cũng dễ ngấm đi.

Tiêu Dương đồng ý.

Lập tức, cô gái tự nhiên mà khoác tay Tiêu Dương, khiến Tiêu Dương bị dọa phải kêu to một tiếng:

-Nàng làm gì vậy?

-Tại sao một cô nương lại có thể làm mấy chuyện không tự trọng như thế?

.....

-Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?

Cô gái dường như có chút không kiên nhẫn. Đã quyết định rồi, đây không phải là cả hai đều muốn chuyện này sao?

Tiêu Dương nhớ đến những người đàn ông trước, đều là sóng vai tay trong tay rồi khỏi, liền cảm thấy thoải mái hơn.

Có thể đây là quy củ của bọn họ.

Nhập gia thì phải tùy tục. Bản Trạng Nguyên chịu chút thiệt cũng không sao.

Tiêu Dương ưỡn ngực, rất hào phóng mà đưa cánh tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chưa Thấy Qua Người Kiêu Ngạo Như Vậy

Bước ra khỏi khu rừng ven hồ Văn Khê, một ngọn đèn đường chiếu xuống một con đường đi. Nhưng trên con đường chỉ toàn là tiệm uốn tóc, nhà tắm hơi, là “làng chơi” nổi danh cả vùng.

Nhưng điều này không quan trọng.

Quan trọng là...lúc này Tiêu Dương đang không ngừng toát mồ hôi lạnh trên trán.

-Ở đây... rốt cuộc là chỗ nào?

Một khắc bước ra khỏi khu rừng, ánh mắt Tiêu Dương chạm vào đủ loại hình ảnh kỳ lạ, lập tức sợ ngây người, bước chân chết lặng đi về phía trước, trong đầu hỗn loạn. Hết thấy mọi thứ ở đây đều lạ lẫm. Giống như vừa rồi, một chiếc xe thật là kỳ lạ âm âm chạy qua, khiến Tiêu Dương bị chấn kinh không nhẹ.

-Hắn là mình đã chết. Và đây chính là địa ngục?

Tiêu Dương cơ hồ có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải là thế giới mà mình sinh sống trước kia.

Nhưng...điều này cũng không quan trọng.

Quan trọng hơn là...

-Cô nương, tại sao nàng lại kéo bản Trạng Nguyên nhanh như vậy?

Tự đáy lòng Tiêu Dương không khỏi mặc niệm. Mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống. Hơn nữa, quần áo trên người cô gái này ít đến thương cảm. Từng mảng da thịt khiến cho tim gã gà tở Đại Tổng Triều nuôi hai mươi năm không ngừng đập thình thịch.

Đương nhiên, gương mặt Tiêu Dương vẫn rất trấn định.

Chưa rõ tình huống, hắn nhất định phải duy trì sự thanh tĩnh.

-Phòng nào?

Cô gái hỏi. Ánh mắt ngoại trừ thương cảm, còn mang theo một sự khinh thường. Gã đẹp trai này còn là một tên Hai Lúa chính cống. Không, từ thần sắc hiếm kỳ không ngừng nhìn chung quanh của hắn, xem ra còn không bằng Hai Lúa. Không chỉ như thế, khi bước đến dưới ngọn đèn, cô gái mới phát hiện, quần áo của gã đẹp trai này vô cùng kỳ quái. Một thân trường bào màu trắng. Bây giờ còn có thanh niên mặc trường bào sao? Nhưng, điều kỳ lạ chính là, bản thân cô tìm không ra chỗ nào không được tự nhiên trên người hắn, giống như trường bào màu trắng này là được thiết kế riêng cho hắn vậy.

Tiêu Dương tự nhận mình che giấu rất tốt rồi.

-Phòng bên kia?

Tiêu Dương ngo ngắc một chút, ánh mắt quét qua tiệm uốn tóc, khách sạn hai bên đường. Cái này không cần quan sát, tự học thôi.

Hắn là nơi lựa chọn để bán tin tức.

-Tùy thôi.

Tiêu Dương cười khẽ. Hắn không có vấn đề gì.

Ước chừng mười phút sau, vị trí của hai người là trong một khách sạn hai tầng.

....

-Anh...anh gọi gã mà không mang theo CMND?

Cô gái cực kỳ phẫn nộ, ngực phập phồng vì tức. Chẳng lẽ anh không biết mướn phòng phải cần CMND sao? Làm cái nghề này lâu như vậy, lần đầu tiên cô gái phải dùng thân phận của mình để mướn phòng.

Bây giờ cô đang có một loại xúc động muốn đâm đầu vào gối mà chết.

Từ lúc ở dưới lầu cho đến khi lên phòng, Tiêu Dương vẫn không lấy ra CMND.

-Gà trống?

Tiêu Dương giật mình, lập tức cười khê:

-Cô nương thật đúng là hiểu lòng người. Ta trắc trở lắm mới đến được chỗ này, đúng thật là đói bụng.

Tiêu Dương cười thầm trong lòng. Tổ chức cung cấp tin tức tình báo này phục vụ đúng là chu đáo. Đã muộn như vậy mà còn cung cấp thức ăn. Chỉ là, nơi này thật kỳ quái. Vì sao không phải “giết gà”, “gọi gà” mà là “gà trống”?

-Ta hiểu rồi. Gà trống chính là gà ăn mày. Haha, với trí thông minh của bản Trạng Nguyên, điều này sao làm khó được ta?

-Đói bụng?

Ánh mắt cô gái hiện lên sự khinh thường:

-Cũng không biết anh có ăn no bụng được không?

Tiêu Dương không vui, vươn năm ngón tay:

-Cô nương, trước đây ta đã từng ăn một hơi năm con gà đấy.

-Anh lợi hại như vậy sao?

-Đương nhiên. Đây, đây, cô nương, tại sao nàng lại cời quần áo?

.....

Ánh mắt cô gái hung hăng nhìn chằm chằm vào phía dưới Tiêu Dương. Cô đã thấy đủ loại khách làng chơi, còn chưa thấy qua tên nào giả ngu như vậy. Cô gái vốn đang định cời y phục bị Tiêu Dương ngăn lại liền ngồi xuống giường. Dù sao cũng là bao nguyên đêm. Anh đẹp trai, anh có quyền.

Tiêu Dương càng thêm khó hiểu. Tại sao sau khi hắn nhảy xuống vách núi, thế giới này liền trở nên khác đi. Mà tiêu chí rõ ràng nhất là, phụ nữ ăn mặc rất ít vải, lại còn cời quần áo trước mặt hắn.

Im lặng một chút.

Tiêu Dương đứng lên.

Cô gái rút cuộc thờ phào một hơi. Bà mẹ nó, lão nương chờ muốn sốt ruột rồi.

Mất cả nửa ngày, Tiêu Dương mới tiến thêm được một bước.

Đối với anh chàng đẹp trai này, cô đã sớm tuyệt vọng từ đáy lòng. Nhưng vẫn ôm hy vọng kỳ tích sẽ phát sinh.

-Cô nương, tại sao gà ăn mày còn chưa lên?

.....

Cô gái đứng phắt dậy. Cô thật sự không chịu nổi gã thanh niên tối ngày giả ngây giả dại như vậy nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

-Bao nguyên đêm chính là phục vụ trọn gói. Tôi sẽ thổi kèn trước cho anh.

-Thổi tiêu?

Tiêu Dương vui vẻ, lập tức có cảm giác thân thiết:

-Nàng cũng biết thổi tiêu sao?

Tiêu Dương cảm thấy rất vui. Đây chính là từ ngữ quen thuộc nhất mà hắn nghe được ở đây.

Cô gái mở to hai mắt. Cô rất ngạc nhiên tại sao Tiêu Dương lại dùng từ “cũng” để hình dung. Nửa ngày sau, cô mới trả lời:

-Trong nhóm của tôi, ai mà không biết thổi kèn chứ?

-Cô nương quả nhiên là học rộng tài cao. Tại hạ nhất thời ngửa ngề, muốn cùng cô nương luận bàn một phen.

-Anh...anh...muốn cùng tôi...luận bàn...thổi kèn?

Cô gái nhảy dựng lên, sờ cả gai ốc. Khó trách sau khi hắn bước vào, cũng không hề có động tác gì. Chẳng lẽ hắn là xăng pha nhớt? Bờ môi cô gái run rẩy:

-Anh cũng muốn thổi kèn?

-Đương nhiên, ta họ Tiêu, thổi tiêu là kỹ nghệ của ta. Ta đắm chìm trong đó nhiều năm rồi, cuối cùng cũng có chút thành tựu.

Tiêu Dương khiêm tốn khoát tay.

Cô gái nhìn không được lui về sau một bước, trong đầu hiện lên một hình ảnh. Gã đẹp trai trước mắt mang theo một cái bịt tai hình con thỏ, quỳ trên mặt đất, nhưng phía trước là một người đàn ông cường tráng đang cười ha hả...

Quá kinh khủng.

Tiêu Dương vẫn còn chưa phát hiện được sự khác thường của cô gái:

-A, đúng rồi, cô nương, nàng quen dùng tiêu năm ngón hay là tiêu bảy ngón?

-Tôi dùng hết mười ngón.

Thanh âm cô gái có chút run rẩy.

Tiêu Dương khẽ giật mình, nhìn không được giờ ngón cái lên:

-Quả nhiên lợi hại.

-Như vậy đi, cô nương, chúng ta luận bàn một chút nhé. Nàng trước đi.

Mặc dù cô gái có chút sồn gai ốc, nhưng vì 500 đồng đêm nay, cô vẫn bằng bất cứ giá nào, lập tức nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước mặt Tiêu Dương, thò tay qua.

-A.

Phanh.

Nương theo một tiếng kêu sợ hãi của Tiêu Dương, cửa phòng bị người ta một cước đá văng. Một số thân ảnh mặc đồng phục mãnh liệt xông vào.

-Không được nhúc nhích. Chúng tôi là cảnh sát.

Tiêu Dương sững sờ:

-Cảnh sát?

-A!

Cô gái bên dưới sợ đến mức ôm đầu, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, toàn thân run rẩy, không nghĩ đến tối nay lại xui xẻo như vậy, đừng phải đội càn quét tệ nạn.

-Chúng tôi là cảnh sát của tổ chống tệ nạn khu Dương Phổ, bây giờ đang hoài nghi các người tiến hành hoạt động không hợp pháp, sẽ tiến hành bắt giữ các người.

Một người đàn ông trung niên mặc đồng phục cảnh sát trầm giọng nói, ánh mắt mang theo vài phần xem thường nhìn Tiêu Dương. Nhìn tư thế của hai người này, còn dùng từ hoài nghi làm gì nữa. Nhưng tiểu tử cậu đứng là xui. Những gian phòng khác khi xông vào, người ta cũng đã xong chuyện. Còn cậu thì vẫn còn đang dạo đầu sao?

-Tào hoàng (Càn quét tệ nạn)?

Đám cảnh sát đột nhiên xông vào khiến cho đầu óc Tiêu Dương càng thêm hỗn loạn. Đột nhiên một luồng ánh sáng xẹt qua trong đầu. Người nơi này nói “gọi gà” thành “gà trống”. “Tào hoàng”, chẳng lẽ là quét rác? Quét sạch đất vàng? Chắc chắn, không sai, chắc chắn là đúng rồi.

Tiêu Dương mỉm cười, khoát tay nói:

-Các người hãy tranh thủ thời gian quét đi. Sau khi quét xong, đến phòng bếp thông báo một tiếng, bảo bọn họ nhanh lên, ta vẫn đang chờ “gà trống”. Haha...

-Haha...

Giống như có một cơn gió lạnh thổi qua, đám cảnh sát có mặt không tự chủ được toàn thân lạnh run, ánh mắt rơi xuống người Tiêu Dương, tròn tròn mắt.

Bọn họ truy quét tệ nạn xã hội, nhiều lần hành động, chưa từng gặp phải một vị khách làng chơi nào dám trước mặt bọn họ nói ra hai chữ “gọi gà”. Tiểu

tử này không chỉ nói hai chữ đó, mà còn bảo bọn họ ra ngoài nhanh chút. Hấn...hấn còn muốn tiếp tục “gọi gài” sao?

Nhìn thấy người hung hăng càn quấy rồi, nhưng chưa từng thấy người kiêu ngạo như vậy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nữ Nhân Thế Giới Này Làm Sao Thế Nhỉ?

Tất cả mọi người trong phòng đều tròn mắt. Lúc này, bên ngoài hành lang bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau đó là một giọng nói bức người vang lên:

-Nhanh, bắt về hết.

Đó là một giọng nữ.

-Bắt về hết?

Lúc này, tim Tiêu Dương đập mạnh. Ba chữ đó là ba chữ vang lên bên tai hắn nhiều nhất kể từ khi hắn bị tổng vào thiên lao.

-Chẳng lẽ là người trong quan phủ?

Bịch, bịch.

Tiêu Dương vô thức lui về phía sau hai bước. Lúc này, tiếng bước chân dứt khoát kia đã gần ngay trước mắt. Tiêu Dương nhanh chóng nhìn qua.

Một bóng hồng lướt vào.

Một cô gái mặc trang phục cảnh sát màu trắng bạc, lộ ra dáng người uyển chuyển, mắt phượng nhướng lên, lông mày cau lại, ẩn chứa sự tức giận vô cùng.

Một cô gái có phương thức làm việc lời lẽ phong hành.

Tiêu Dương lập tức có kết luận, cũng không kịp nhìn dung mạo cô gái, vội quay người, trường bào bay lên, cơ thể phóng lên cửa sổ nhảy ra ngoài.

-Muốn chạy?

Ánh mắt Bạch Khanh Thành lạnh lẽo quét qua, nhanh chóng xông lên, nhưng đồng thời cũng hiện lên một sự kinh ngạc.

Cô bị giáng chức xuống làm tổ trưởng tổ truy quét tệ nạn xã hội. Bởi vì tức giận không có chỗ trút, cô thường dẫn đội nhiều lần xuất kích. Trong quá trình truy quét cũng gặp qua không ít trường hợp nhảy cửa sổ chạy trốn. Nhưng tất cả đều là đám đàn ông mới rời khỏi cơ thể gái làng chơi, động tác phần lớn đều không tiện. Hơn nữa, khi leo lên cửa sổ thì hai chân run rẩy, không người nào dám nhảy một cách gọn gàng như thế này.

Tuy đây chỉ là lầu hai, nhưng tuyệt cũng không thấp.

Bạch Khanh Thành nhảy vọt đến cửa sổ, quét mắt nhìn bên dưới, nhưng không tìm được bóng người nào.

-Trốn rất nhanh.

Bạch Khanh Thành hừ lạnh, ánh mắt hiện lên sự không cam lòng.

Đây là người đầu tiên thoát khỏi ma trảo của cô kể từ khi cô bắt đầu hành động truy quét tệ nạn đến nay.

-Trường bào kỳ quái.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Bạch Khanh Thành đối với Tiêu Dương.

-Thu đội.

Mắt phượng của Bạch Khanh Thành lạnh như băng, lập tức dẫn đội rời khỏi, không chút dây dưa.

.....

-Đúng là nguy hiểm.

Tiêu Dương đi một mình trên đường lớn. Bên trái thì ngựa xe như nước, bên phải thì là những tòa cao ốc sáng đèn lóng lánh. Nhưng những chiêu bài bên trên mà Tiêu Dương có thể nhận ra được thì rất ít. Ví dụ như KFC, ngân hàng Trung Quốc, KTV...Thậm chí...

-Đồ dùng người lớn?

Tiêu Dương thật sự cảm thấy khó hiểu.

Thế giới này kỳ quái quá.

Bây giờ Tiêu Dương có thể xác định, bùn đất mà hắn đang giẫm dưới chân, tuyệt đối không phải là nơi mà hắn đã sống trước kia.

Nhớ lại cảnh tượng thiếu chút nữa bị bắt, Tiêu Dương càng thêm kỳ quái. Những người đến “tảo hoàng” có phải là người trong quan phủ không? Chỉ là, thực lực của bọn họ quá yếu đi.

Rất nhiều sự bất khoan nhượng trong đầu Tiêu Dương. Tuy Tiêu Dương mặc trường bào, không hợp với quần jean, váy ngắn của những người chung quanh, nhưng ngoại trừ gương mặt quá đẹp trai, Tiêu Dương cũng không có nhiều điểm khiến người ta phải chú ý. Phải biết rằng, ở cái thế giới này, đừng nói mặc trường bào, cho dù ở trường đi ra ngoài, trừ phi là mỹ nữ, nếu không thì nhiều lắm cũng chỉ tranh thủ được nửa giây nhìn của người khác mà thôi.

Tiêu Dương biết rõ mình đẹp trai không giống người thường, liền dùng mái tóc đang hỗn loạn mà che lại. Nhìn thoáng qua, đúng là mấy tên gia hỏa làm nghệ thuật.

-Thiệu lão sư, mong anh tránh ra.

Một thanh âm lạnh như băng bỗng vang lên bên tai Tiêu Dương. Tiêu Dương vô ý ngẩng đầu, thấy trước cửa một quán bar ánh đèn lập lòe, một người thanh niên mặc âu phục đang giang hai tay ra, cản đường của một cô gái, toàn thân đầy mùi rượu, gương mặt cũng có chút anh tuấn.

Gã thanh niên hai mắt nhìn chăm chăm vào cô gái. Có lẽ là mụm cảm giác say, không chút che giấu nhìn vào bộ ngực nhô cao của cô.

Tuy xuất hiện tại nơi ăn chơi này, nhưng quần áo của cô gái lại rất truyền thống. Váy màu lam nhạt quá gối, bên trên là chiếc áo đơn giản. Nhìn hai hàng lông mày của cô cũng có thể thấy được, bình thường cô không quan tâm quá nhiều đến cách ăn mặc, nhưng cho dù là vậy, tố chất và dung nhan của cô vẫn đủ thu hút tâm hồn lạc phách của bất cứ gã đàn ông nào.

-Một cô gái đẹp như vậy, nếu nằm lên trên giường, tuyệt đối sẽ là một vụ vật khiến người ta khó mà kiềm chế.

Gã thanh niên nuốt nước miếng, khóe miệng nhếch lên.

-Vô sỉ.

Tuy gã thanh niên không nói ra miệng, nhưng khoảng cách giữa hai người chỉ có 10m. Tiêu Dương khinh thường lắc đầu, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Cô gái lui về phía sau một bước, lông mày cau lại, nghiêm nghị nói:

-Thiệu lão sư, mong anh tự trọng.

-Tổ Tâm, tôi chẳng qua muốn tiến em một đoạn đường mà thôi.

Người đàn ông nhẹ nhàng cười:

-Em cũng biết, mỹ nữ đi đường ban đêm sẽ rất nguy hiểm.

-Sau đó, anh sẽ bảo vệ tôi?

Thanh âm Bạch Tổ Tâm rất thấp, hiển nhiên là đang cực lực áp chế lửa giận của mình.

Cô cũng được xem là tu dưỡng vô cùng tốt. Cho dù nói chuyện với người khác, cũng không dễ dàng tức giận. Nhưng đêm nay, Bạch Tổ Tâm đã triệt để bị tên vô lại này chọc tức.

Người đàn ông cười ha hả:

-Đương nhiên, vì tôi là đàn ông.

Ánh mắt Bạch Tổ Tâm hiện lên vài phần không kiên nhẫn, không nói thêm điều gì, nghiêng người tiến lên. Bóng người đàn ông lóe lên lần nữa, ngăn trước người Bạch Tổ Tâm.

-Thiệu Lâm Phong, rốt cuộc thì anh muốn thế nào?

Giọng nói của Bạch Tố Tâm đã bất thiện, gọi thẳng tên người đàn ông.

Mượn cảm giác say, Thiệu Lâm Phong không tỏ ra phật lòng, nghiêm mặt nói:

-Tố Tâm, xin hãy tin tôi, tôi không có ác ý. Tôi chỉ muốn đưa em về mà thôi. Xe của tôi ở đằng kia, xin mời.

-Nhàm chán quá.

Từ xa, Tiêu Dương nhẹ lắc đầu. Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Người đàn ông vô si như vậy, khiến Tiêu Dương cảm thấy mắt mắt đàn ông trên đời này hết. Lắc đầu, nhưng hắn vẫn không có ý định quay người, vẫn bước về phía trước. Tuy nhiên, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, mặc dù Tiêu Dương không có ý nhưng vẫn nghe được đoạn đối thoại giữa hai người.

-Xin lỗi, không cần.

Bạch Tố Tâm lạnh giọng trả lời.

Thiệu Lâm Phong mỉm cười:

-Rút rè là thiên tính của phụ nữ, tôi có thể hiểu được. Tố Tâm, mời lên xe.

Ánh mắt Bạch Tố Tâm ánh lên tia giận dữ, thờ sâu nói:

-Tôi đã nói không cần.

Nhìn người đàn ông trước mắt, Bạch Tố Tâm hiện lên sự chán ghét chưa bao giờ có, dứt khoát nói:

-Bạn trai tôi sẽ đến đón tôi.

Quả nhiên, Thiệu Lâm Phong liền kinh ngạc. Nhưng sau đó lại nhàn nhạt cười.

-Tố Tâm, em không cần gạt tôi. Tôi đã sớm điều tra được rõ ràng. Ở trường học, đàn ông mà nói chuyện vượt quá mười câu với em cũng không quá mười người.

Bạch Tố Tâm cau mày. Ý của cô đã rất rõ ràng, nhưng người đàn ông trước mặt vẫn vô lại như vậy.

Thờ sâu một hơi, Bạch Tố Tâm nghiêng mắt, liền nhìn thấy một thanh niên mặc trang phục làm nghệ thuật, mái tóc dài bay trong gió, đang bước về phía cô, lập tức khẽ động, cất bước tiến lên, động tác rất tự nhiên nắm cánh tay của “nghệ thuật gia”:

-Anh yêu, anh đến rồi sao?

Một khắc này, cả hai người đàn ông đều ngạc nhiên.

Toàn thân Tiêu Dương trở nên mất tự nhiên, rung mình một cái, nhìn Bạch Tố Tâm kéo cánh tay của mình, cảm nhận được tình cảm ấm áp và một mùi thơm nhàn nhạt.

Phụ nữ thế giới này đều như vậy hết sao?

Quá điên cuồng đi.

Tiêu Dương lắc đầu thờ dài. Hắn ở bờ hồ gặp được một cô gái trang điểm đậm, sau đó là một cô gái xinh đẹp muốn bắt hắn về. Còn bây giờ, hắn lại bị một cô gái kéo tay ngay trên đường cái, chiếm hết tiện nghi của hắn.

Quá điên cuồng, quá khi dễ người.

Tự đáy lòng Tiêu Dương cảm thấy bị thương. Một người thuần khiết như hắn, ở cái nơi tràn ngập sự thối nát này, áp lực sinh tồn nhất định phải tăng mạnh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ta Có Thói Quen Ngủ Khỏa Thân

Tiêu Dương rất nhanh từ trong bị thương tỉnh táo lại. Bạch Tổ Tâm đang kéo cánh tay của hắn, đồng thời nhỏ giọng nói ba chữ “Hãy giúp tôi”.

Mỹ nữ yêu cầu, một người thuần khiết như Tiêu Dương cũng không thể cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu một cách máy móc.

Một bên, sắc mặt Thiệu Lâm Phong triệt để trầm xuống. Tuy toàn thân y đầy mùi rượu, cũng có ý định mượn điều này để làm chuyện mà y vẫn muốn làm trước đây. Trong kế hoạch của Thiệu Lâm Phong, chỉ cần y ép được Bạch Tổ Tâm lên xe của mình, kế hoạch tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Bạch Tổ Tâm, hỏa dục trong lòng Thiệu Lâm Phong tăng lên. Y tất nhiên là không cam lòng nhìn cô cứ như vậy mà rời khỏi, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Tổ Tâm kéo tay gã thanh niên kia. Đản ông như vậy, làm sao có thể xứng đôi với nữ thần của cơ quan y được?

Hừ lạnh một tiếng, Thiệu Lâm Phong cất bước tiến lên, nở nụ cười:

-Tôi tên Thiệu Lâm Phong, hay còn gọi là Ngọc Thụ Lâm Phong.

Nhưng qua một lúc lâu, gã thanh niên có mái tóc rối bời này không hề có chút phản ứng. Thiệu Lâm Phong cũng không tức giận, ngược lại mừng rỡ, ánh mắt ôn hòa nhìn Bạch Tổ Tâm:

-Tổ Tâm, không định giới thiệu bạn trai của em sao?

Hai chữ “bạn trai”, Thiệu Lâm Phong nhấn thật mạnh. Y hoài nghi, gã thanh niên này là Bạch Tổ Tâm tạm thời tìm được.

Đáng tiếc, không chuyên nghiệp rồi.

Bạch Tổ Tâm cau mày. Lúc này, Tiêu Dương bên cạnh đã có động tác, cười như không cười:

-Huynh đài, ta cũng không có lễ vật gì tặng cho người hết.

Động tác đưa tay ra của Thiệu Lâm Phong lại bị Tiêu Dương lý giải thành yêu cầu lễ vật.

Tiêu Dương thờ dãi trong lòng. Thế giới này tràn ngập nhiều điều kỳ quái. Ví dụ như người đàn ông trước mắt, lễ nghĩa liêm sỉ đã bị y quăng ra sau đầu rồi.

Bạch Tổ Tâm khẽ giật mình. Cả nửa ngày nào mới quay lại, nhin không được phải bật cười.

Một nụ cười mê hoặc lòng người.

Ánh mắt Thiệu Lâm Phong ngây ngốc, nhưng rồi thần sắc sáng ngời đã quay lại, mang theo chút giận dữ, hít sâu một hơi, nói với Tiêu Dương:

-Không biết anh bạn nên xưng hô như thế nào?

-Tiêu trong kiếm tiêu, Dương trong cương dương.

Tiêu Dương mỉm cười kiêu ngạo. Đây mới chính là tên của một người đàn ông.

Thiệu Lâm Phong lơ đãng:

-Tại sao anh lại quen với Tổ Tâm?

Bạch Tổ Tâm lập tức cau mày, lạnh lùng nói:

-Thiệu Lâm Phong, tôi quen với bạn trai, dường như chưa đến phiên anh hỏi đến.

Nói xong, Bạch Tổ Tâm liền vẫy một chiếc taxi, kéo Tiêu Dương vào trong. Động tác vô cùng nhanh chóng, Thiệu Lâm Phong còn chưa kịp phản ứng, chiếc xe taxi đã như một con gió lao đi.

-Gái điếm thú!

Khuôn mặt ôn hòa của Thiệu Lâm Phong lập tức trầm xuống, lóe lên hàn quang, hung hăng ném tàn thuốc xuống đất, giẫm thật mạnh lên, sau đó nhìn về hướng chiếc taxi lao đi, cười lạnh:

-Đợi đấy, có một ngày lão tử sẽ ném cô lên giường.

.....

Bên trong xe taxi hoàn toàn yên tĩnh.

Sau khi Bạch Tố Tâm nói nơi cần đến cho taxi, liền im lặng không nói gì. Cô vốn tưởng rằng, gã thanh niên bên cạnh sẽ có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô. Kết quả, chờ một hồi lâu, hắn vẫn không có động tĩnh. Nếu không phải ánh mắt của hắn thỉnh thoảng liếc ra ngoài cửa sổ, Bạch Tố Tâm còn tưởng rằng hắn đã ngủ rồi.

-Tôi là một giáo viên.

Bạch Tố Tâm chủ động lên tiếng, nhưng gã thanh niên bên cạnh dường như không có hứng thú với cô, căn bản không xoay người lại. Bạch Tố Tâm im lặng một chút rồi tiếp tục nói:

-Ở gần đây có một trường cao trung tư thực. Hôm nay là ngày nhà giáo, các đồng nghiệp trong phòng tập trung đến KTV, không nghĩ đến...

Nghĩ đến Thiệu Lâm Phong, Bạch Tố Tâm lại cảm thấy buồn nôn.

-Người tên Thiệu Lâm Phong là đồng nghiệp của tôi. Chỉ có điều, nghe nói anh ta có quan hệ không bình thường với Phó hiệu trưởng, dựa vào quan hệ mới được như ngày hôm nay. Cho nên ở trường học đã quen thói tưởng mình là trung tâm.

Bạch Tố Tâm hiển nhiên không muốn nhắc đến người này, quay sang nhìn gã thanh niên bên cạnh:

-Cảm ơn anh.

Nửa ngày sau, Tiêu Dương mới thu hồi ánh mắt khỏi cửa xe, cảm thán một tiếng:

-Thật là cao.

Sau đó quay sang nhìn Bạch Tố Tâm, cười nói:

-Cái gì? Thật xin lỗi, vừa nãy không nghe cô nói gì cả.

Bạch Tố Tâm im bặt.

Cho dù cô không chú ý đến cách ăn mặc quá nhiều, nhưng cũng không có nghĩa là bị bỏ qua như vậy. Đối với người thanh niên bên cạnh mà nói, cao ốc bên ngoài còn hấp dẫn hơn cả cô.

-Cô nương, chúng ta đi đâu vậy?

-Tôi tên Bạch Tố Tâm.

Bạch Tố Tâm khôi phục sự bình thường trở lại:

-Tôi nay, rất cảm ơn anh vì đã giúp tôi giải vây. Anh muốn đi đâu? Để tôi bảo taxi đưa anh trở về trước.

-Ta muốn đi đâu?

Tiêu Dương ngây người. Ở cái thế giới này, hắn còn có thể đi đâu? Trầm ngâm một chút, hắn ngẩng đầu lên nói:

-Bạch Tố Tâm cô nương, tại hạ có một yêu cầu quá đáng.

-Nói đi.

Bạch Tố Tâm đang muốn trả công cho sự tương trợ tối nay của Tiêu Dương.

Tiêu Dương ngược ngừng nói:

-Bản thân mới tới quý địa, chưa quen cuộc sống nơi này, không biết cô nương có tiện không, có thể cho tại hạ tá túc một đêm?

Trong lòng Tiêu Dương cảm thấy không ổn. Thế giới này đối với hắn quá lạ lẫm. Chỉ bằng tìm hiểu một cách mù quáng, trước tìm một chỗ an định đã, rồi bàn bạc kỹ hơn. Lúc này, nơi duy nhất mà Tiêu Dương cảm thấy có thể đi được chính là nhà của cô gái này. Nhưng, Tiêu Dương thủy chung cảm thấy, hắn vẫn có chút đường đột.

-Có làm khó cô nương quá không?

Tiêu Dương nhận không được bỏ thêm một câu.

Bạch Tố Tâm ngờ ngác, ánh mắt hiện lên sự do dự. Cô nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dương, xuyên qua mái tóc hỗn loạn, lò mò có thể nhìn thấy được đôi mắt thanh tịnh như nước.

-Được rồi.

Bạch Tố Tâm cuối cùng vẫn đồng ý, coi như báo đáp việc hần đã giúp cô tối nay.

-Bác tài, đến nhà trọ Thu Tâm.

.....

Khi hai người bước vào nhà trọ, lúc này cũng đã không còn sớm. Dưới ánh mắt cảnh gác, Tiêu Dương theo sát Bạch Tố Tâm tiến vào nhà trọ Thu Tâm.

-Ồ lâu ba thôi, nên không cần đi thang máy.

Bạch Tố Tâm mở cửa.

-Tiêu Dương, nói thật, anh là người đàn ông đầu tiên đến nhà tôi đây.

Nghe xong, toàn thân Tiêu Dương chấn động, lập tức cảnh gác quét mắt nhìn Bạch Tố Tâm. Chẳng lẽ muốn đưa dê vào miệng cọp?

Bạch Tố Tâm đổi đôi dép lê, bước vào bên trong. Sau một lát, cô xuất hiện lần nữa, thấy Tiêu Dương vẫn đứng ngoài cửa ra vào, không khỏi nghi ngờ hỏi:

-Tiêu Dương, tại sao anh lại không vào?

Tiêu Dương chỉ vào chỗ để giày. Tất cả đều là kiểu giày của nữ, không có đôi nào thích hợp với hần.

-Nếu như anh không chê sàn nhà dơ, cứ trực tiếp bỏ giày đi chân không vào là được.

Bạch Tố Tâm không quá để ý, còn nói thêm một câu:

-Tôi cũng không chê chân anh thối đâu.

Huề nhau.

-Tố Tâm cô nương, ở đây cô có sách vở về lịch sử không?

Tuy hết thấy đều là những sự vật mới mẻ đối với Tiêu Dương, nhưng điều mà hần cần biết nhất chính là, rốt cuộc hần đang ở đâu? Để tìm được đáp án này, sách lịch sử chính là lựa chọn tốt nhất.

Bạch Tố Tâm lắc đầu:

-Tôi là giáo viên dạy ngoại ngữ. Nhưng em gái tôi đang là sinh viên năm nhất khoa lịch sử. Bây giờ nó đi ngủ rồi. Ngày mai tôi mượn của nó cho anh xem

Tiêu Dương nhẹ gật đầu. Trên đường về nhà, Bạch Tố Tâm cũng đã giới thiệu tình huống nhà trọ cho hần biết. Cũng đơn giản thôi. Ba chị em Bạch Tố Tâm ở cùng với nhau. Cô hoàn toàn không nhắc đến cha mẹ, Tiêu Dương cũng không hỏi. Còn về bản thân hần, hần nói mình đến từ nông thôn. Mà Tiêu Dương cũng nghi ngờ, Bạch Tố Tâm vậy mà tin tưởng hần.

Làm sao có thể không tin chứ? Bạch Tố Tâm liếc mắt nhìn toàn thân Tiêu Dương. Mỗi khi hần nhìn thấy một vật gì, đều cả kinh hết cả buổi. Đây chính là Hai Lúa điển hình. Sợ còn muốn Hai Lúa hơn cả Hai Lúa.

-Tiêu Dương, ở đây chúng tôi chỉ có ba gian phòng mà thôi. Tối nay anh tạm ngủ ở sofa đi nhé.

-Sofa?

Ánh mắt Tiêu Dương rơi xuống cái ghế mềm mềm bên cạnh, lập tức hiểu rõ vấn đề:

-Không thành vấn đề. Ở đây rất tốt, so với chỗ tôi ngủ trước kia rất nhiều.

Bạch Tố Tâm gật đầu, đi chuẩn bị cho Tiêu Dương gối và chăn.

-Nếu anh muốn đi tắm, nhà tắm ở bên kia. Tiêu Dương, anh còn vấn đề gì không?

-Không, nhưng thật ra là có một.

Tiêu Dương suy nghĩ một chút, đồng thời ánh mắt cũng mang theo một chút bất an.

-Cái này...Tố Tâm cô nương, nói thẳng, ta có thói quen ngủ khóa thân. Nếu ta ngủ ở đây, các người sẽ không ra ngoài chứ?

Hoàn cảnh nơi này rất tốt. Điều duy nhất mà Tiêu Dương lo lắng chính là cơ thể của hần sẽ bị quấy bẩn. Dù sao, trong nhà này đều là phụ nữ, còn hần là

độc đỉnh duy nhất, tính nguy hiểm tăng lên rất nhiều.

Rằm

Cửa phòng Bạch Tố Tâm nặng nề đóng lại. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bài Hát “Con Vịt”

Một đêm không có gì xảy ra.

Cân nhắc vì sự an toàn của mình, Tiêu Dương vẫn lựa chọn không ngủ khóa thân. Bạch Tố Tâm còn chưa tỏ thái độ chính xác, Tiêu Dương không cách nào xác định nửa đêm cô có ra ngoài chiếm tiện nghi của hắn hay không.

Đêm nay chính là một đêm an ổn nhất của Tiêu Dương kể từ khi trốn khỏi ngục giam. Cho dù thế giới này có chút kỳ quái, phụ nữ ở đây đều điên cuồng, nhưng điều này đã chứng minh, hắn hoàn toàn thoát khỏi sự đuổi giết của quan phủ.

Đương nhiên, có một nhân tố quan trọng hơn chính là, bộ sofa này rất mềm. Tiêu Dương chưa từng ngủ qua chỗ thư thái như thế này.

Mở hai mắt nhìn chung quanh, màn hình tivi LCD xuất hiện trước tầm mắt của Tiêu Dương. Thử đồ chơi này cũng không xa lạ gì với hắn. Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, hắn đã lắc qua lắc lại một phen, phát hiện “tấm gương” này thần kỳ vô cùng. Hắn chỉ cần ấn vào cái nút đỏ bên trên “một cái hộp hình chữ nhật”, “tấm gương” sẽ nhảy ra hình ảnh kỳ lạ. Nếu ấn vào lần nữa, hình ảnh sẽ biến mất.

-Cái chỗ thần bí này thật sự tràn ngập rất nhiều điều thần kỳ.

Tiêu Dương ngồi dậy, duỗi cái lưng mỏi, ánh mắt vô thức nhìn về phía bên phải.

Đó chính là “nhà vệ sinh” mà Bạch Tố Tâm đã nói hôm qua.

-Hắn là nơi để tắm rửa.

Tiêu Dương tự hỏi ngộ tính của hắn cũng không tệ lắm. Khi đọc sách, mặc dù không phải trường hợp đọc một lần là nhớ mãi không quên, nhưng trí nhớ và năng lực lý giải của hắn đều đứng đầu. Nếu không, như thế nào tuổi còn trẻ đã trở thành Trạng Nguyên văn võ song khoa.

Mở cửa, hét thấy như Tiêu Dương đã dự liệu. Quả nhiên có một thùng nước xuất hiện trước mặt hắn. Tiêu Dương nhanh chóng rửa mặt thật sạch. Đột nhiên hắn có cảm giác muốn đi ngoài, ánh mắt lướt nhìn bốn phía, cau mày:

-Nhà xí ở đâu nhỉ? Bồn cầu đâu?

Càng lúc càng mắc tiểu, Tiêu Dương tìm khắp nơi trong căn phòng, nhưng vẫn không tìm thấy bồn cầu.

-Bọn họ không đi tiểu sao?

Tiêu Dương nhin không được xuất hiện một ý niệm trong đầu.

-Anh là ai?

Đột nhiên, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên sau lưng Tiêu Dương.

Tiêu Dương giật mình, nước tiểu tạm thời rút đi. Khi xoay người lại, đồng tử không khỏi co rút. Khi nghe giọng nói ôn hòa xen lẫn cương nghị, một hình ảnh gương mặt trái xoan, mái tóc dài bồng bềnh không khỏi hiện ra trong đầu của hắn. Nhưng khi tầm mắt của hắn chính thức nhìn vào chủ nhân của giọng nói...

Mái tóc dài mềm mại rủ xuống vai, gương mặt trái xoan còn đẹp hơn trong tưởng tượng của hắn, một cặp mắt xinh đẹp đang kinh ngạc nhìn hắn...

Điều Tiêu Dương không thể tưởng tượng được chính là, thân ảnh này không phải đang đứng trước mặt hắn, mà là đang ngồi trên xe lăn.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào, rơi xuống người cô gái. Cô gái mặc một bộ quần áo màu lam nhạt, một chiếc chăn màu trắng che lại bên dưới, phủ xuống lòng bàn chân. Hai bàn tay trắng nõn đặt hai bên xe lăn, ánh mắt lạng lẹ nhìn Tiêu Dương.

Bình tĩnh.

Tiêu Dương từ trong ánh mắt của cô cảm nhận được một sự bình tĩnh đến cực điểm. Nhưng hắn vẫn kịp phản ứng. Cô gái này hẳn là em gái mà Bạch Tổ Tâm đã nói. Nhưng cô bé không biết hắn. Một người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện trong nhà của mình, ánh mắt của cô ngoại trừ chút kinh ngạc thì chỉ còn sự bình tĩnh đến đáng sợ.

-Ta tên Tiêu Dương.

Tiêu Dương mỉm cười, tiến lên vài bước:

-Nàng chính là em gái của Bạch Tổ Tâm cô nương?

Cô gái khẽ giật mình, ánh mắt rơi xuống người Tiêu Dương thật lâu, sau đó mới lên tiếng:

-Anh là bạn của chị Tổ Tâm?

Tiêu Dương suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

-Có lẽ còn chưa đến mức như vậy. Tối qua chúng ta chỉ là tình cờ gặp mặt. Đúng rồi, ta còn một vấn đề.

Thần sắc Tiêu Dương có chút khốn quẫn.

-Gặp tối hôm qua?

Ánh mắt bình tĩnh của cô gái nhìn không được xẹt qua một tia gọn sóng:

-Ở đâu? Tại sao chị Tổ Tâm lại mang anh về đây?

-Ở trên đường.

Tiêu Dương cảm thấy càng lúc càng gấp, cơ hồ phải dùng tay bịt lại bên dưới:

-Cô nương, có thể trả lời một vấn đề trước cho ta được không? Nhà vệ sinh ở đâu vậy?

Gương mặt cô gái càng thêm cổ quái. Ánh mắt nhìn Tiêu Dương có chút khác thường.

Gặp trên đường, sau đó mang về nhà, hai bên cũng chẳng phải là bạn.

Lúc này, cô gái đã có thể tưởng tượng được Tiêu Dương làm nghề gì, liền cao thấp đánh giá hắn. Mặc dù cách ăn mặc của hắn có chút cổ quái, nhưng gương mặt lại rất đẹp trai, xác thực có vốn để làm nghề đó.

Khụ khụ. Tiêu Dương nhìn không được ho nhẹ vài tiếng.

Lúc này cô gái mới nhớ đến vấn đề của Tiêu Dương. Càng thêm kỳ quái chính là, hắn đang đứng trước cửa phòng vệ sinh, lại đi hỏi phòng vệ sinh ở đâu?

Nhưng khi nhìn thấy thần sắc khốn quẫn của Tiêu Dương, cô gái liền chỉ về phía sau của hắn.

-Đa tạ.

Tiêu Dương vội vàng nhảy lên, dùng tốc độ hỏa tiễn chui vào phòng vệ sinh.

-Không nghĩ đến chị Tổ Tâm lại có sở thích này.

Cô gái lẩm bầm một câu.

Àm

Cánh cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra.

-Nhanh như vậy sao?

Cô gái vô thức ngẩng đầu.

Tiêu Dương cau mày, khỏ sở nói:

-Cô nương, bồn cầu ở đâu?

.....

.....

Ước chừng mười phút sau, Tiêu Dương xấu hổ ngồi trên ghế salon. Kỳ thật, trong lòng hắn vẫn còn vài phần tức giận bất bình.

Ai có thể nghĩ đến bồn cầu nhà cô gái này có nắp chứ? Khó trách hắn tìm mãi không thấy.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của cô gái, Tiêu Dương có một cảm giác mất hết mặt mũi.

-Chị Tổ Tâm..

-Nàng....

Sau một hồi im lặng, hai người đồng thời lên tiếng.

-Nàng nói trước đi.

Tiêu Dương rất hào phóng.

-Chị Tổ Tâm có lẽ đã đến trường rồi?

Cô gái hỏi.

Tiêu Dương mờ mịt trả lời:

-Ta không biết.

-Chị...chị ấy còn chưa trả tiền?

Cô gái dừng một chút, rồi nhin không được mà lên tiếng. Cũng chỉ vì nguyên nhân này mà gã thanh niên mới ở lại đây không đi?

-Tiền?

Tiêu Dương suy nghĩ một chút rồi cười nói:

-Nàng ấy có đưa nhưng ta không lấy.

Tối hôm qua, khi ngồi xe trở về, Bạch Tổ Tâm có ý định gửi hắn ít tiền báo đáp. Nhưng Tiêu Dương đường đường là đàn ông bảy thước cao, không thể vô duyên vô cớ tiếp nhận ân huệ của phụ nữ, nên quyết đoán cự tuyệt.

-Anh không cần tiền?

Cô gái càng thêm ngạc nhiên.

Chẳng lẽ hắn có tình cảm với chị Tổ Tâm?

Ai nói kỹ nữ vô tình chứ? Trước mặt cô không phải có người hoàn toàn khác sao?

.....

Im lặng một chút, ánh mắt Tiêu Dương nhin không được nhìn về phía cô gái, trong lòng không khỏi trầm than. Một cô gái thanh xuân như vậy, lại phải trải qua tuổi thanh xuân của mình trên xe lăn.

-Xin hỏi phương danh của cô nương?

Cô gái im lặng một chút.

-Quân Thiết Anh.

Tiêu Dương nhẹ giật mình:

-Quân Thiết Anh, cái tên rất đặc biệt.

Cô gái thoát nhìn mười tám mười chín tuổi hình như có tâm sự.

-Vậy sao?

Quân Thiết Anh dường như khôi phục được sự bình tĩnh, dậm dậm hỏi lại, rồi chuyển động xe lăn, không có ý định tiếp tục nói chuyện với Tiêu Dương.

-Nàng không phải muội muội Tổ Tâm tiểu thư sao? Tại sao một người họ Bạch, một người họ Quân?

Thân ảnh Quân Thiết Anh thoáng dừng lại:

-Chỉ Tổ Tâm là chị họ của tôi.

Tiêu Dương hỏi tiếp:

-Tại hạ còn một yêu cầu quá đáng. Ta có thể mượn sách lịch sử của cô nương xem qua được không?

Lời của Bạch Tổ Tâm tới hôm qua, Tiêu Dương nhớ rất kỹ. Quân Thiết Anh trước mặt, rất có thể là sinh viên khoa Lịch sử gì đó.

Quân Thiết Anh cũng không trả lời, nhẹ đẩy xe lăn tiến vào gian phòng.

-Đây là đồng ý hay không đồng ý vậy?

Tiêu Dương vô cùng ngạc nhiên, nửa ngày sau mới lắc đầu thở dài, ánh mắt lại rơi vào chiếc hộp hình chữ nhật, vô ý cầm lên rồi nhấn xuống cái nút màu đỏ. Hình ảnh trên “tấm gương” lại xuất hiện. Hơn nữa còn biến ảo không ngừng.

-Chắc chắn, thần kỳ quá, thần kỳ quá.

Tiêu Dương cảm thán nói.

Hắn đang mở kênh thiếu nhi. Sau mấy cái quảng cáo, một khúc nhạc thiếu nhi vang lên có tên “Con vịt”.

-Trên một con sông nhỏ có một bầy vịt bơi qua. Hãy mau đến đếm một chút, hai bốn sáu bảy tám..

Tiêu Dương cảm thấy rất vui:

-Ca từ không tệ. Tuy ý cảnh không được tốt lắm, nhưng giai điệu rất vui. Không biết thi nhân nào đã sáng tác nó?

Theo giai điệu vui sướng, Tiêu Dương kim lòng không được mà hát theo.

Lúc này, cửa phòng Quân Thiết Anh mở ra. Cô cầm trong tay một quyển sách lịch sử rất dày. Trước mắt cô lúc này là gã thanh niên đang ngồi trên ghế salon hát theo bài hát thiếu nhi.

Trên một con sông nhỏ có một bầy vịt bơi qua. Hãy mau đến đếm một chút, hai bốn sáu bảy tám..

Quân Thiết Anh cảm thấy cổ quái. Nhớ tới “thân phận” của Tiêu Dương, cô càng cảm thấy sờn gai ốc, dùng sức ném quyển sách lịch sử sang.

Rầm.

Sau đó cánh cửa đóng lại thật chặt.

Loại người này nên tránh được thì tránh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nàng Ấy Sẽ Đứng Lên, Sau Đó...sẽ Hung Hăng Đánh Người Một Cước

Tiêu Dương bị quyển sách từ trên trời giáng trúng, kinh ngạc nhảy dựng lên, mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó cúi người nhặt quyển sách lên.

-Năm ngàn năm?

Tuy kiểu chữ có chút khác biệt, nhưng Tiêu Dương vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra được. Trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác nặng trĩu, tâm trạng không kiềm nén được kích động thêm vài phần. Đáp án sắp được công bố rồi. Trong tay của hắn chính là lịch sử của thế giới này. Hắn rốt cuộc đã có thể

tra ra được manh mối hần đang ở đâu.

Nhẹ nhàng mở vài trang đầu tiên.

-Đường triều?

Tiêu Dương kích động muốn nhảy dựng lên. Thì ra hần vẫn sinh hoạt trong thế giới đó. Đường triều qua rồi, không phải là Tống triều sao? Niên đại mà Tiêu Dương đang sống chính là thời hoàng đế Tống Nhân Tông.

Tiêu Dương lật trang sách càng lúc càng nhanh. Thần sắc từ kích động chuyển sang khiếp sợ, sau đó là trắng bệch, rồi chết lặng, chân tay lạnh buốt.

-Thanh...Thanh triều?

Tiêu Dương muốn hôn mê bất tỉnh, đầu óc hỗn loạn, môi run rẩy:

-Đây là thế giới xuất hiện sau Tống triều? Khó trách hết thảy mọi thứ ở đây đều thần bí như vậy? Thì ra nó là kết quả của mấy trăm năm sau. Không, còn nữa...

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, nhân sinh của Tiêu Dương đã vượt qua mấy triều đại. Mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, ngay cả tay cũng ướt một mảnh.

Bóp.

Hai tay lạnh buốt của Tiêu Dương khép lại quyển sách, chạy vội vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh phả vào trong mắt, rồi nhìn vào khuôn mặt của mình trong tấm gương.

-Không phải nằm mơ. Ta đã từ Tống triều xuyên đến thế giới tương lai này.

Tiêu Dương thật sự khó mà tin được.

-Hơn nữa còn gần một ngàn năm.

Tiêu Dương cưỡng ép chèo chống cơ thể sắp ngất đi, một lần nữa ngồi xuống ghế salon, cố gắng nhớ đến những gì đã xảy ra trước kia. Một khắc hần nhảy xuống vách núi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Thật lâu, trên ghế salon là hình ảnh hóa đá.

Xuyên việt một ngàn năm, chuyện như vậy lại thật sự xảy ra. Nhất thời Tiêu Dương khó có thể tiếp nhận sự thật này.

Reng reng reng.

Một tiếng chuông thanh thúy đánh thức Tiêu Dương.

Đứng lên, ánh mắt Tiêu Dương nhìn bốn phía, cũng không phát hiện được ngọn nguồn thanh âm. Trong lúc đang nghi hoặc, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Cửa phòng mở ra, Quân Thiết Anh ngồi trên xe lăn, nhẹ nhàng đẩy ra, ánh mắt rơi xuống người Tiêu Dương:

-Vì sao anh không mở cửa?

-Mở cửa?

Tiêu Dương nghi ngờ hỏi lại, sau đó bừng tỉnh, bước đến mở cửa.

-Anh là ai?

Tiêu Dương còn chưa kịp lên tiếng, ngoài cửa đã vang lên tiếng quát lạnh, ngữ khí bất thiện.

Tiêu Dương đánh giá người thanh niên trước mặt. Khoảng hai mươi tuổi, quần áo gọn gàng, tay đeo chiếc đồng hồ lấp lánh. Luận anh tuấn, có thể vượt hần ba phần phong thái.

-Anh tìm ai?

Tiêu Dương hỏi lại. Theo như hần biết, ngoại trừ Bạch Tổ Tâm, Quân Thiết Anh, trong căn nhà này chỉ còn một người chị cả. Hiển nhiên, gã thanh niên này là khách từ bên ngoài đến.

Ánh mắt Thẩm Thành Văn càng thêm bất thiện nhìn chằm chằm vào Tiêu Dương.

Ba cô gái ở chỗ này, tại sao lại xuất hiện một gã đàn ông?

-Tôi tìm Nhu Anh.

-Nhu Anh?

Tiêu Dương lặp lại. Chẳng lẽ là chị của Thiết Anh. Hấn lắc đầu:

-Nàng ấy không có ở đây.

-Hừ.

Lúc này, Thẩm Thành Văn đã nhìn thấy Quân Thiết Anh bên trong, liền trừng mắt với Tiêu Dương, sau đó mỉm cười bước vào:

-Nhu Anh, anh đến rồi.

Ánh mắt Quân Thiết Anh vẫn bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ:

-Ở đây không có Nhu Anh.

Sắc mặt Thẩm Thành Văn hơi thay đổi, nhưng vẫn mỉm cười, tiến lên vài bước:

-Bác bảo anh đến đón em về.

Thì ra là người quen. Tiêu Dương nhìn hai người, tự giác không lên tiếng, bước đến ghế sofa, tiếp tục xem tiết mục thiếu nhi.

Thế giới của một ngàn năm sau có quá nhiều thứ cần hắn thích ứng.

-Thẩm công tử, anh đã đến lần thứ chín mươi chín rồi.

-Nhưng em cũng đã cự tuyệt chín mươi tám lần.

-Lần này cũng không ngoại lệ.

-Nhưng anh không muốn đến lần thứ một trăm.

Ngữ khí Thẩm Thành Văn nhện không được tăng thêm vài phần.

Ánh mắt Quân Thiết Anh vẫn không gọn sóng.

-Chỉ cần anh không đến nữa thì sẽ không có.

.....

Thẩm Thành Văn tiến lên vài bước, trực tiếp đứng đối diện với Quân Thiết Anh, nhàn nhạt nói:

-Nhu Anh, tất cả đều là người một nhà, tại sao lại đấu..

-Tôi họ Quân, anh họ Thẩm..

-Nhưng em đừng quên, cha của em đã sớm hứa gả em cho anh.

Thanh âm Thẩm Thành Văn không lớn hơn vài phần, ánh mắt rơi xuống hạ thân Quân Thiết Anh, một chút xem thường lóe lên rồi biến mất. Nếu không phải lợi ích của gia tộc, y căn bản chẳng cần theo đuổi một cô gái tàn phế.

Quân Thiết Anh vẫn bình tĩnh đáp:

-Tôi là tôi, ông ấy là ông ấy.

Thấy thái độ của Quân Thiết Anh như vậy, Thẩm Thành Văn thật sự vô kế khả thi. Đúng như lời của Quân Thiết Anh nói, y đã bị cự tuyệt chín mươi tám lần. Phương pháp nhu hòa gì cũng đã dùng hết. Hờ hững nhìn Quân Thiết Anh cả nửa ngày, hít sâu một hơi, Thẩm Thành Văn nhẹ nhàng nói:

-Quân Nhu Anh, em cho rằng..đời này của em còn hy vọng đứng lên sao?

Nghe xong, thân hình Quân Thiết Anh đang ngồi trên xe lăn liền run lên. Hai con ngươi như hai cục đá rơi xuống hồ, nhất thời gọn sóng. Hai bàn tay trắng nõn nắm chặt hai bên xe lăn. Thật lâu sau mới lạnh lùng nói:

-Tôi có đứng lên được hay không chẳng liên quan đến anh.

Thẩm Thành Văn lắc đầu cười. Nụ cười toát ra hàn ý lạnh như băng, ánh mắt mang theo sự thương hại nhìn xuống thân hình thoạt nhìn mềm mại vô cùng của Quân Thiết Anh:

-Mấy năm qua, bác Quân đã mời toàn bộ những chuyên gia giỏi nhất trên thế giới, nhưng có người nào mà không phán án tử hình cho em? Còn em, lại cứ ôm lấy hy vọng mờ mịt như vậy. Có thể đứng dậy? Buồn cười. Quân Như Anh, hãy mở to mắt của em mà đối mặt với sự thật đi.

-Em vĩnh viễn sẽ không thể đứng lên được. Chiếc xe lăn này sẽ theo em cả đời.

-Gã cho Thẩm gia chính là giá trị tồn tại duy nhất của em, cũng là chuyện mà em có thể làm cho cha của mình. Em thuận theo cũng vậy mà phản kháng cũng thế. Chỉ cần thời cơ đến, không cần anh đến đây, cha của em cũng sẽ phái người đến đón em về.

-Hai chị em Bạch gia không có khả năng giữ em lại.

Nếu như đã đến nước này, Thẩm Thành Văn cũng không ngại vạch mặt. Lấy cô gái tàn phế trước mặt, bất quá cũng chỉ là thủ đoạn thông gia của gia tộc mà thôi. Tội nâng cô trên tay, cô chính là nữ thần. Tội ném cô xuống đất, chẳng khác nào tàn hoa không người hỏi.

Toàn thân Quân Thiết Anh không ngừng run lên. Thẩm Thành Văn đã làm cho cô không cách nào giữ được bình tĩnh, nội tâm rối loạn, hai tay nắm chặt thành xe lăn, đầu cúi xuống, tóc tai mất trật tự, nhìn hai chân không có cảm giác đang nằm dưới tấm chăn màu trắng.

Bốp.

Một giọt nước mắt rơi xuống chiếc chăn lông.

-Em vĩnh viễn không thể đứng lên được.

-Em vĩnh viễn không thể đứng lên được.

Thanh âm giống như ác ma lượn lờ bên tai Quân Thiết Anh, kích thích thần kinh của cô, chẳng khác nào đóa hoa đang lắc lư trong cuồng phong bạo vũ.

Cô rất muốn phản bác, nhưng lại không cách nào phản bác.

Tuy Thẩm Thành Văn nói rất khó nghe, nhưng tất cả lại là sự thật.

Toàn thân rung rung.

Ánh mắt Thẩm Thành Văn nhìn lướt qua Quân Thiết Anh, khóe miệng nhếch cao thêm vài phần.

-Có lẽ em cũng thấy rõ vận mệnh của mình.

-Đáng tiếc, người lại không thấy rõ vận mệnh của mình.

Đột ngột, một giọng nói vang lên sau lưng Thẩm Thành Văn. Một khuôn mặt anh tuấn từ từ bước đến, trực tiếp đến bên cạnh Quân Thiết Anh, nhẹ nhàng vỗ xuống bả vai mềm mại, sau đó giương mắt, ánh mắt như đao.

-Quân Thiết Anh sẽ không vĩnh viễn ngồi xe lăn.

-Nàng ấy sẽ đứng lên, sau đó...sẽ hung hăng đánh người một cước. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thư Đồng

Thẩm Thành Văn biến sắc. Từ lúc bắt đầu vào nhà, y đã không thêm để ý đến gã thanh niên ăn mặc kỳ quái này. Không nghĩ đến, trong lúc Quân Thiết Anh sắp sụp đổ, hắn đã đứng dậy và nói một câu như vậy.

-Nếu cô ấy có thể đứng dậy, tôi cũng không ngại để cô ấy đạp một cước.

Thẩm Thành Văn cười lạnh.

Với tài lực của Quân gia, tất cả các chuyên gia giỏi nhất thế giới đều được mời, nhưng vẫn không cách nào chữa khỏi cho Quân Thiết Anh. Ngoại trừ

chính bản thân cô, không ai cho rằng cô còn có thể đứng dậy.

Trước mắt có một người, nhưng trong mắt Thẩm đại thiếu lại không đáng kể.

Tiêu Dương đặt tay lên vai Quân Thiết Anh. Phần thân dưới yếu ớt của Quân Thiết Anh lập tức run lên, cảm nhận được một luồng nhiệt lưu xâm nhập toàn thân. Khi cô sắp triệt để sụp đổ, thanh âm uyển chuyển này đã đem ý thức của cô trở lại.

-Quân Thiết Anh sẽ không vĩnh viễn ngồi xe lăn.

-Khi nàng ấy đứng lên, sau đó...sẽ hung hăng đá nguoi một cước.

Ánh mắt Quân Thiết Anh dần dần sáng lên, tự đáy lòng xuất hiện vài phần tin tưởng, nhẹ nhàng nhìn dáng người thon dài bên cạnh, trong lòng cảm thấy thoải mái. Nhưng khi Quân Thiết Anh chạm vào ánh mắt Thẩm Thành Văn, sắc mặt nhin không được khê biến.

-Tiêu Dương, hãy giúp tôi tiễn anh ta ra ngoài.

Dưới tình huống này, Tiêu Dương vô tình trở thành chỗ dựa cho Quân Thiết Anh.

-Nhất định.

Tiêu Dương mỉm cười, nhìn Thẩm Thành Văn:

-Mời về.

Hắn sở dĩ đứng ra, thứ nhất là nhìn không nổi một người đàn ông lại dồn một cô gái ngồi xe lăn yếu đuối vào tuyệt cảnh. Thứ hai, xem như là báo đáp ơn cho mượn sách của Quân Thiết Anh. Bây giờ, Tiêu Dương đã biết được hắn xuất hiện trong thế giới của một ngàn năm sau. Tuy trong lòng có chút kinh hoàng, nhưng cũng không còn mờ mịt nữa.

Việc cấp bách đầu tiên chính là hòa nhập với thế giới này.

Thẩm Thành Văn hung hăng nhìn Tiêu Dương:

-Anh có biết bốn công tử là ai không?

-Dù sao thì cũng chẳng giống đàn ông.

Tiêu Dương mỉm cười trả lời:

-Nam nhân chân chính không bức nữ nhân.

Thẩm Thành Văn nheo mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Dương, dường như muốn nhớ kỹ hình dáng của hắn, sau đó quay sang nhìn Quân Thiết Anh.

-Anh sẽ không đến lần thứ một trăm đâu. Lần sau có lẽ là người do cha em phái đến mang em đi.

-Đây là vận mệnh của em, em kháng cự cũng không được mà trốn cũng không xong.

Thẩm Thành Văn không thèm nhìn Tiêu Dương, vừa nói xong liền quay người rời khỏi.

Một lát sau, ánh mắt Quân Thiết Anh nhẹ nhàng thu lại sự kích động, một lần nữa khôi phục sự bình tĩnh, nhìn Tiêu Dương.

-Cảm ơn.

Tiêu Dương mỉm cười, khoát tay nói:

-Sống chung dưới một mái nhà, không cần phải khách khí.

Sau đó, Tiêu Dương bước đến ghế sofa ngồi xuống.

Quân Thiết Anh im lặng thật lâu, nhin không được mở miệng hỏi:

-Cái anh vừa nói...có thật không vậy?

-Cái gì?

Tiêu Dương quay sang nhìn Quân Thiết Anh.

Đó là một gương mặt có cặp lông mày cong cong. Dưới cặp lông mày là một đôi mắt kinh động lòng người. Mỗi một nụ cười hay cái nhăn mày đều giống như tiên nữ. Nhưng khuôn mặt thiên sứ này lại bị trời cao ghen ghét, phải tiếp nhận nỗi khổ bị liệt. Lúc này, hắn mở to mắt nhìn Quân Thiết Anh.

Bốn mắt chạm nhau.

Từ ánh mắt của cô, Tiêu Dương có thể cảm nhận được tâm trạng hiện tại của Quân Thiết Anh. Chờ mong, tinh thần bất định, bất khuất, tuyệt vọng...

Tiêu Dương biết câu trả lời của hắn sẽ ảnh hưởng đến nhân sinh của cô bé này.

-Đương nhiên là thật.

Tiêu Dương mỉm cười, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ:

-Chỉ cần lòng nàng không ngã, nàng nhất định có thể đứng lên.

Ánh mắt Quân Thiết Anh hiện lên một tia sáng:

-Cảm ơn.

Xe lăn động đậy, thân ảnh Quân Thiết Anh chậm rãi tiến vào gian phòng.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, khuôn mặt vui vẻ của Tiêu Dương biến mất không thấy mà chuyển thành trầm tư. Cả nửa ngày liền khẽ thở dài, mắt nhìn gian phòng, như có điều suy nghĩ.

.....

.....

Toàn bộ buổi sáng Tiêu Dương đều ngồi xem tivi. Thế giới tương lai này có quá nhiều thứ hắn cần thích ứng. Thứ đồ trong phòng này hắn không quen thuộc. Cho nên, xuất phát từ cân nhắc cẩn thận, Tiêu Dương quyết định không chạy ra bên ngoài.

Nhờ tin tức và quảng cáo trong tivi, Tiêu Dương biết được không ít đồ vật mới lạ.

Thời gian trôi qua.

Kính cong.

Tiêu Dương đương nhiên biết được thanh âm này là gì, lập tức bước đến mở cửa.

-Anh...

Bạch Tố Tâm giật mình. Cô muốn nói "tại sao anh còn ở đây?", nhưng cô cảm thấy như vậy là không được lịch sự, lập tức im bặt.

-Tố Tâm cô nương, vào đi.

Tiêu Dương nghiêm nghị cho rằng mình là chủ nhân nơi này.

Bạch Tố Tâm cũng không so đo, đổi chiếc dép lê, hỏi:

-Thiết Anh đâu?

-Ở trong phòng.

Tiêu Dương mắt không chuyển nhìn quảng cáo trên tivi:

-Đúng rồi, vừa rồi có người tên Thẩm công tử đến tìm Thiết Anh cô nương.

-Thẩm Thành Văn đến đây?

Sắc mặt Bạch Tố Tâm lập tức thay đổi, vội vàng bước đến phòng Quân Thiết Anh, gõ cửa.

-Yên tâm đi, ta đã đuổi gã Thẩm công tử kia đi rồi.

Tiêu Dương cười ngai ngừng.

Bạch Tố Tâm đương nhiên là không tin tưởng Tiêu Dương, bước thẳng vào phòng Quân Thiết Anh. Ước chừng hơn mười phút sau, Bạch Tố Tâm mới thấy Quân Thiết Anh ra ngoài, cảm kích nói:

-Tiêu Dương, lần này nhờ có anh.

-Chị Tố Tâm, đại tỷ vẫn chưa về sao?

Bạch Tố Tâm lập tức đau đầu:

-Chị ấy là người cuồng công việc. Ai biết được chị ấy sẽ về lúc nào.

Quân Thiết Anh muốn nói điều gì đó nhưng rồi ngừng lại.

Bạch Tố Tâm mỉm cười:

-Yên tâm đi, chuyện của em chị đã giúp em giải quyết.

Dứt lời, Bạch Tố Tâm lôi từ trong túi xách ra một chồng giấy:

-Đây đều là thông báo tuyển dụng. Chị nghĩ, trong vòng ba ngày mới có thể tìm được người thích hợp cho em.

-Tìm người?

Tiêu Dương tò mò cầm lấy một tờ giấy:

-Thông báo tuyển dụng sinh viên đại học và bảo mẫu. Giới tính: Nữ. Tiền lương: Thương lượng. Số điện thoại liên lạc:xxxx.

Tiêu Dương lập tức hiểu ra. Quân Thiết Anh hành động bất tiện, nhưng vẫn muốn đi học. Bạch Tố Tâm bận làm việc, không thể tùy thời đưa đón Quân Thiết Anh, chỉ có thể thuê một bảo mẫu.

-Không phải là thư đồng sao?

Ánh mắt Tiêu Dương sáng lên:

-Thư đồng.

Bây giờ hần cần nhất là cái gì? Đương nhiên là đẩy nhanh tốc độ để hấp thu hết thầy tin tức của một ngàn năm sau này. Mà nơi dễ dàng thu thập thông tin nhất, bất kể thời đại nào, tuyệt đối cũng đều là trường học. Với tình huống của hần mà đến trường thì không dễ dàng gì. Còn trước mắt thì có một con đường tắt.

Một gã thư đồng, có thể quang minh chính đại cùng với Quân Thiết Anh đến trường. Như vậy, hết thầy chẳng phải sẽ thuận lý thành chương sao?

Tinh thần Tiêu Dương chấn động, vội nói với Bạch Tố Tâm:

-Tố Tâm tiểu thư, nàng cảm thấy ta thế nào?

Nghe xong, Quân Thiết Anh chấn động, lập tức nhớ đến “thân phận” của Tiêu Dương, trong lòng thầm than. Quả nhiên là một đêm sinh tình. Người này một không cần tiền, hai không đi. Thì ra là chờ chị Tố Tâm trở lại để thổ lộ. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khoảng Cách Đạt Tiêu Chuẩn Chỉ Thiểu 60 Điểm

Nghe xong, Bạch Tố Tâm ngậy người.

Ánh mắt nhìn quét qua Tiêu Dương vài lần, sau đó đưa ra một đánh giá khách quan:

-Miễn cưỡng cũng xem như đẹp trai.

.....

Tiêu Dương giờ tờ thông báo tuyển dụng trong tay, ưỡn ngực nói:

-Ý của ta là, nếu ta làm nhiệm vụ thư đồng này thì như thế nào?

-Thư đồng?

-Chính là bảo mẫu trong thông báo của các người đây.

-Anh muốn làm bảo mẫu?

Bạch Tố Tâm mở to mắt, cầm tờ thông báo nhìn lại, sau đó lại nhìn Tiêu Dương, nửa ngày mới lên tiếng:

-Anh cảm thấy...anh phù hợp với điều kiện này?

-Mặc dù có chút khác biệt, nhưng tổng thể vẫn phù hợp.

Tiêu Dương gật đầu tự tin.

Đường đường là Trạng Nguyên Đại Tổng, làm sao ngay cả làm thư đồng cũng làm không được?

-Chỗ khác là chỗ nào?

-Giới tính.

.....

Quân Thiết Anh nhìn Bạch Tố Tâm đang muốn phát tác, vội vàng nói:

-Chị Tố Tâm, trước mắt đã có sẵn một ứng viên, chỉ bằng phỏng vấn qua một chút đi.

Bạch Tố Tâm im lặng, sau đó nhẹ gật đầu.

Ước chừng mười phút sau.

Trong phòng khách, Bạch Tố Tâm và Quân Thiết Anh ngồi đối diện với Tiêu Dương, trong tay cầm sẵn giấy bút. Sau khi viết vài chữ lên tờ giấy, liền ngừng đầu hỏi:

-Giới thiệu bản thân trước đi.

Tiêu Dương khẽ giật mình, rồi mỉm cười lên tiếng:

-Tiêu Dương, Tiêu trong kiếm tiêu, Dương trong cương dương.

Bình tĩnh một hồi, Bạch Tố Tâm nhin không được hỏi lại lần nữa:

-Xong rồi sao?

Tiêu Dương gật đầu thật mạnh.

Bạch Tố Tâm lại im lặng. Haiz, phải tự mình hỏi thôi.

-Tuổi.

-20.

-Nguyên quán?

-Thiên Châu, phủ Khai Đức.

-Cái gì?

Bạch Tố Tâm mơ hồ nhìn Tiêu Dương.

-Chị Tố Tâm, chính là Hà Nam tỉnh Bộc Dương.

Lúc này, Quân Thiết Anh nhẹ giọng lên tiếng.

Ánh mắt Tiêu Dương tán thưởng nhìn Quân Thiết Anh. Hắn nhất thời thốt lên địa danh thời Tống triều, không nghĩ đến Quân Thiết Anh lại phản ứng nhanh như vậy.

Bạch Tố Tâm nhếch miệng, quay sang Tiêu Dương, hỏi tiếp:

-Bằng cấp.

.....

Lúc này đến phiên Tiêu Dương mơ hồ, vô ý mà lắc đầu.

-Không có bằng cấp?

Bạch Tố Tâm mở to mắt. Nửa ngày sau mới hỏi thêm mấy câu hỏi chung chung, cuối cùng đánh một dấu chéo trên tờ giấy, đồng thời thêm một chữ số 0.

Đúng vậy, chính là điểm không.

Nhưng, Tiêu Trọng nguyên dường như rất thỏa mãn với biểu hiện của mình, khuôn mặt hiện lên sự vui vẻ.

Về mặt Quân Thiết Anh cổ quái nhìn hai người.

-Kế tiếp trả lời tôi mấy vấn đề.

Mặc dù Bạch Tố Tâm không ôm hy vọng gì, nhưng vẫn hỏi thêm vài câu.

-Đầu tiên, nếu anh trúng tuyển, anh muốn đề nghị mức lương bao nhiêu?

-Lương?

Tiêu Dương có chút không hiểu ý nghĩa của từ này, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ khi trả lời. Hắn liên tưởng đến thân phận thư đồng của mình, liền ưỡn ngực, rất có lòng cầu tiến mà nói:

-Càng nhiều càng tốt.

-Đúng là sư tử ngoạm mà.

Bạch Tố Tâm vẽ tiếp dấu chéo và chữ số 0.

-Anh có biết chạy xe không?

-Không biết.

Tiêu Dương thành thật trả lời.

Rất nhiều dấu chéo.

-Khi anh đưa Thiết Anh đến trường, chung quanh có rất nhiều ánh mắt quái dị nhìn anh, anh sẽ làm như thế nào?

-Thiết Anh tiểu thư nói làm sao thì làm thế đấy.

Tiêu Dương rất tuân thủ nguyên tắc của một thư đồng, chấp hành một cách vô điều kiện yêu cầu của tiểu thư.

-Không có chủ kiến.

Dấu chéo.

-Nếu...Thiết Anh bị người ta khi dễ ở trường, anh sẽ xử lý như thế nào?

Bạch Tố Tâm nhìn chằm chằm vào Tiêu Dương. Đây chính là vấn đề mà cô quan tâm nhất.

Quân Thiết Anh là người tàn tật. Tuy rất xinh đẹp, nhưng chỉ sợ sẽ không tránh được phiền toái.

-Bảo quan.

Tiêu Dương không cần nghĩ ngợi mà trả lời, đồng thời mỉm cười. Đã là thư đồng, tất nhiên là phải tuân thủ luật lệ của một lương dân.

Sắc mặt Bạch Tố Tâm thoáng trầm xuống, nhẩn nại nói:

-Ngoại trừ điều này, anh không làm được điều gì nữa sao?

-Đương nhiên là không.

Tiêu Dương hiên ngang vỗ ngực.

-Ta sẽ giảng đạo lý cho bọn họ, khi dễ người khác là không đúng.

.....

Không phải là đàn ông.

Bạch Tố Tâm hung hăng đánh thêm một dấu chéo, vẽ thêm một cái vòng tròn.

Cô muốn khóc không ra nước mắt. Đây là cực phẩm gì vậy? Cả trang giấy đều là dấu chéo, tổng cộng điểm chỉ bằng không.

Thất bại toàn diện.

Cái này kém đến mức nào?

Đối với gã đàn ông ba không này, Bạch Tố Tâm không còn lời nào để nói.

-Tố Tâm cô nương, biểu hiện của ta có đạt tiêu chuẩn không?

Tiêu Dương không thể không hỏi thăm.

Bạch Tố Tâm bĩu môi, mỉm cười nói:

-Có thể. Max điểm là 100, khoảng cách đạt tiêu chuẩn của anh còn thiếu 60 điểm.

Bạch Tố Tâm tận lực đem lời nói của mình diễn đạt rất uyển chuyển. Nhưng người trước mắt lại không hiểu được ý tứ của cô, ngược lại còn cười đắc ý.

-Tiêu Dương, bây giờ tôi chính thức thông báo kết quả phỏng vấn của anh...

-Chúc mừng anh, anh trúng tuyển rồi.

Lời Bạch Tố Tâm còn chưa dứt, Quân Thiết Anh ở một bên đã lên tiếng, mỉm cười nhìn Tiêu Dương.

Bạch Tố Tâm vô cùng ngạc nhiên.

.....

.....

-Thiết Anh, em thật sự đồng ý để Tiêu Dương đi học cùng em sao?

Bạch Tố Tâm hấp tấp đưa Quân Thiết Anh vào trong phòng. Sau khi khép cửa phòng lại, vội vàng hỏi.

Quân Thiết Anh nhẹ gật đầu, bình tĩnh nói:

-Em cảm thấy anh ấy rất thích hợp.

-Vừa rồi anh ta giúp em đuổi Thẩm Thành Văn đi, em muốn báo đáp anh ta?

-Cứ xem là thế.

Bạch Tố Tâm lắc đầu, nhưng vẫn tôn trọng sự lựa chọn của Quân Thiết Anh.

-Cũng được. Anh ta một mình đến Thượng Hải, hẳn cũng muốn tìm được một công việc. Hôm nay anh ta giúp em, tối hôm qua anh ta còn...

Bạch Tố Tâm nói đến đây liền im bặt, cũng không nói tiếp:

-Vậy cứ tạm thời để anh ta đi học cùng em.

Ánh mắt Quân Thiết Anh ý vị thâm trường nhìn Bạch Tố Tâm, đột nhiên nở nụ cười giảo hoạt:

-Chị Tố Tâm, chuyện tối hôm qua...em biết rồi.

-Em biết cái gì?

Bạch Tố Tâm không hiểu.

-Yên tâm đi, chỉ có em biết, không có người thứ ba biết đâu.

Quân Thiết Anh mỉm cười, đẩy xe lăn ra khỏi phòng.

-Em biết? Tại sao chị lại không biết? Này này, Thiết Anh, có phải em đã hiểu lầm gì đó rồi không?

Bạch Tố Tâm đuổi theo.

Quân Thiết Anh âm thầm lắc đầu. Chị Tố Tâm chính là mạnh mẽ nhưng dễ mềm lòng, rõ ràng không đành lòng để anh ta ở không, muốn tìm cho anh ta một công việc ổn định, lại còn làm ra về.

Ước chừng nửa tiếng sau, một hộp đồng lao động được đặt trên bàn.

-Tiêu Dương, chúng tôi trả anh ba ngàn một một tháng. Nếu không có vấn đề gì, anh ký tên vào đây. Đúng rồi, hãy photo CMND của anh cho tôi.

Bạch Tố Tâm đặt bàn hộp đồng trước mặt Tiêu Dương.

-CMND?

Khuôn mặt Tiêu Dương hiện lên sự đặng chất, ai oán nói:

-Ban đầu, gà trống cũng cần CMND. Bây giờ làm thư đồng cũng cần CMND. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế?

-Cái gì?

Bạch Tố Tâm há miệng đứng lên, ánh mắt tròn tròn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi Sẽ Cắt Tiểu Jj Của Anh

-Anh nói cái gì? Gọi...gọi...

Đôi má Bạch Tố Tâm đỏ bừng, lấp bắp mãi vẫn không ra được chữ còn lại.

Lúc này, ánh mắt Quân Thiết Anh nhìn Tiêu Dương cũng hiện lên dị sắc, nhưng rồi lại thờ dài một tiếng. Đều là cùng nghề, tiếp xúc với nhau cũng là chuyện dễ hiểu.

Tiêu Dương khoát tay, biểu hiện nghĩ lại chuyện cũ mà kinh, có chút khó khăn nói:

-Tố Tâm cô nương, ta không có giấy chứng nhận thân phận.

Bạch Tố Tâm nghe xong, tức không chỗ phát. Thất bại toàn diện thì thôi, bây giờ lại còn thêm không rõ lai lịch. Làm sao cô có thể yên tâm giao em họ cho hắn? Đang muốn phát tác, Quân Thiết Anh mỉm cười nói:

-Xem như CMND Tiêu Dương tạm thời bị mất, về sau làm lại cũng được mà.

Ánh mắt Bạch Tố Tâm xẹt qua vài phần dị sắc. Cô thật sự nghĩ mãi mà không rõ, một cô em họ xử thế luôn ba phần đăm mực, xa lạ với cả người xung quanh, lúc nào cũng duy trì cảnh giác lại bảo vệ Tiêu Dương như vậy?

Chẳng lẽ vì hắn đã đuổi Thẩm Thành Văn đi?

Sự kiên trì của Quân Thiết Anh vượt quá sự tưởng tượng của Bạch Tố Tâm. Cô cảnh giác nhìn Tiêu Dương, nhưng rồi cũng chỉ có thể gật đầu.

Một bản hợp đồng có giá trị ba tháng cứ như vậy mà ra đời. Trạng nguyên Tiêu Dương đến từ Đại Tổng đã dùng giá trị con người ba ngàn đồng “bán” cho hai cô gái, trở thành một gã thư đồng một cách vinh quang.

-Bây giờ cách thời gian kết thúc huấn luyện quân sự còn ba ngày.

Bạch Tố Tâm cất bản hợp đồng đi, sau đó nói với Tiêu Dương:

-Cho nên, thời gian bắt đầu công việc của anh là ba ngày sau.

-Ừm.

Tiêu Dương lơ đãng gật đầu:

-Không sao, ta có thể ngủ ghế sofa ba ngày.

.....

Bạch Tố Tâm cố nén không cảm cái gối trên sofa đập vào đầu Tiêu Dương.

Tôi có nói cho anh ở lại nhà tôi ba ngày đâu?

-Anh...anh đúng là không biết xấu hổ.

Lại còn có bộ dạng đương nhiên nữa chứ?

Quân Thiết Anh nhẹ nhàng kéo Bạch Tố Tâm:

-Chúng ta xem như tranh thủ ba ngày này tìm hiểu lẫn nhau. Còn nữa, để cho Tiêu Dương hiểu được việc mà anh ấy cần làm.

Bạch Tố Tâm cảm thấy rất khó hiểu trước thái độ khác thường của em gái. Cô suy nghĩ một chút rồi lấy tiền trong túi ra, hơn mười tờ nhân dân tệ đỏ rực.

-Tiêu Dương, bây giờ ứng trước cho anh nửa tháng tiền lương.

-Đây là...ngân lượng, không, tiền?

Tiêu Dương cẩn thận hỏi.

Bạch Tố Tâm không khỏi mở to mắt. Biểu hiện của Tiêu Dương ngày hôm nay khiến ý niệm cảm kích của cô đối với hắn tối hôm qua bị ném lên chín tầng mây. Anh đừng nói cho tôi biết trên đời này có người không biết tiền nhé? Nghe câu hỏi của Tiêu Dương, Bạch Tố Tâm xem ra, đó là ý tứ bất mãn.

-Anh xem có ông chủ nào không cho công nhân ứng trước nửa tháng tiền lương không?

Bạch Tố Tâm cũng không tức giận:

-Trước khi đi làm, anh cũng phải thay đổi ngoại hình nữa chứ.

-Như vậy không tốt sao?

Bạch Tố Tâm nhìn từ đỉnh đầu Tiêu Dương xuống dưới chân. Tóc còn muốn dài hơn cả cô, một thân trường bào, mang đôi giày không biết từ cái niên đại nào mô phỏng lại. Bộ dạng này mà vào trường, chỉ sợ sẽ nằm trên trang nhất của website trường mất thôi.

Bạch Tố Tâm hy vọng Quân Thiết Anh có thể bình yên qua hết con đường đại học của mình.

-Phải đổi.

-Đi đâu đổi?

Tiêu Dương chợt dạ hỏi.

Thế giới của một ngàn năm sau có quá nhiều thứ hắn cần phải học.

.....

Bạch Tố Tâm đứng lên, quăng lại một câu:

-Tôi nay tôi không có lớp, tôi dẫn anh đi.

Sau đó đi thẳng vào phòng.

Bạch Tố Tâm cảm thấy, nếu cô cứ ngồi nói chuyện với gã thanh niên kỳ quái này, cô sợ mình sẽ nổi điên.

Rầm.

Sau khi đóng cửa phòng, Bạch Tố Tâm dựa lưng vào cửa, trầm ngâm cả nửa ngày mới thở phào một hơi:

-Không được, phải tìm hiểu anh ta mới được.

.....

.....

Thời gian kế tiếp, Tiêu Dương chỉ ngồi xem tivi. Đầu óc của hắn nửa khắc cũng không yên, không ngừng tiếp thu tri thức xã hội hiện đại.

Bạch Tố Tâm đã trở lại trường sau giờ trưa. Vị đại tỷ sống trong căn hộ cũng không thấy bóng dáng. Quân Thiết Anh không phải là người nói nhiều. Sau khi Tiêu Dương hỏi một số vấn đề nông cạn, thấy Quân Thiết Anh cầm quyển sách lịch sử trong tay im lặng, cũng không hỏi nữa.

Quân Thiết Anh thấy Tiêu Dương dường như cái gì cũng rất hứng thú, liền chỉ cho hắn cách sử dụng máy tính bên cạnh tivi. Sau khi chỉ vài thao tác cơ bản, cô trở về phòng tiếp tục đọc sách.

Không thể không nói, Tiêu Dương là người cực kỳ thông minh. Mặc dù là lần đầu tiên tiếp xúc với máy tính, nhưng tốc độ thích nghi lại vô cùng nhanh. Không bao lâu sau đã có thể sử dụng thành thạo Baidu.

-Haha, có cái gì không hiểu, tra trên Baidu một chút là ra. Xã hội hiện đại đúng là cái gì cũng tiện.

Lần đầu tiên Tiêu Dương cảm nhận được niềm vui khi lướt mạng, giống như hổ đói không ngừng tìm hiểu kiến thức của thế giới một ngàn năm sau. Đối với sự phát triển không ngừng của thế giới hiện đại, Tiêu Dương vừa tán thưởng, vừa kinh ngạc, lại vừa khó hiểu lần thờ dài.

Thời gian dần trôi, con chuột trong tay Tiêu Dương không ngừng di chuyển. Lúc này, một cửa sổ trên màn hình mở ra, thu hút ánh mắt của Tiêu Dương. Hắn vô ý nhấn chuột xuống.

Trang web mở ra, một thanh âm là lướt vang lên. Ánh mắt Tiêu Dương trở nên tròn vo, mặt đỏ đến tận mang tai.

Trên màn hình là những cặp nam nữ quấn lấy nhau. Tim con gà tơ Tiêu Dương đập bình bịch, luống cuống tay chân đóng trang web lại. Nhưng những hình ảnh này xuất hiện càng lúc càng nhiều, thậm chí không cần thận mở luôn cả một bộ phim.

Hai thân ảnh dán cùng một chỗ, tà âm không ngừng phát ra.

Ring ring ring.

Lúc này, chuông cửa nhà trọ đột ngột vang lên.

Tiêu Dương nhảy dựng lên, lui về phía sau vài bước, ánh mắt nhìn bóng người trên màn hình, hít sâu vài hơi, nhịn không được lắc đầu thờ dài:

-Đúng là phong tục bại hoại.

A! Một tiếng thét vang lên.

Rầm.

Cửa phòng Quân Thiết Anh lập tức đóng chặt.

Tiêu Dương càng thêm thống hận hai người trong máy vi tính. Đây không phải là quá nhiều giai nhân sao? Tiêu Dương không biết, Quân Thiết Anh đang thống hận chính là hắn. Quân Thiết Anh như thế nào cũng không nghĩ ra, người này lại to gan như vậy, giữa ban ngày ban mặt mà cũng dám xem phim đen.

Quá vô sỉ rồi.

Hình tượng cao lớn của Tiêu Dương đã có dấu hiệu sụp đổ trong lòng Quân Thiết Anh.

.....

.....

Trên bàn cơm, Tiêu Dương xấu hổ, còn Quân Thiết Anh thì vui đầu ăn cơm, khiến Bạch Tố Tâm không nhận được hung hăng trừng mắt với Tiêu Dương.

-Tiêu Dương, tôi cảnh cáo anh, về sau trong nhà của tôi, tuyệt đối không được phép xem mấy thứ thất loạn bát tao đó nữa.

Nhớ lại hình ảnh vừa nãy, Bạch Tố Tâm có chút tức giận. Khi cô tan làm, không nghĩ đến lại gặp phải chuyện như vậy. Đúng là biết người biết mặt mà không biết lòng. Càng làm cho Bạch Tố Tâm cảm nín chính là, tên kia xem phim con heo, vậy mà còn không biết tắt, khiến cô phải thao tác mất vài phút mới tắt đi được.

Tiêu Dương đúng là ủy khuất mà. Tự nó mở ra chứ không phải hắn mở.

Nói sau, ta làm sao biết có người bại hoại như vậy. Chuyện sinh hoạt vợ chồng lại đưa lên trên mạng.

Xoảng.

Bạch Tố Tâm rút cuộc không nhịn được nữa. Nhìn bộ dạng không biết hối cải của Tiêu Dương, lập tức dằn chén com trong tay xuống, hung hăng nói:

-Tiêu Dương, anh bị ghi tội một lần.

-Nếu như còn có lần sau, tôi...tôi...

Bạch Tố Tâm lấp bắp. Vốn tưởng rằng Tiêu Dương sẽ khản trương thanh minh, vỗ ngực thề son thề sắt không còn lần sau, không nghĩ đến tên này còn trật tự dùng chiếc đũa gấp một miếng cái thìa đưa vào trong miệng.

Một ngọn lửa giận xuất hiện trong lòng. Bạch Tố Tâm đứng dậy, mặt đỏ bừng, nghiêng răng nói.

-Tôi sẽ cắt tiểu JJ của anh. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Muốn Sờ Cũng Phải Để Ta Sờ

Phụt.

Nếu không phải Tiêu Dương tránh nhanh, Quân Thiết Anh đã phun đầy com lên mặt hắn rồi.

Nhưng hai người không rảnh bận tâm đến điều này, trợn mắt há mồm nhìn Bạch Tố Tâm.

Tiêu Dương rung mình, dùng tay sờ vào hạ thân của mình. Sau khi xác định tạm thời còn chưa bị cắt, hắn cảm thấy yên tâm, nhưng hai chân vẫn vô thức kẹp lại, e sợ lại có biến.

Những lời này của Bạch Tố Tâm chỉ là nhất thời xúc động nói ra, vội trừng mắt kéo ghế ra.

-Tôi ăn no rồi.

Sau đó hấp tấp đi vội vào phòng.

Ăn xong bữa com tối hữu kinh vô hiểm, Tiêu Dương liền nhập vai thư đồng của mình. Việc lớn nhỏ trong nhà nhất định phải làm, tay chân nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa. Hai cô gái ở trong phòng của riêng mình, còn Tiêu Dương thì tiếp tục ngồi máy tính tìm hiểu kiến thức hiện đại.

Ước chừng khoảng tám giờ tối.

Rầm.

Cửa phòng Bạch Tố Tâm mở ra. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời gắn thêm một bông hoa màu trắng. Dáng người cô vốn cao gầy, quần áo ôm gọn vào người, lại càng thêm xinh đẹp.

-Tiêu Dương, theo tôi ra ngoài.

Tiêu Dương nghe gọi liền quay người lại, ánh mắt không khỏi ngốc trệ, nghi ngờ hỏi:

-Đi ra ngoài làm gì?

-Thay đổi ngoại hình cho anh.

Bạch Tố Tâm cũng không giải thích thêm, đi thẳng ra cửa. “Hiếu kỳ bảo bảo” Tiêu Dương vội vàng đi theo đằng sau.

Hai người đi thang máy xuống tầng hầm. Tiêu Dương chưa từng đi thang máy, cho nên cảm thấy đứng không vững lắm.

-Anh không biết lái xe sao?

Hai người đi về phía bãi đậu xe. Bạch Tố Tâm dừng trước một chiếc Chery QQ3 màu đỏ, mở cửa xe:

-Đây là xe mà chúng tôi chuẩn bị cho em họ đến trường. Ba ngày nay anh còn có một nhiệm vụ khác, chính là học lái xe. Còn về phần bằng lái, anh không cần lo lắng. Có vấn đề gì không?

-Vấn đề? Đương nhiên là không rồi.

Tiêu Dương mỉm cười:

-Học lái xe cũng giống như học cười ngra, chỉ cần cười nhiều thì biết thôi.

.....

Bạch Tố Tâm im lặng, nhưng sau khi lên xe vẫn kiên nhẫn giải thích trình tự thao tác cơ bản cho Tiêu Dương. Điều khiến cho Bạch Tố Tâm kinh hãi chính là, tuy gã thanh niên này hỏi cái gì cũng không biết, nhưng sau khi cô giảng qua một lần, hẳn có thể ghi nhớ toàn bộ.

Hô.

Chiếc Chery QQ xinh xắn lướt ra đường cái. Bạch Tố Tâm hoài nghi nhìn Tiêu Dương:

-Nói thật, trước kia anh thật sự chưa từng học lái xe?

Tiêu Dương lắc đầu.

Hừ, đàn ông đều là chúa nói dối.

Tùy tiện tìm một tiệm hót tóc bình thường, Bạch Tố Tâm dẫn Tiêu Dương vào, nói:

-Cắt cho anh ta kiểu nào cũng được.

Ước chừng một phút.

-Được rồi, tiên sinh.

Thợ cắt tóc nhìn gã thanh niên anh tuấn trước gương, nhìn không được thờ dài trong lòng. Thật không nghĩ đến, gã thanh niên thoát nhìn có chút bê bối, sau khi cắt gọn tóc, lại soái đến không hợp thói thường như vậy, đặc biệt là ánh mắt sáng ngời như sao:

-Đúng là một mỹ nhân bại hoại.

Thợ cắt tóc nhìn Tiêu Dương trong gương, ánh mắt mang theo ánh sáng kỳ quái.

Tiêu Dương sờ cả gai ốc, cơ thể như lò xo bật dậy.

Lúc này, Bạch Tố Tâm buông tờ báo trong tay xuống, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, cả nửa ngày mới khôi phục thần sắc bình thường, duỗi lưng đứng dậy, nhàn nhạt nói:

-Không nghĩ đến anh lại có vài phần tư sắc như vậy.

Trong lòng Tiêu Dương vô cùng bi phẫn. Cái này phải gọi là bốn Trạng Nguyên anh tuấn trác tuyệt mới đúng chứ.

Sau đó, Bạch Tố Tâm dẫn Tiêu Dương đến một vài cửa hàng, chọn mấy bộ quần áo thoải mái bình thường, triệt để thay hình đổi dạng cho Tiêu Dương.

Một người đàn ông anh tuấn ngời ngời xuất hiện bên cạnh Bạch Tố Tâm. Nhìn qua, hai người giống như Kim Đồng Ngọc Nữ.

Nhưng, Tiêu Dương vì vậy mà phải trả một cái giá khá cao. Nửa tháng tiền lương, hai phần ba trong đó đã đáng thương mà bay theo gió.

-Tố Tâm cô nương...

-Không nên gọi tôi là cô nương.

Bạch Tố Tâm cảm giác xung hô này như thế nào cũng không được tự nhiên.

Tiêu Dương lập tức khó hiểu. Không cho gọi là cô nương?

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Tiêu Dương quét qua mặt Bạch Tố Tâm, lập tức bình thường trở lại, vỗ vai cô, cười nói:

-Tổ Tâm huynh đệ, thì ra huynh là nam cái nữ trang.

Bóp.

Bạch Tổ Tâm gạt phắt cánh tay Tiêu Dương đang đặt trên vai của mình.

Sau đó ưỡn ngực của mình cao thật cao.

Đàn ông? Có đàn ông nào có thể đạt đến quy mô như thế này?

Bạch Tổ Tâm giận dữ nhìn Tiêu Dương. Đây quả thật là một sự nhục nhã đối với cô. Đang muốn giáo huấn cái tên “bảo mẫu” coi trời bằng vung này, một thanh âm trêu tức vang lên đằng sau hai người:

-Ôi chào, rốt cuộc là nam hay nữ, để cho anh đây sờ một chút là ra ngay thôi.

Nghe xong, sắc mặt Bạch Tổ Tâm kịch liệt thay đổi, xoay người thật mạnh. Trước mặt là một thanh niên mái tóc đỏ rực, miệng ngậm điều thuốc còn chưa châm, dáng điệu cà lơ phất phơ đi tới. Sau lưng gã còn có bốn năm tên lưu manh ăn mặc quần áo hình thù kỳ quái, ánh mắt tham lam nhìn vào ngực Bạch Tổ Tâm, lại còn nuốt nước bọt ừng ực.

-Cô em đúng là vu vật, khó trách thiếu gia đây nhất định phải đạt được.

Gã thanh niên tóc đỏ nhổ điều thuốc ra ngoài, tiến lên vài bước.

Khuôn mặt gã trêu tức nhìn Tiêu Dương:

-Chú em, vị bên cạnh chú là nam hay nữ, chỉ bằng để anh đây sờ một phát, kiểm chứng cho chú nhé.

Lần thứ hai nghe lời nói này, trong lòng Bạch Tổ Tâm gấp lên, nhưng lại nghe được hai chữ vang lên bên tai.

-Không được.

Ngữ khí không thể nghi ngờ.

Bạch Tổ Tâm kinh ngạc nhìn Tiêu Dương, trong lòng dâng lên sự ám áp. Nói như thế nào, bên cạnh cô cũng là đàn ông. Trong tình huống như vậy, hắn còn có dũng khí nói ra mấy lời này, nói rõ hắn không phải không có chỗ ưa nhìn.

Tiêu Dương nghiêm túc nhìn gã thanh niên tóc đỏ:

-Muốn sờ thì cũng phải là ta sờ.

Bạch Tổ Tâm lập tức ngây người.

Gã thanh niên tóc đỏ giật mình, bật cười ha hả, mang theo thần thái trêu tức:

-Nếu không, tao sờ trước mày sờ sau nhé.

-Anh...

Sắc mặt Bạch Tổ Tâm trầm xuống, nhịn không được tiến lên vài bước.

-Để ta.

Tiêu Dương kéo Bạch Tổ Tâm lại, nhẹ nhàng cười, dường như không đếm xỉa đến.

Bạch Tổ Tâm cố nén tâm trạng muốn bóp chết Tiêu Dương.

-Lui xuống đi, trong tình huống này, đàn ông phải đứng đằng trước.

Bạch Tổ Tâm giật mình:

-Anh có thể ứng phó?

-Đương nhiên.

Tiêu Dương mỉm cười tự tin:

-Có lý thì đi khắp thiên hạ. Ta sẽ giảng đạo lý cho họ hiểu, có lẽ sẽ không có vấn đề.

-Giảng đạo lý?

Bạch Tố Tâm không khỏi im lặng, liếc nhìn Tiêu Dương. Cô thật không biết gã thanh niên này là diễn thật hay giả diễn nữa.

Nhưng lúc này, Bạch Tố Tâm khẽ giật mình. Không phải cô đang muốn thăm dò gã thanh niên này sao? Bây giờ còn không phải cơ hội tốt nhất à? Nếu hẳn thật sự không có cách nào xử lý, còn cô không kịp ra tay, cùng lắm để cho hắn ăn mấy quyền, xem như trả đũa vụ đùa giỡn cô vừa nãy.

Phụ nữ là loài hay ghi thù nhất mà.

Bạch Tố Tâm vô cùng tự tin với thân thủ của mình. Đối phó với năm ba tên đàn ông, cô vẫn có thể dễ dàng đánh bại.

Nghĩ đến đây, Bạch Tố Tâm chủ động lui về sau vài bước.

Tiêu Dương mỉm cười tiến lên, đưa tay với gã thanh niên tóc đỏ. Trải qua một ngày học tập, Tiêu Dương biết động tác đưa tay ra là một hành động rất lịch sự:

-Tiêu Dương, xin thỉnh giáo nhiều hơn.

Ánh mắt gã thanh niên tóc đỏ nhìn lướt qua bàn tay trắng nõn của Tiêu Dương, sự trêu tức trong mắt càng lúc càng đậm, còn đám người thanh niên đằng sau nhìn Tiêu Dương, ánh mắt tăng thêm vài phần thương cảm.

Ở vùng này, người dám “nhắm tay” đại ca tóc đỏ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

-Tao sẽ “chỉ giáo” cho mày nhiều hơn.

Gã thanh niên cầm bàn tay Tiêu Dương, mạnh mẽ phát lực.

A!

Người phát ra tiếng kêu thảm thiết lại là gã thanh niên tóc đỏ, sắc mặt đỏ tía, ánh mắt hiện lên sự hoảng sợ.

Còn Tiêu Dương vẫn mỉm cười vô hại, hai tay nắm chặt, giống như nhiều năm không gặp lại bạn cũ.

-Huynh đài, không cần quá hưng phấn. Ta chỉ muốn nói đạo lý với ngươi mà thôi.

Bạch Tố Tâm đứng sau lưng Tiêu Dương vài bước suýt chút nữa té ngã. Cô đoán Tiêu Dương rất có thể sẽ bị người ta đập bay.

Nhưng cảnh tượng kế tiếp khiến Bạch Tố Tâm phải mở rộng tầm mắt.

Bị Tiêu Dương ngăn cản tầm mắt, Bạch Tố Tâm chỉ nghe gã thanh niên tóc đỏ dồn dập trả lời:

-Thỉnh giảng, thỉnh giảng... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đây Là Vật Gì?

Một phút trước, Bạch Tố Tâm tuyệt đối không tin lưu manh cũng biết nói đạo lý.

Sau một phút ngây ngốc, Bạch Tố Tâm không thể không thừa nhận sự thật này.

Trong vòng một phút, Tiêu Dương “thân thiết” nắm tay gã thanh niên tóc đỏ, mỉm cười tận tình khuyên bảo đạo lý. Bạch Tố Tâm nghe một hồi liền cảm thấy vàng đầu.

Anh là Đường Tăng chuyển thế sao?

Nào ai có thể đoán được gã thanh niên tóc đỏ lưu manh kia lại giống như một học sinh, nhu thuận lắng nghe lời Tiêu Dương dạy bảo, thỉnh thoảng còn gật đầu đồng ý.

Cảnh tượng này quái dị đến cực điểm. Ngoại trừ người trong cuộc, tất cả mọi người bên ngoài đều tròn tròn mắt.

-Nhớ kỹ, đánh nhau là không tốt. Hành vi đùa giỡn thiếu nữ ngoài đường chính là chuyện mà lương dân chúng ta khinh thường làm.

Sau khi tổng kết một câu, Tiêu Dương nhìn gã thanh niên tóc đỏ:

-Ngươi cảm thấy ta nói có đúng không?

Toàn thân gã thanh niên tóc đỏ rung lên, trán đỏ mồ hôi lạnh, nhưng không thể không nở nụ cười:

-Đúng, rất đúng.

-Trẻ con đúng là dễ dạy.

Tiêu Dương mỉm cười buông tay gã thanh niên tóc đỏ, quay người trở lại:

-Chúng ta đi thôi.

Bạch Tố Tâm giống như cái máy, ngây ngốc đi theo Tiêu Dương đến bãi đậu xe.

Sau khi hai người Tiêu Dương biến mất, gã thanh niên tóc đỏ nhảy dựng lên, nghe răng nhếch miệng, lộ ra thần sắc thống khổ, tay trái cẩn thận nâng tay phải của mình. Lúc này, gã phát hiện tay phải của gã đã sưng thành cái móng heo.

Lúc này, gã giống như bị gọng sắt nắm lấy, thậm chí không dám nói nửa câu, sợ tiểu tử kia dụng thêm lực, khi đó tay của gã sẽ không còn.

-Anh tóc đỏ...

Mấy tên lưu manh đằng sau lưng phát hiện chuyện không ổn, vội vàng xông tới.

-Anh tóc đỏ, vừa rồi vì sao anh không làm gì tên nhóc kia vậy?

Một gã thanh niên có nốt ruồi trên gương mặt hung hăng nói.

Ánh mắt gã thanh niên tóc đỏ lạnh như băng, nhìn theo hướng hai người biến mất, hung ác nói:

-Tiểu tử kia chính là cộng rom hơi cứng. Máy người chúng ta đụng không được đâu. Về báo cáo với thiếu gia thôi.

-Phi, đắc tội thiếu gia, hần chết chắc rồi.

.....

.....

Chiếc Chery QQ màu đỏ lại bon bon trên đường lớn.

Bạch Tố Tâm nhiều lần ngẩng đầu nhìn Tiêu Dương, muốn nói rồi lại thôi.

-Nên biết rằng, bị một mỹ nữ cả đêm nhìn chăm chăm, lái xe sẽ rất nguy hiểm.

Tiêu Dương nhìn không chớp mắt về phía trước, lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong xe.

Bạch Tố Tâm rốt cuộc nhìn không được, mở miệng hỏi:

-Tiêu Dương, anh cho tên lưu manh kia uống thuốc mê gì vậy? Tại sao gã lại nghe lời anh như thế?

Dựa theo kịch bản trong đầu Bạch Tố Tâm, hẳn là hai người một lời không hợp, sau đó đánh nhau, và Tiêu Dương sẽ bị đánh đến thành mặt heo.

-Y không phải là nghe lời của ta.

Tiêu Dương trả lời:

-Y chính là đang nghe đạo lý. Ta giảng đạo lý cho y, y lại không ngốc, dĩ nhiên là không làm khó chúng ta nữa.

.....

Có ngốc mới tin!

Nhưng Bạch Tố Tâm nghĩ vỡ cả đầu cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, dứt khoát quay đầu ra ngoài ngắm phong cảnh.

-Ngắm lại, mấy tên kia chính là có người phải đến.

Im lặng một lát, Tiêu Dương nhẹ giọng nói.

Bạch Tố Tâm khẽ giật mình, lập tức hiểu được ý trong lời Tiêu Dương, nhận không được mà cau mày.

Những người này là vì cô mà đến, hoặc cũng có thể vì Tiêu Dương.

Hai ngày sau, trong căn hộ có thêm một nhân vật ngủ trên ghế sofa, nhưng cuộc sống của mọi người vẫn rất bình thường. Bạch Tố Tâm ngày nào cũng đến trường. Quân Thiết Anh thì đại đa số thời gian đều ở trong phòng đọc sách. Sự kiện bị lưu manh quấy rối cũng không xuất hiện nữa.

Vị đại tỷ trong căn hộ, Tiêu Dương vẫn chưa gặp được, nghe nói là ra ngoài phá án, cần ba đến năm ngày mới trở về.

Tiêu Dương cơ hồ một tác cũng không rời máy tính, giống như miếng bọt biển không ngừng hấp thu tri thức hiện đại.

Thời gian thẳng đến ngày thứ ba.

Ngày mai là đến trường rồi, Tiêu Dương đặc biệt rất quý trọng thời gian. Sáng sớm liền mở máy tính, sau đó mở ra một đoạn video.

Đây là đoạn video phát âm 26 chữ cái.

Hôm nay, Bạch Tố Tâm không có lớp, đang tính ngủ nướng, lại bị giáo trình học sinh đánh vần chữ cái bên ngoài đánh thức. Nhưng...cô nhận.

Lật qua lật lại trên giường, rất nhanh đoạn băng dạy chữ cái đã qua. Kế tiếp là cộng trừ nhân chia. Giọng nói vang dội của Tiêu Dương lại vang lên bên ngoài. Sức mạnh chăm chú khiến người ta phải khâm phục. Nhưng Bạch Tố Tâm muốn điên rồi.

Mạnh mẽ mở cửa, thở sâu một hơi.

Rầm.

Đóng cửa lại.

Cô nhận.

Sau đó là bài hát ABC bằng tiếng Anh, rồi bài hát thiếu nhi, thậm chí còn có quảng cáo...

Sáng sớm bị “tra tấn”, Bạch Tố Tâm vẫn cố kìm nén, trong lòng cố niệm, nhất định phải duy trì hình tượng thực nữ.

Giữa trưa, quá trình học tập của Tiêu Dương cũng đã tiến đến tài liệu của cấp 2.

Nhưng lửa giận trong lòng Bạch Tố Tâm rốt cuộc đã nổ tung.

Cô có thể dễ dàng tha thứ cho gã thanh niên này sáng sớm đánh thức cô.

Cô có thể dễ dàng tha thứ cho một đồng âm thanh chói tai kích thích dây thần kinh của cô.

Cô thậm chí có thể dễ dàng tha thứ cho ánh mắt tò mò của gã thanh niên đó nhìn chằm chằm vào ngực của cô.

Nhưng cô thật sự không cách nào tha thứ chính là...

Khi Tiêu Dương đứng trên ban công đọc thuộc lòng từ vựng tiếng Anh, đột nhiên không biết từ chỗ nào lấy xuống chiếc áo ngực màu đỏ, hơn nữa hai mắt còn sáng lên hồi ý kiến của cô:

-Tố Tâm cô nương, đây là vật gì vậy?

Dừng lại một chút, sau đó bồi thêm một câu:

-Thoạt nhìn rất mềm.

Thúc có thể nhẫn, nhưng tỷ thì không thể nhẫn,

Sau khi giật phất chiếc áo ngực màu đỏ mà Tiêu Dương đang cầm, rống lên một chữ “Biến”, Bạch Tố Tâm vùng tay lên, bảo Quân Thiết Anh sớm trở về trường học.

Nếu để cho gã thanh niên này ở lại trong căn hộ của cô, sớm muộn gì cô cũng nổi điên.

Quân Thiết Anh cười khanh khách. Hôm nay là ngày cuối cùng của đợt huấn luyện quân sự, cũng là thời điểm tân sinh viên biểu diễn. Tuy Quân Thiết Anh không thích tham gia náo nhiệt, nhưng tiếc nuối nhất của đời này là cô không thể tham gia huấn luyện quân sự. Cho nên, cô cũng muốn nhân cơ hội

này cảm thụ một chút không khí của huấn luyện quân sự.

-Tiêu Dương, nhớ kỹ chức trách của anh, đừng để cho Thiết Anh chịu ủy khuất ở trường.

Sau khi đỡ Quân Thiết Anh vào ghế lái phụ, Bạch Tố Tâm hung hăng trừng mắt với Tiêu Dương, một lần nữa dặn dò:

-Những gì tôi nói với anh, anh đã nhớ kỹ chưa?

-Yên tâm đi, nhớ kỹ rồi.

Tiêu Dương mỉm cười khoát tay, sau đó chui vào trong xe. Hắn thắt dây an toàn lại cho Quân Thiết Anh, rồi khởi động xe. Suy nghĩ một chút, Tiêu Dương thò đầu ra cửa sổ, mắt nhìn Bạch Tố Tâm, hỏi:

-Rốt cuộc vật kia là cái gì thế?

Loảng xoảng.

Một chiếc giày cao gót đập vào cửa sổ xe.

Chiếc Chery QQ màu đỏ lướt đi.

-Anh còn đi chậm nửa bước, bà cô đây sẽ cho vật kia đi theo anh.

Bạch Tố Tâm nổi giận đùng đùng. Đi được vài bước, nghĩ lại những lời này của mình, rồi tưởng tượng cảnh Tiêu Dương đeo cái vật kia, không khỏi buồn cười. Bộ ngực cao ngất không ngừng phập phồng. Hừ lạnh một tiếng, cô mang lại giày, chuẩn bị quay trở về phòng.

-Nguy hiểm thật.

Tiêu Dương hoảng sợ, đồng thời thở dài:

-Thật sự là nghĩ không ra.

-Nghĩ không ra cái gì?

Quân Thiết Anh tò mò hỏi:

-Tiêu Dương, vì sao vừa rồi anh lại chọc chị Tố Tâm?

-Không phải...

Tiêu Dương nói đến đây thì ngừng. Bạch Tố Tâm nghe xong câu hỏi của hắn thì nổi giận, nếu Quân Thiết Anh cũng như vậy, khó tránh khỏi không đập hắn xuống xe.

Ở đây làm thư đồng đúng là không dễ dàng gì.

-Không có gì.

Tiêu Dương quyết đoán im miệng.

.....

.....

Trường đại học Phục Đại Thượng Hải là một ngôi trường đại học lịch sử trăm năm.

Một trong mười trường đại học danh giá nhất ở Viêm Hoàng.

Bề dày lịch sử của nó thu hút rất nhiều sinh viên, là nơi các nhân tài tập trung lại.

Chiếc Chery QQ không nhanh không chậm chạy đến cổng trường đại học Phục Đại Thượng Hải, sau khi đưa giấy thông báo trúng tuyển của Quân Thiết Anh, chiếc xe một đường đi thẳng vào sân trường.

Người lái xe đến trường không nhiều lắm nhưng cũng chiếm một phần. Chiếc Chery QQ của Tiêu Dương bình thường đến độ không ai thèm chú ý.

Sân trường rất yên tĩnh. Tiêu Dương đem xe đậu ở bãi đậu xe, sau đó mở cốp lấy chiếc xe lăn đặt bên cạnh cửa xe. Lúc này, Quân Thiết Anh mới mở cửa ra.

Tiêu Dương nhìn Quân Thiết Anh cả nửa ngày, sau đó sò sò mũi, ngại ngùng nói:

-Thiết Anh, không ngại ta ôm nàng một chút chứ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vậy Thì Ta Ngủ Ở Đâu?

Quân Thiết Anh ngây người một lúc, sau đó cười khề.

Không phản đối thì chính là đồng ý.

Tiêu Dương gấp lưng, nhẹ nhàng ôm Quân Thiết Anh từ trong xe đặt vào xe lăn.

Da thịt đụng nhau, hơi thở nóng bỏng phả vào trong mặt Quân Thiết Anh. Tâm vốn bình lặng của Quân Thiết Anh không khỏi nổi lên một tia gợn sóng. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người đàn ông nào gần cô như thế. Đương nhiên, Quân Thiết Anh cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Lựa chọn Tiêu Dương làm bảo mẫu và người đi học cùng mình, tất nhiên là không tránh được mấy việc này.

Ngồi trên xe lăn, Quân Thiết Anh lẳng lặng nhìn những bông hoa ngọn cỏ trong sân trường, khuôn mặt hiện lên sự vui vẻ mà Tiêu Dương chưa từng thấy.

Cô đã nhiều lần thấy chỗ này trong mơ.

-Nhật nguyệt quang hoa, đán phục đán hề.

Quân Thiết Anh nhẹ giọng nói ra tám chữ.

-Không nghĩ đến thời đại bây giờ còn có người trẻ tuổi nói ra được lai lịch của trường Phục Đại. Đúng là khó có được.

Một thanh âm trầm ổn vang lên bên tai hai người. Tiêu Dương quảng ánh mắt nhìn sang. Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, đeo gọng kính màu vàng, thần sắc có chút kinh ngạc nhìn Quân Thiết Anh. Sau khi tiến lên vài bước, người đàn ông trung niên này không nhịn được hỏi một câu:

-Em cũng biết xuất xứ của những lời này?

Quân Thiết Anh nhàn nhạt đáp:

-Ngu Hạ Truyện trong Thượng Thư Đại Truyện.

Người đàn ông trung niên lập tức nổi lên hứng thú:

-Em có phải sinh viên của trường?

Quân Thiết Anh nhìn người đàn ông, không trả lời.

Người đàn ông dường như phát giác mình có chút đường đột, không khỏi mỉm cười:

-Xin lỗi, tôi thất lễ quá. Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Phó Dịch Phong, là giáo sư khoa Lịch Sử của trường Phục Đại.

-Thầy là Phó Dịch Phong tiên sinh?

Ánh mắt bình tĩnh của Quân Thiết Anh hiện lên dị sắc.

Quân Thiết Anh là tân sinh viên của khoa Lịch Sử, tất nhiên là hiểu rất rõ về lịch sử của trường Phục Đại. Trong số các giáo sư lịch sử của trường, thành tựu học thuật của Phó Dịch Phong có thể nói là cao nhất. Địa vị của ông ở trường không ai có thể rung chuyển, đồng thời cũng là thần tượng không ít sinh viên sùng bái. Đã từng có người gọi Phó Dịch Phong là một từ điển di động năm ngàn năm.

Không có lịch sử nào mà ông không biết.

Phó Dịch Phong cười ha hả:

-Không nghĩ đến lão đầu tôi còn có người biết đến.

Quân Thiết Anh không khỏi mỉm cười. Vị Phó tiên sinh này không hề có sự cao ngạo của một danh nhân, ngược lại còn rất bình dị.

Nhưng ánh mắt Tiêu Dương ở sau lưng Quân Thiết Anh lại nhìn chăm chăm vào Phó Dịch Phong. Lúc nào hắn cũng nhớ kỹ lời nói của Bạch Tổ Tâm. Trong những vấn đề dằn dò của Bạch Tổ Tâm, có một điểm “Trong trường học có thể sẽ có người dùng đủ loại cớ để tiếp xúc thân thiết với Thiết Anh. Gặp phải tình huống như vậy, anh nhất định phải tranh thủ hành động, bóp chết mưu đồ này từ trong trứng nước”.

Tình huống trước mắt rõ ràng đến cỡ nào.

-Tổ Tâm cô nương quả thật đã có dự kiến trước.

Tiêu Dương khinh thường nhìn Phó Dịch Phong, trong lòng thầm nghĩ:

-Đã đến tuổi này rồi mà còn có suy nghĩ xấu xa. Muốn trâu già gặm cỏ non sao? Lại còn tự xưng là “gọi thú”? Haiz, ngày đầu tiên đi làm đã có việc.

Tiêu Dương vừa nghĩ vừa âm thầm tính toán, nên dùng biện pháp gì để bóp chết gã đàn ông trung niên này.

Lúc này, Quân Thiết Anh cười khẽ:

-Em là sinh viên năm nhất khoa Lịch Sử, Quân Thiết Anh.

-Em là Quân Thiết Anh?

Lúc này đến phiên Phó Dịch Phong ngạc nhiên, nghiêm túc đánh giá:

-Thủ khoa kỳ thi tốt nghiệp trung học Thượng Hải, thiếu nữ thiên tài phá vỡ kỷ lục của kỳ thi, Quân Thiết Anh?

-Thiên tài chỉ là một cái giá trả mớ hôi gấp trăm lần người bình thường mà thôi.

Quân Thiết Anh nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Phó Dịch Phong hiện lên vài phần tán thưởng, đồng thời có chút hưng phấn:

-Với thành tích của em, hoàn toàn có thể tiến vào trường đại học danh giá nhất của Viêm Hoàng. Không nghĩ đến em lại báo danh ở Phục Đại, còn chọn khoa Lịch Sử.

Quân Thiết Anh nhàn nhạt đáp:

-Em không thích thủ đô, còn Phục Đại đối với em mà nói có ý nghĩa đặc biệt.

Phó Dịch Phong không hỏi, cũng chẳng kinh ngạc khi Quân Thiết Anh ngồi xe lăn, ngược lại còn hữu ý vô ý nhắc đến một số kiến thức lịch sử. Điều khiến cho Phó Dịch Phong kinh hỉ chính là, cô bé này hiểu rất rõ về lịch sử. Có đôi khi còn làm cho ông có cảm giác hiểu ra, mở rộng chỉ ý.

Bản thân Quân Thiết Anh đối với lịch sử luôn cảm thấy hứng thú. Hôm nay gặp được Phó Dịch Phong quyền uy trong giới lịch sử, cô cảm giác có được lợi ích không nhỏ.

Hai người trò chuyện càng lúc càng hợp ý, hoàn toàn gạt Tiêu Dương ở sau lưng Quân Thiết Anh sang một bên.

Tiêu Dương cảm thấy nguy cơ càng lúc càng nhiều:

-Không được, không được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, còn chưa kịp bóp chết đã nảy sinh rồi. Nhất định phải đề bầu không khí tà ác này xuống.

Khi hai người nói đến thời gian Tống triều.

Khụ khụ, tiếng ho khan không hợp thói thường vang lên.

Phó Dịch Phong khẽ giật mình, lúc này mới chú ý đến Tiêu Dương ở đằng sau Quân Thiết Anh, không khỏi mỉm cười:

-Bạn học này cũng là sinh viên của Phục Đại?

Tiêu Dương lắc đầu:

-Ta chỉ là thư đồng phụ trách đưa đón Thiết Anh tiểu thư.

-Thư đồng?

Phó Dịch Phong ngây người.

Nhưng ông ta càng cảm thấy khó hiểu chính là, người tự xưng là thư đồng kia lại nhìn ông bằng ánh mắt bất thiện.

Tiêu Dương mỉm cười nhìn Phó Dịch Phong:

-Phó “gọi thứ”, nghe nói ông hiểu biết rất thấu triệt về lịch sử Tống triều?

Mặc dù Phó Dịch Phong không hiểu tại sao Tiêu Dương lại hỏi câu hỏi này, nhưng đây chính là quyền uy của ông trong phương diện này, liền gật đầu.

-Nghe nói người được gọi là không lịch sử nào mà không biết?

Phó Dịch Phong lắc đầu cười:

-Bên ngoài khen nhảm rồi.

Khen nhảm? Khen nhảm mà còn đắc ý như vậy? Tiêu Dương nhếch miệng, hiển nhiên rất khinh thường.

-Được.

Tiêu Dương nói:

-Không ngại ta khảo thí người chứ?

-Khảo thí tôi?

Mất kính Phó Dịch Phong suýt chút nữa rơi xuống đất, có chút dờ khóc dờ cười. Cho đến bây giờ toàn ông khảo thí người khác, nào có ai dám ra đề mục khảo thí ông chứ?

Lúc này, vẻ mặt Quân Thiết Anh có chút cổ quái, nhưng không lên tiếng.

-Không thành vấn đề.

Phó Dịch Phong mỉm cười trả lời:

-Câu cứ ra đề mục đi.

Khó gặp được chàng trai thú vị như vậy, ông cũng chẳng quan tâm hẳn có khảo thí ông hay không.

Cuộc sống đôi khi cũng cần niềm vui thú.

-Người có biết vị trạng nguyên kỳ thi đình thứ ba thời Tống Nhân Tông thời Tống triều là ai không?

Tiêu Dương hỏi.

Nghe xong, nụ cười trên gương mặt Phó Dịch Phong trở nên cứng ngắt.

Vị Trạng Nguyên kỳ thi đình thứ ba thời Tống Nhân Tông?

Phó Dịch Phong hơi giật mình. Với hiểu biết của ông về lịch sử Tống triều, đúng là đã có phát hiện chuyện kỳ lạ này. Trong kỳ thi lần thứ ba thời Tống Nhân Tông, trong sử sách có ghi lại, chỉ có Thẩm Hoa, Bàng Nhân, chỉ là không có Trạng Nguyên.

Mà vấn đề của Tiêu Dương lại trực tiếp đánh vào tử huyệt của Phó Dịch Phong.

Lập tức không thể trả lời.

Quân Thiết Anh cũng mở to mắt.

Đây đúng là quyền đui mù đánh chết sư phụ già.

Hừ! Tiêu Dương nhếch miệng, ánh mắt xem thường nhìn Phó Dịch Phong, trong lòng đắc ý vô cùng.

Vị Trạng Nguyên đó đang đứng trước mặt người đây.

Vị Trạng Nguyên làm còn chưa được mười phút như hắn, hơn nữa còn bị hoàng thượng tống vào tử lao, tỷ lệ được sách sử ghi lại là cực thấp.

Tiêu Dương lắc đầu, ánh mắt xem thường nhìn Phó Dịch Phong lần nữa:

-Chút kiến thức đó mà cũng tự xưng là thái đầu giới lịch sử? Không biết mất mặt à?

Đối với địch nhân, Tiêu Dương tuyệt đối tận hết sức lực áp dụng chiến thuật đả kích.

Sau khi ném ra một câu, Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh đi về phía trước.

Về mặt Phó Dịch Phong ngốc trệ, há hốc mồm đứng ngay tại chỗ, nửa ngày sau mới bừng tỉnh, mắt muốn lòi ra, chỉ vào mũi của mình.

-Tôi...tôi mất mặt?

.....

.....

Thủ tục nhập học sớm đã được Bạch Tổ Tâm xử lý xong. Lúc này người đi lại trong sân trường không nhiều. Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh đi trong sân trường cũng không khiến mọi người chú ý lắm. Sau khi hỏi thăm một vài người, rốt cuộc cũng đưa được Quân Thiết Anh đến ký túc xá.

Lúc này, về mặt Quân Thiết Anh vẫn còn khiếp sợ. Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tiêu Dương vậy mà có thể làm khó Phó Dịch Phong. Càng kỳ quái hơn chính là, trước khi đi, tên này còn rất khinh bỉ giáo sư Phó Dịch Phong.

Quân Thiết Anh thật sự dở khóc dở cười.

-Tiêu Dương, vấn đề mà anh hỏi, anh có biết đáp án không?

Quân Thiết Anh nhin không được lên tiếng hỏi.

Tiêu Dương cười khê trả lời:

-Không biết.

.....

-Nàng chờ ta, để ta gọi người quản lý ký túc mở cửa.

Bên ngoài ký túc xá là một cánh cổng làm bằng sắt. Bây giờ là thời gian lên lớp, nên ký túc xá đóng cửa. Tiêu Dương nhẹ tiến lên, nói với người phụ nữ ngồi bên trong:

-Đại nương, phiền bà mở cửa giùm.

Nếu còn ở thập niên 80, Tiêu Dương tuyệt đối là một gái hồng lâu xuất sắc.

Phải biết rằng, ký túc xá nữ sinh trước giờ là cấm địa của nam sinh. Vị đại nương phụ trách quản lý vô cùng hung ác. Không có nam sinh nào có thể bén mảng đến ký túc xá nữ. Nhưng không biết Tiêu Dương đã dùng thủ đoạn gì lại có thể học vị đại nương kia cười không ngậm miệng, cầm chìa khóa mở cửa, để Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh vào trong. Lúc này, vị đại nương đó mới kinh ngạc:

-Chàng trai, thì ra không phải là cậu muốn vào sao?

Lý do mà Tiêu Dương đưa ra đã thuyết phục vị đại nương.

Hắn thuyết phục vị đại nương sắp xếp cho Quân Thiết Anh ở lầu một. Sau đó Tiêu Dương trực tiếp đẩy Quân Thiết Anh đi vào.

-106, chính là phòng này rồi.

Tiêu Dương lấy ra chìa khóa mà vị đại nương đưa cho mở cửa. Một hương thơm tươi mát đập vào mặt. Tiêu Dương say mê hít sâu một hơi, rồi mới đẩy Quân Thiết Anh tiến vào.

Phòng ngủ có chút rộng rãi, chỉ xếp có hai cái giường tầng. Hai bên giường đặt một bàn máy tính. Gần nhà vệ sinh còn có một tủ quần áo mới tinh.

Có ba cái giường đã được xếp đồ đạc ngay ngắn.

Thời kỳ phòng ngủ gọn gàng nhất chính là thời gian huấn luyện quân sự.

-Để ta giúp nàng mang hành lý vào.

Tiêu Dương nhanh tay nhanh chân chuyển hành lý của Quân Thiết Anh vào trong. Khi trở lại còn thuận tay móc một bịch đặc sản từ trong túi Quân Thiết Anh đưa cho vị đại nương. Vị đại nương kia cười đúng là không ngậm miệng được, còn cho rằng đứa nhỏ này đúng là hiểu chuyện.

Vì giường trống nằm tầng dưới, Tiêu Dương cũng giảm bớt không ít phiền toái. Sau khi trải xong mền chiếu, hắn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vội vàng nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn chung quanh.

-Tiêu Dương, anh nhìn gì vậy?

Quân Thiết Anh nghi ngờ hỏi.

Tiêu Dương nói:

- Chẳng lẽ nàng không phát hiện một vấn đề nghiêm trọng sao?

- Vấn đề gì?

Quân Thiết Anh có chút mờ mịt.

- Ở đây... ở đây chỉ có bốn cái giường ngủ.

- Đúng vậy.

- Hơn nữa, ngoại trừ nàng ra, ba cái giường khác đều đã có người.

- Tất nhiên rồi.

Quân Thiết Anh vẫn không rõ ý tứ của Tiêu Dương.

- Đã huấn luyện quân sự nửa tháng, bọn họ nhất định là đã đến.

Dù sao Quân Thiết Anh cũng là tình huống đặc biệt.

- Đó mới chính là vấn đề.

Tiêu Dương lo lắng nói.

Quân Thiết Anh vẫn mờ mịt không hiểu.

- Ở đây chỉ có bốn cái giường ngủ, hơn nữa đều đã có người.

Tiêu Dương bị phản nói:

- Vậy thì ta ngủ ở đâu? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ta Phải Chứng Minh Mình Là Một Nam Nhân

Nghe xong, Quân Thiết Anh sững ra, dường như không thể tin vào lỗ tai của mình.

- Anh ngủ thì sao?

Tiêu Dương gật đầu, giang hai tay bắt đắc dĩ nói:

- Ở đây chẳng có ghế sofa, chẳng lẽ bảo ta ngủ trên sàn nhà?

.....

Quân Thiết Anh nhìn Tiêu Dương, cẩn thận nhắc nhở:

- Đây chính là phòng ngủ của nữ sinh.

- Phòng ngủ của nữ sinh thì làm sao? Trước đó không phải ta ở nhà trọ của nữ sinh à?

.....

Vô sỉ!

Ngủ ở phòng ngủ nữ sinh mà còn công khai to miệng.

Nhẹ ho khan vài tiếng, Quân Thiết Anh đang muốn lên tiếng, lúc này bên tai truyền đến những tiếng bước chân, không khỏi quay đầu nhìn lại.

-Ồ, tại sao cửa phòng ngủ của chúng ta bị mở ra như vậy? Chẳng lẽ bị ăn trộm vào?

Một giọng nói kinh hô lên. Tiêu Dương vội bước ra, chỉ thấy một thân ảnh vội vã tiến vào, trên người mặc quân trang, cơ thể hơi gầy, một tay cầm chiếc mũ, một tay cầm chai nước khoáng, suýt chút nữa đâm vào người Tiêu Dương. Khi nhìn thấy hắn, bước chân lui vội về sau, ánh mắt thoáng ngốc trệ “Đẹp trai quá...”

Thần sắc bình tĩnh kịp thời trở lại, quát hỏi:

-Anh là ai?

Tiêu Dương mỉm cười ôn hòa, đưa tay ra:

-Tiêu Dương.

Sau đó hỏi:

-Nàng là bạn cùng phòng của ta à?

-Tôi? Bạn cùng phòng?

Cô gái suy nghĩ một chút, đột nhiên nhảy dựng, ánh mắt hiện lên vài phần khó tin:

-Anh...anh chính là vị tỷ muội cuối cùng của phòng chúng tôi?

Nói xong, cô gái vô ý lướt nhìn bộ ngực Tiêu Dương, sau đó lần xuống bên dưới, khiến hắn sồn hết gai ốc.

Trời ạ! Tại sao trường học lại sắp xếp một nam sinh vào phòng nữ sinh như vậy? Tuy rất đẹp trai, nhưng cũng không hợp lẽ thường.

Đúng là khó tiếp nhận.

Bịch bịch.

Cô gái tiếp tục lui về sau vài bước. Lúc này, ngoài cửa ra vào xuất hiện thêm hai bóng người.

Cũng là một thân quân trang, trong đó có một cô gái gương mặt thanh tú, đeo cặp mắt kính màu hồng, thoạt nhìn giống tiểu thư khuê các không ra khỏi khuê phòng. Cô gái còn lại tương đối sắc nét hơn, da mịn thịt mềm, gương mặt trong veo như nước, hai mắt đặc biệt lạnh lợi.

Lần đầu tiên Tiêu Dương nhìn thấy ánh mắt như vậy, trong lòng liền nhớ đến hai chữ “lợi hại” để hình dung.

-Tiểu Tiêu, bạn làm gì vậy?

Cô gái thanh tú đỡ cô gái kia.

Tiểu Tiêu giơ ngón tay chỉ về phía trước.

-Anh ta là...phòng ngủ chúng ta.

Tiểu Tiêu chưa nói ra hai chữ chị em.

Hai cô gái còn lại đều nghi hoặc nhìn.

-Tiêu Dương, tránh ra.

Lúc này, một thanh âm bình thản vang lên sau lưng Tiêu Dương. Quân Thiết Anh đẩy xe lăn tiến lên, mỉm cười vui vẻ:

-Chào các bạn, mình tên Quân Thiết Anh, là bạn cùng phòng với mọi người.

-Thì ra bạn mới là vị tỷ muội cuối cùng của phòng chúng tôi.

Tiểu Tiêu thở phào một hơi, ánh mắt nhìn xuống hai chân Quân Thiết Anh đang che dưới tấm chăn bông, hơi chút ngập ngừng nhưng không hỏi nhiều, mỉm cười tiến lên hai bước:

-Mình tên Tiểu Tiêu.

Tiểu Tiêu là cô gái khá hoạt bát, lập tức giới thiệu hai người khác với Quân Thiết Anh.

Cô gái thanh tú người cũng như tên, Hà Tú. Cô gái còn lại tên Tôn Thiển Thiển.

Hà Tú mỉm cười tiến lên chào hỏi. Còn khuôn mặt sắc nét của Tôn Thiển Thiển hơi chút cau lại, ánh mắt nhìn hai chân Quân Thiết Anh, không khỏi che giấu được sự kinh ngạc.

Hà Tú cau mày:

-Quân Thiết Anh? Đường như đã nghe qua ở đâu rồi nhỉ?

-Đúng rồi.

Ánh mắt Hà Tú sáng lên:

-Bạn chính là thủ khoa kỳ thi tốt nghiệp trung học Thượng Hải năm nay, Quân Thiết Anh?

Lúc này, Tiểu Dương nhìn không được nhìn Quân Thiết Anh. Những lời này trước đây hẳn đã nghe “Gọi thứ” nhắc qua, không nghĩ đến danh tiếng cô nàng này lớn như vậy.

Đi theo làm thư đồng cho một tiểu thư như thế, đúng là cũng cảm thấy kiêu ngạo.

Cho nên, Tiểu Dương cũng vô ý nâng cao lồng ngực của mình.

-Vâng.

Quân Thiết Anh lạnh nhạt gật đầu. Tiểu Tiêu ở một bên liên kích động:

-Không nghĩ đến phòng ngủ của chúng ta lại tập trung hai thủ khoa kỳ thi tốt nghiệp trung học Thượng Hải vừa rồi. Điều này cũng thật là trùng hợp.

Người thứ hai chính là Tôn Thiển Thiển.

Nghe xong, sắc mặt Tôn Thiển Thiển có chút khó chịu.

Quân Thiết Anh xuất hiện, khiến cho cảm giác ưu việt mà Tôn Thiển Thiển gây dựng trong phòng ngủ biến mất hơn phân nửa, giống như bị thùng nước lạnh dội sạch.

Từ trước đến nay, cô vốn tưởng rằng mình chưa bao giờ lo lắng đến việc có được vị trí thủ khoa kỳ thi tốt nghiệp trung học. Hơn nữa, trong mấy lần thi thử, lần nào cô cũng chiếm cứ bảng vàng. Không nghĩ tới, sau khi thành tích tốt nghiệp trung học được công bố, Quân Thiết Anh ngang trời xuất thế, đem toàn bộ vinh quang vốn thuộc về cô lấy về mình.

-Hừ.

Tôn Thiển Thiển nhẹ giọng hừ một tiếng:

-Ai biết được thành tích này có phải hơi trộn lẫn nước không?

Thanh âm tuy không lớn, nhưng tất cả mọi người trong phòng đều nghe rất rõ ràng.

Hà Tú cau mày, còn Tiểu Tiêu thì nhếch miệng:

-Thiển Thiển, tất cả đều là bạn cùng phòng. Lần đầu gặp mặt không cần ác ý như vậy chứ?

Tiểu Tiêu nhanh mồm nhanh miệng, trên cơ bản nghĩ gì nói đó, là một cô gái không có tâm cơ.

Trong lòng Tôn Thiển Thiển xuất hiện một sự tức giận, cười lạnh:

-Ác ý? Tôi không tin một người tàn phế có thể vượt qua được tôi.

Bốp.

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Quân Thiết Anh lập tức chìm xuống.

Cô có thể không để ý hết thấy mọi thứ, bình chân như vại, duy chỉ có hai chân của mình. Đó chính là vết sẹo không thể đụng vào của Quân Thiết Anh.

-Thiển Thiển, Thiết Anh cũng không đắc tội với bạn mà?

Hà Tú nhin không được mở miệng nói.

Có một loại nóng tính, chính là đồ kỵ. Không cần người khác trêu chọc, tự mình trêu chọc mình mà thôi.

Nhưng miệng của Tôn Thiển Thiển lại chẳng chút lưu tình, cười lạnh:

-Một cô ả bị bại liệt mà cũng có thể trở thành thủ khoa kỳ thi đại học, không chừng năm sau kẻ mù cũng có thể trở thành Trạng Nguyên cả nước đấy.

Ánh mắt Quân Thiết Anh nheo lại, toàn thân vô thức run run vài cái. Lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai của cô, ánh mắt Quân Thiết Anh lập tức bình tĩnh trở lại.

-Nàng tên Tôn Thiển Thiển?

Tiêu Dương nhẹ nhàng tiến lên.

Tôn Thiển Thiển quay sang nhìn Tiêu Dương.

-Trong kỳ thi của mọi người, có môn nào tên là Tư tưởng phẩm đức không?

Tôn Thiển Thiển khinh thường nhìn Tiêu Dương. Thì ra là một tên mù chữ.

-Khó trách.

Tiêu Dương giống như bưng tỉnh đại ngộ.

-Khó trách nàng chỉ đứng thứ hai, thì ra là còn thiếu tư tưởng phẩm đức.

Lời nói vừa dứt, mấy cô gái liền im bật, cảm thấy buồn cười, không nghĩ đến người này quanh co lòng vòng mắng người khác còn phải dùng lời lẽ văn hoa. Ý tại ngôn ngoại này không phải nói Tôn Thiển Thiển còn thiếu đạo đức sao?

Sắc mặt Tôn Thiển Thiển trở nên khó chịu, sau đó không chút yếu thế, cười lạnh nói:

-Tổng so với một người thọt thì còn tốt hơn.

-Ta không thích nghe hai chữ “người thọt”.

Tiêu Dương nghiêm túc nói.

Tôn Thiển Thiển kiêu căng nhìn Tiêu Dương:

-Anh định thom bơ gì sao?

Lúc này Tiêu Dương cũng không trả lời. Hắn tự hỏi mình là người khiêm tốn. Về phần rốt cuộc là vì cái gì, hắn không cần phải nói với cô gái trước mắt.

-Tôi nói người thọt đấy thì sao? Một đứa bại liệt mà cũng có tư cách đến Phục Đại để học? Thật sự là chê cười.

-Chê cười này tuyệt không buồn cười.

-Nhưng tôi lại cảm thấy đó chính là thiên đại chê cười.

Tiêu Dương nhìn cô gái không chịu nói lý trước mặt:

-Nàng nói, ta nên đối phó nàng như thế nào để Thiết Anh hả giận?

-Anh...đối phó tôi?

Tôn Thiển Thiển nở nụ cười kiêu căng.

Hôm nay chuyện chê cười đúng là quá nhiều.

Cô liền mĩa mai Tiêu Dương:

-Nếu anh là đàn ông, thì cứ tát tôi đi.

Ánh mắt Tôn Thiển Thiển xẹt qua một chút tàn nhẫn. Nếu gã thanh niên này dám ra tay, cô khẳng định, cánh tay này chỉ giữ được đến ngày mai.

Bốp.

Một cái tát thật vang dội.

-Ta phải chứng minh mình là một nam nhân. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gác Cổng Tiêu Đại Gia

Tiểu Tiêu trước giờ vẫn luôn cho rằng đàn ông đánh phụ nữ đều không phải là đàn ông.

Nhưng lúc này, quan niệm đó đã bị đẩy ngã. Người thanh niên trước mắt mới thật sự là đàn ông.

Ta phải chứng minh mình là một nam nhân.

Lời này quá xuất sắc rồi. Hai mắt Tiểu Tiêu sáng lên, nhìn chăm chăm vào Tiêu Dương.

Lúc này, Tôn Thiển Thiển vô cùng kinh ngạc, cả nửa ngày mới hét lên một tiếng, khó tin nhìn Tiêu Dương, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn:

-Anh...anh dám đánh tôi? Anh có biết tôi là ai không?

Tiêu Dương suy nghĩ một hồi, quay sang hỏi Tiểu Tiêu:

-Nàng ấy là ai?

-Tôn Thiển Thiển.

-Ừm.

Tiêu Dương gật đầu, quay sang nhìn Tôn Thiển Thiển, nghiêm mặt nói:

-Đã biết.

-Anh...

Tôn Thiển Thiển tức không chỗ phát, cảm giác má của mình nóng rực. Cô chính là bảo bối ngậm trong miệng sợ tan của gia đình. Từ nhỏ đã sống trong vô số hào quang, chưa từng phải chịu ủy khuất như thế này, ánh mắt tràn đầy hận ý nhìn bàn tay phải của Tiêu Dương.

-Tôi đã muốn bàn tay này.

Vứt bỏ một câu, Tôn Thiển Thiển quay đầu, thân ảnh có chút chật vật rời khỏi phòng ngủ.

Phòng ngủ liền yên tĩnh trở lại. Quân Thiết Anh nhẹ nhàng cau mày:

-Tiêu Dương, chỉ sợ lần này anh gặp phiền phức rồi.

Tiêu Dương không cho là đúng, khoát tay nói:

-Chỉ là một công chúa điều ngoa mà thôi.

-Hừ, thật không nghĩ đến lòng đồ kị của Thiển Thiển lại mãnh liệt như vậy. Bốn năm sau này, quan hệ trong phòng ngủ của chúng ta sẽ như thế nào đây?

Tiểu Tiêu lắc đầu.

Biểu hiện vừa rồi của Tôn Thiển Thiển, mọi người đều nhìn thấy hết.

-Mình nghĩ bạn ấy sẽ chuyển đi.

Hà Tú mở miệng nói.

-Vậy thì tốt quá.

Một thanh âm cuồng hi lập tức vang lên.

Nghe xong, ánh mắt ba cô gái đều tập trung trên người Tiêu Dương.

Tiêu Dương vui mừng hớn hở:

-Nàng ta chuyển đi, ta ngủ trên giường của nàng ta.

-Không được.

Ba cô gái đồng thanh trả lời.

Tiêu Dương mờ mịt:

-Vì sao?

Khuôn mặt ba cô gái không khỏi run lên. Còn vì sao nữa chứ?

Phòng ngủ của nữ sinh, sao có thể chứa nam sinh chứ?

-Cho dù là đẹp trai, cũng không có được đặc quyền này.

Thái độ của Tiểu Tiêu rất kiên định.

Tiêu Dương bị phản:

-Chẳng lẽ lại muốn tại hạ ngủ trên sàn nhà?

Đãi ngộ bất công như vậy, Tiêu Dương cảm thấy mình nhất định phải phản kháng.

Sĩ có thể giết, có thể nhục, tuyệt đối không thể ngủ trên sàn nhà.

Ba cô gái một lần nữa há hốc mồm.

Nửa ngày sau.

Quân Thiết Anh muốn nói lại thôi, đột ngột điện thoại của cô vang lên.

Sau khi nghe xong điện thoại, Quân Thiết Anh mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn Tiêu Dương, nói:

-Tiêu Dương, chị Tổ Tâm đã an bài chỗ ngủ cho anh rồi.

-Không phải ở đây?

Tiêu Dương nhìn hoàn cảnh chung quanh, có chút tiếc hận:

-Ở đây không tệ mà.

.....

Quân Thiết Anh dứt khoát bảo hấn đẩy cô ra ngoài. Lúc này, trên hành lang đứng đầy những cô gái mặc quân trang. Một cô gái có gương mặt tinh xảo ngồi xe lăn được một chàng thanh niên vô cùng đẹp trai đẩy ra ngoài, lập tức thu hút không ít ánh mắt, thấp giọng chỉ trỏ về phía này.

Nhiều năm như vậy rồi, Quân Thiết Anh đã sớm quen với ánh mắt như thế, khuôn mặt vẫn bình tĩnh. Còn Tiểu Tiêu và Hà Tú thì đứng bên cạnh Quân Thiết Anh, ba cô gái nhẹ giọng nói chuyện với nhau để gia tăng tình cảm, ngược lại đem Tiêu Dương gạt sang một bên.

Theo như lời của hai cô gái, bây giờ là thời gian nghỉ trưa. Buổi chiều mới bắt đầu biểu diễn huấn luyện quân sự.

-Thiết Anh, Tổ Tâm cô nương an bài cho ta ở đâu?

Tiêu Dương rất cuộc cũng tìm được cơ hội nói chuyện.

-Lập tức có ngay.

Quân Thiết Anh nhân nhạ nói:

-Chị Tổ Tâm thuận tiện tìm cho anh thêm một công việc nữa.

-Một công việc nữa?

Tiêu Dương khẽ giật mình.

Lúc này, Quân Thiết Anh chỉ vào hướng bên cạnh:

-Chính là chỗ này.

-Chỗ này?

Tiêu Dương theo ngón tay Quân Thiết Anh chỉ lại, lập tức ngây người. Lúc này, hai cô gái Tiểu Tiêu và Hà Tú cũng đồng dạng mơ hồ.

Chỗ Quân Thiết Anh chỉ là một căn nhà trệt ngay cửa ra vào, treo bảng bảo vệ. Phía trước nhà trệt có một cái bàn, đằng sau là vị đại nương uy phong lẫm lẫm. Nơi này vừa là nơi làm việc, vừa là nơi nghỉ ngơi.

Vị đại nương ngẩng đầu liền nhìn thấy Tiêu Dương, trên tay cầm bịch đặc sản Tiêu Dương biếu mới nãy, gương mặt lập tức rạng rỡ:

-Chàng trai, có chuyện gì không?

Một chàng trai hiểu chuyện như vậy, đại nương dĩ nhiên là không có vấn đề gì rồi.

-Đại nương.

Quân Thiết Anh lên tiếng:

-Có phải trường học đang tuyển một bảo vệ cổng ký túc xá hay không?

Vị đại nương gật đầu thật mạnh:

-Lão nương cũng đang nóng đây. Rõ ràng sáng nay phòng giáo vụ thông báo sẽ có bảo vệ cổng mới đến thay cho tôi. Còn tôi thì được điều đến phòng hậu cần. Không nghĩ đến đến giờ này mà vị Tiêu đại gia ngày đầu tiên đi làm lại đi muộn.

-Tiêu đại gia?

Ánh mắt Quân Thiết Anh trở nên cổ quái.

-Chính là một lão đầu.

Vị đại nương nổi giận đùng đùng:

-Tôi thấy trên đường chắc có gì rồi đây. Bằng không sao giờ này còn chưa đến? Lão nương tôi còn phải về nhà nấu ăn nữa.

Khụ khụ. Lúc này, Tiêu Dương ho khan hai tiếng, có chút xấu hổ:

-Đại nương, vị Tiêu đại gia trong miệng của bà tên là gì?

Đại nương cúi đầu nhìn tờ thông báo trên bàn, vỗ xuống một cái thật mạnh:

-Tiêu Dương.

Vừa nói xong, ánh mắt Tiểu Tiêu, Hà Tú đều tập trung trên người Tiêu Dương, khiến hắn đỏ cả mặt.

Gác cổng Tiêu đại gia.

Tiểu Tiêu thậm chí còn tưởng tượng, sau này có nữ sinh nào về muộn giờ quy định, chỉ cần rồng to trước phòng bảo vệ:

-Tiêu đại gia, rời giường mở cửa.

Phụt.

Tiểu Tiêu rút cuộc nhin không được bật cười ra tiếng.

Lúc này Quân Thiết Anh nhẹ giọng mở miệng:

-Đại nương, Tiêu Dương đã đến rồi.

-Ở đâu?

Đại nương nhướng mày, nhìn về phía cổng ra vào, không có ai xa lạ.

Tiêu Dương đành phải tiến lên. Hắn hiểu được đây chính là công việc mà Bạch Tổ Tâm tìm cho hắn, cũng xem như là sắp xếp không tệ.

Nơi này cách ký túc xá nữ chỉ có một gian phòng.

- Khụ, đại nương, ta...ta chính là Tiêu Dương.

- Cậu chính là Tiêu đại gia?

Đại nương kinh hãi.

Tiêu Dương khóc không ra nước mắt. Tiêu đại gia? Chỗ nào của ta giống đại gia chứ?

Rầm.

Vị đại nương lại vỗ mạnh xuống bàn. Trong lòng Tiêu Dương giật bắn. Không phải hưng sư vấn tội chứ?

- Đại nương....

- Mẹ cha ôi, Tiêu đại gia, tại sao ông lại duy trì được tuổi trẻ thế?

Hai mắt đại nương sáng lên nhìn Tiêu Dương, vội vàng kéo hắn sang một bên, thần bí hỏi:

- Có phải có bí mật gia truyền gì không?

Tiêu đại gia triệt để bó tay.

Phí hết nước miếng hắn mới thành công lừa được vị đại nương. Sau khi nhận được “bí mật gia truyền” từ Tiêu đại gia, đại nương như tắm gió xuân, cảm thấy mỹ mãn, cẩn thận rời đi.

Tiêu Dương bước vào phòng bảo vệ. Bên trong rất gọn gàng, chỉ có một cái giường lớn trải ga trắng tinh. Bên ngoài có một cái bàn làm việc, ba cái ghế dựa, còn có một chiếc tivi hơi cũ.

- Thiết Anh, ta ở đây sao?

Tiêu Dương không có quá nhiều yêu cầu đối với chỗ ngủ của mình. Một cái giường ngủ đơn sơ nhất ở đây cũng thoải mái hơn so với tử lao đang đợi hắn rồi.

- Tiêu đại gia, về sau phải nhờ anh chiếu cố nhiều hơn.

Tiểu Tiêu cười hi hi.

Khụ khụ!

Tiêu Dương lập tức chuyển chủ đề:

- Nhưng Thiết Anh, bây giờ tôi kiêm luôn công việc này, chẳng phải không thể tùy thời rời khỏi sao?

Quân Thiết Anh lắc đầu:

- Chị Tổ Tâm đã khai thông quan hệ. Công việc này của anh chỉ là làm thêm, phụ trách trực buổi tối, ban ngày có một số sinh viên làm việc ngoài giờ thay anh làm việc.

Tiêu Dương gật đầu, trở về xe lấy vali đồ của mình. Hà Tú, Tiểu Tiêu phụ hắn dọn dẹp phòng bảo vệ một lần.

- Vắt vớ cho hai vị rồi. Đêm nay ta mời khách.

Tiêu Dương vỗ ngực.

- Coi như anh còn biết điều đấy.

Tiểu Tiêu mỉm cười.

Rầm.

Lúc này, cửa phòng bảo vệ bị người ta đá văng. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hiểu Lâm

Phòng 106 có bốn nữ sinh. Quân Thiết Anh vì để tiện an bài nên xếp ở lầu một. Vì thế, ngoại trừ cô học khoa Lịch Sử, ba người còn lại đều là khoa Tài Chính.

Mặc dù chỉ đang trong thời gian huấn luyện quân sự, nhưng mị lực của Tôn Thiển Thiển vẫn lan tràn toàn bộ khoa Tài chính.

Đứng thứ hai trong kỳ thi tốt nghiệp trung học Thượng Hải, dáng người như linh xà hấp dẫn người khác. Người đẹp, mắt ngọc mây ngai, tướng mạo động lòng người. Một cô gái tài mạo song toàn như vậy, trong thời gian ngắn tất nhiên là đã cướp được linh hồn của vô số nam sinh của khoa. Hơn nữa, nghe đồn gia thế của Tôn Thiển Thiển vô cùng hiển hách. Nếu như có thể ngắt được đóa hoa tươi này, nhân sinh có thể nói là cá vượt long môn.

Trương Mông là một trong những người theo đuổi Tôn Thiển Thiển, gia cảnh tự nhận không tệ, dáng người khá khôi ngô, bảy phần dương quang ba phần suất khí. Vừa mới vào trường đã được gọi vào đội bóng rổ. Kỹ thuật dẫn bóng thuần thục của cậu ta đã bắt được không ít fan hâm mộ trên sân bóng, được xem là một trong những nhân vật đại phong vân của khoa Tài chính.

Lúc này, Trương Mông đang rất phần nộ.

Sau khi ăn xong cơm trưa với mấy đứa bạn cùng phòng, y nhìn thấy nữ thần Tôn Thiển Thiển che mặt vừa khóc vừa chạy bên ngoài, trong lòng xiết chặt, cổ lẩy hết dừng khí tiến lên hỏi, mới biết được nữ thần bị người ta tát tại.

Giận không thể kiềm chế được.

Trương Mông hùng hổ dẫn theo ba bạn cùng phòng, tìm đến tên đầu sỏ gây chuyện, hơn nữa còn đập mạnh cánh cửa phòng.

-Ai là Tiêu Dương?

Trương Mông nổi giận, dùng dùng rống lên một tiếng.

Nhưng rất nhanh, y liền phát hiện câu hỏi này là dư thừa. Trong phòng cũng chỉ có một người đàn ông mà thôi.

Tiêu Dương giương mắt nhìn Trương Mông:

-Người quen ta sao?

Ánh mắt Trương Mông lộ ra vài phần hung ác, mạnh mẽ vọt lên:

-Tao đập mày chết.

Bịch.

Động tác của Trương Mông quá mức đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước, khiến cho ba cô gái đều kinh hãi.

-Dừng tay.

Mặc dù Quân Thiết Anh đã lên tiếng quát, nhưng nắm đấm của Trương Mông vẫn đến gần mắt Tiêu Dương, uy vũ sinh phong.

Còn ánh gương lên.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Tiêu Dương giờ cái chổi còn cầm trong tay, lui về sau vài bước, đầu chúi hướng về phía ngực Trương Mông.

Ầm.

Tiêu Dương lui về phía sau vài bước, còn Trương Mông thì cảm thấy ngực mình bị chấn động. Một cảm giác đau đớn truyền đến, nhưng vẫn hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Dương:

-Tiểu tử, mày dám đánh lại?

Trương Mông làm ra bộ dạng muốn xông lên lần nữa.

-Dừng tay.

Lúc này, Quân Thiết Anh chuyển động xe lăn, ngăn trước tầm mắt Trương Mông và Tiêu Dương, ánh mắt mang theo vài phần giận dữ:

-Anh là ai? Tại sao lại gây phiền toái cho Tiêu Dương?

Tướng mạo của Quân Thiết Anh còn đẹp hơn cả Tôn Thiển Thiển. Nếu không phải hai chân của cô bị liệt, chỉ sợ người theo đuổi cô xếp hàng dài từ Phục Đại đến Chiết Đại rồi.

Trương Mông thấy mỹ nữ cản đường, cũng không tiện quá phận, cố đè nén cơn tức giận trong lòng, trầm giọng nói:

-Đây là chuyện giữa đàn ông chúng tôi.

-Tiêu Dương bỏ anh sao?

Tiểu Tiêu nghe xong, lập tức bưng bình, nhin không được thốt ra mấy câu, ánh mắt mang theo sự kinh ngạc.

-Cô nói cái gì?

Trương Mông trừng mắt nhìn Tiểu Tiêu, nhưng chợt chuyển sang người Tiêu Dương, trầm giọng hỏi:

-Mày mới đến à?

Tiêu Dương gật đầu.

-Thuộc phòng 106?

Gật đầu lần nữa.

-Vậy thì không sai rồi.

Trương Mông lạnh giọng nói với Tiêu Dương:

-Nếu là đàn ông, đừng đứng sau lưng phụ nữ. Có dám đấu một một với lão từ đây không?

-Đấu với mẹ cậu đấy.

Lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm nổi giận. Sau đó là những tiếng bước chân vội vàng đi đến.

Tiêu Dương giương mắt nhìn.

Có thể phát ra tiếng bước chân như vậy chỉ có thể là phụ nữ đi giày cao gót một cách vội vã mà thôi. Xuất hiện trước tầm mắt của mọi người đúng là một người phụ nữ mang giày cao gót.

Đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, ăn mặc cũng rất thời thượng. Áo sơ mi màu trắng bạc ôm lấy dáng người cao gầy. Cổ áo may cao, không hề hở hang, nhưng lại khiến cho người ta sinh ra dục vọng muốn nhìn trộm. Chiếc váy màu vàng nhạt, lộ ra bắp chân trắng nõn xinh đẹp.

Nhưng khi đám người Trương Mông quay đầu nhìn lại, khi nhìn thấy người phụ nữ này, sắc mặt liền thay đổi.

-Đấu một một? Là cậu? Cậu muốn đấu với ai? Đấu con mẹ cậu đấy.

Người phụ nữ nhướn mày, vẻ mặt giận dữ vọt lên, mái tóc màu đỏ sậm cũng tung bay theo gió.

Tiêu Dương nhin không được muốn sắc, than thầm một tiếng “Mẫu thân thần thánh”.

Người phụ nữ hờ hững nhìn Tiêu Dương, sau đó chuyển sang nhìn Trương Mông, cả giận nói:

-Con bà nó, không phải nói đấu sao? Lão nương đứng trước mặt cậu đấy, cậu đến đấu với lão nương đi.

Thần sắc Trương Mông có chút xấu hổ:

-Tô lão sư...

-Đấu? Đấu cái gì mà đấu?

Lời nói của phụ nữ khi tức giận chẳng khác nào sấm sét, bắn ra một tràng bức người:

-Không phải vừa rồi cậu rất ngu sao? Còn đòi đấu một một? Còn nói cái gì mà đứng đứng sau lưng phụ nữ? Đứng sau lưng phụ nữ thì làm sao? Cậu nói như vậy là đang xem thường phụ nữ đấy.

Trần Trương Mông ứa mồ hôi lạnh, giọng nói có chút run rẩy:

-Không, không, Tô lão sư, ngài hiểu lầm...

-Ngài? Có phải kỳ thật cậu muốn gọi là lão nhân gia phải không? Con bà nó chứ, tôi già như vậy sao? Cậu ngẩng đầu nhìn tôi thử xem. Nhìn cho rõ ràng. Tôi không xinh đẹp à? Nếp nhăn của tôi ở đâu chứ? Tôi già chỗ nào chứ?

Người phụ nữ chống nạnh, trừng mắt nhìn Trương Mông.

-Hiểu lầm...

-Hiểu lầm? Đây là hiểu lầm, chẳng lẽ cậu khi dễ học sinh của tôi cũng là hiểu lầm? Cậu nói đi, nói thật lớn vào.

Trương Mông nói không ra lời, mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng kêu khổ. Tại sao y lại trêu chọc phải nữ ma đầu này chứ?

Về phần Tiêu Dương có phải là học sinh của cô không, Trương Mông đương nhiên là không dám hỏi.

Thấy Trương Mông không nói lời nào, người phụ nữ càng thêm tức giận.

-Cậu khi dễ học trò của tôi? Cậu dám dựa vào cái gì mà khi dễ học trò của tôi? Có bản lĩnh thì hướng về tôi này.

Bốp.

-Dám khi dễ học trò của tôi.

Khuôn mặt Trương Mông xuất hiện năm dấu ngón tay.

Bốp.

-Xem cậu còn dám khi dễ học sinh của lão nương nữa không?

Bốp, bốp, bốp.

Chỉ trong một phút ngắn ngủi, hai má Trương Mông bị đánh hơn mười cái tát. Hơn nữa, mỗi cái tát đều vang dội vô cùng, khiến người ngoài nghe được phải lạnh mình.

-Không...

Bốp.

-Cậu còn dám nói không?

-Không dám.

Trương Mông vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất nói cho hết lời.

Người phụ nữ lúc này mới hài lòng, lấy ra một chiếc khăn tay, lau nhẹ bàn tay mình vài cái, sau đó ném chiếc khăn như ném rác, mỉm cười nhìn Tiêu Dương, tiến lên vài bước, hình tượng có thể nói là quay ngoắt 360 độ, ôn nhu nói:

-Cậu chính là học sinh cuối cùng của khoa chúng tôi phải không? Chúng ta làm quen một chút. Cô tên Tô Tiểu San, là chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên dạy em. Hoan nghênh em gia nhập đại gia đình khoa Lịch sử của trường Phục Đại.

Khụ khụ.

Tiêu Dương không khỏi ho khan vài tiếng, thần sắc có chút không được tự nhiên, miễn cưỡng nở nụ cười:

-Tô lão sư, đây đúng thật là hiểu lầm. Ta không phải học sinh của ngài.

Nghe xong, Trương Mông đứng đằng sau lưng Tô Tiểu San kêu thảm một tiếng, thống khổ hôn mê bất tỉnh, khóe miệng run rẩy. Đăng bởi: admin

Chương 16: Thì Ra Các Người Cũng Có Cái Này

Dù biết chỉ là hiểu lầm, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của Tô Tiểu San, mấy người bạn của Trương Mông không dám nói gì thêm, vội vàng nâng Trương Mông đang ngất đi, xám xịt rời khỏi phòng bảo vệ.

Lúc này, thần sắc Tô Tiểu San có chút xấu hổ.

Cô thật sự quá xúc động rồi, trên tư liệu không phải ghi nữ sinh viên cuối cùng khoa Lịch sử tên Quân Thiết Anh sao? Hơn nữa, ở đây là ký túc xá nữ, vậy mà cô lại đem gã thanh niên trước mắt thành học sinh của mình.

Thật là mắt mặt.

Người cũ của Phục Đại đều biết trong trường có ba cái không thể trâu vào. Một trong số đó chính là ma nữ đạo sư Tô Tiểu San. Cái miệng độc của cô người nào cũng biết. Trong trường không ai dám trước mặt cô khi dễ học sinh của cô. Phàm là người khi dễ, kết quả chỉ có một. Đó chính là té xỉu như Trương Mông.

-Cậu là ai?

Tô Tiểu San rất nhanh khôi phục lại thần sắc bình thường, ánh mắt nhìn Tiêu Dương, mang theo vài phần bất thiện.

Tiểu tử này hại cô bày ra bữa tiệc Ô Long lớn như vậy, quả thật phải trả giá.

-Tô lão sư, anh ấy là bảo vệ công ký túc xá nữ mà trường mới thông báo tuyển dụng đấy. Tiêu Dương, Tiêu đại gia.

Tiểu Tiêu long trọng giới thiệu Tiêu Dương.

-Thì ra là Tiêu đại gia.

Tô Tiểu San trừng mắt nhìn Tiêu Dương, sau đó tùm tùm cười:

-Tiêu đẹp trai.

Nụ cười dường như có chút rét lạnh.

-Hạnh ngộ.

Tiêu Dương bị ánh mắt của người phụ nữ có tính cách tàn bạo này làm nổi da gà. Hơn nữa, cảnh tượng Tô Tiểu San hung ác tát Trương Mông cứ quanh quẩn trong đầu Tiêu Dương, khiến hắn không khỏi rung mình một cái. Một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy, chính mình vẫn nên tránh thì hơn.

Nói xong, Tiêu Dương nắm chặt cán chổi của mình. Nếu quả thật xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn còn có “vũ khí” trong tay để chống cự.

-Tô lão sư...

Lúc này, Quân Thiết Anh nhẹ nhàng lên tiếng, phá vỡ cục diện bế tắc trong phòng:

-Em chính là tân sinh viên của khoa Lịch sử, Quân Thiết Anh.

-Em chính là Quân Thiết Anh?

Tô Tiểu San kinh ngạc, sau đó khuôn mặt nở nụ cười ôn hòa, bước lên, đưa tay ra:

-Thiết Anh, hoan nghênh em gia nhập đại gia đình khoa Lịch sử.

Nụ cười ngọt ngào đến cực điểm, chẳng khác nào thiên sứ giữa nhân gian, căn bản nhìn không ra bất luận bản chất của một ma nữ nào cả.

-Tô lão sư, Tiêu Dương là bạn của em, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.

-Không sao.

Tô Tiểu San vung tay lên, có chút hào sảng:

-Nếu không phải tình huống đặc biệt, cô cũng không tìm tiểu tử này gây phiền phức đâu.

Nghe xong, trong lòng Tiêu Dương lại xiết chặt. Đây chính là ý tại ngôn ngoại. Chẳng phải khi đến lúc cần thiết, cô ta sẽ đến chinh hấn sao?

Sau khi Tô Tiểu San thông báo một số việc cần phải chú ý khi nhập học cho Quân Thiết Anh, cuối cùng nhiệt tình mời Quân Thiết Anh đến tham dự buổi biểu diễn huấn luyện quân sự vào buổi chiều, ánh mắt quét thêm một vòng về phía Tiêu Dương, rồi nện gót giày cao gót rời khỏi phòng bảo vệ.

-Tuy tính tình của Tô lão sư có chút nóng nảy, nhưng cô ấy rất tốt. Hơn nữa lại còn rất xinh đẹp.

Tiểu Tiêu cười nói:

-Cho nên, năm nào chọn môn học, khoa Lịch sử của Tô lão sư luôn đứng đầu.

Tiêu Dương càng thêm lú lờ. Thế hệ đương thời quả nhiên là khó thuyết phục. Phụ nữ càng dữ dằn thì lại càng được hoan nghênh.

....

Trong phòng y vụ, Trương Mông dùng băng băng lấy gương mặt bị sưng đỏ, ánh mắt có chút hoảng hốt, dường như còn chưa lấy lại tinh thần.

-Mông ca, con tức này không thể cứ như vậy mà nuốt trôi được.

Một gã nam sinh mang mắt kính nói.

Trương Mông hung hăng nhìn lướt qua cậu ta:

-Chẳng lẽ mày dám tìm Tô Tiểu San gây phiền toái?

Gã nam sinh mang mắt kính vô ý run rẩy một phát.

Tìm Tô Tiểu San gây phiền toái? Trong lịch sử Phục Đại không phải là không có, nhưng tất cả đều là bi kịch.

-Đều là tại tên tiểu tử kia.

Gã nam sinh đeo mắt kính chuyển chủ đề, giọng nói căm hận:

-Tôn Thiên Thiên là nữ thần mà hần cũng có thể ra tay được. Bây giờ còn hại Mông ca tai bay vạ gió. Con tức này, tôi đúng là nuốt không trôi.

-Đúng, phòng chúng ta từ khi nào ném qua thiệt thòi như vậy?

Một gã nam sinh khác lập tức phụ họa:

-Tìm cơ hội thư giãn gân cốt cho hần.

Lúc này, ánh mắt Trương Mông cũng tràn đầy lửa giận, im lặng một hồi rồi nói:

-Bắc Câu, cậu đi thăm dò thân phận tiểu tử kia một chút.

-Cứ để Bắc Câu này lo.

.....

Dưới sự trợ giúp của hai cô gái, căn phòng bảo vệ được quét dọn rất sạch sẽ. Sau khi Tô Tiểu San rời đi, Tiêu Dương lập tức vỗ ngực.

Có qua có lại.

Chủ động giúp các cô dọn dẹp phòng ngủ.

Để đón tiếp Quân Thiết Anh, hai cô gái lập tức đáp ứng lời đề nghị của Tiêu Dương.

Phòng ngủ của các cô gái lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Biểu hiện của Tiêu Dương quả thật rất biết tròn biết méo, hiểu rất rõ chức trách của một thư đồng. Sau khi quét dọn phòng 106 qua một lần, hần tiện tay cầm khăn lau ra ban công.

Hà Tú và Tiểu Tiêu cầm đồ lau nhà, quay mắt nhìn Tiêu Dương làm việc hăng say ngoài ban công, lập tức cảm khái vạn phần.

-Trên đời này có người đàn ông có thể quét dọn sạch sẽ như vậy thật sự không nhiều.

Tiểu Tiêu thỏ thẻ một câu, chột cười hi hi, quay sang nói với Quân Thiết Anh bên cạnh:

-Thiết Anh, bạn tìm được cực phẩm như vậy ở đâu thế?

Nghe xong, Quân Thiết Anh giật mình, không biết trả lời như thế nào.

Chẳng lẽ nói thẳng, sau khi cô thức dậy, liền phát hiện gã này trong nhà vệ sinh?

Hà Tú mỉm cười, liếc mắt ra hiệu với Tiểu Tiêu, cười nói:

-Đàn ông tốt như vậy, đương nhiên là dựa vào duyên phận mà tìm.

Tiểu Tiêu có chút ý tứ nhìn Quân Thiết Anh.

Quân Thiết Anh lập tức dờ khóc dờ cười:

-Anh ấy chẳng qua là chị tôi tuyển được để làm bảo mẫu cho tôi mà thôi.

-Bây giờ đang rất lưu hành quy tắc bảo mẫu ngầm đấy.

Tiểu Tiêu bày ra bộ dạng “Tôi hiểu”, sau đó cười nói:

-Thiết Anh, một người đàn ông tốt như vậy, bạn nhất định phải nắm chặt. Tuy mình không biết Tiêu Dương nhiều lắm, nhưng nhìn biểu hiện của anh ấy, tuyệt đối là người thành thật.

-Tiểu Tiêu, nhìn không ra bạn rất có tiềm chất làm Nguyệt lão đấy.

Hà Tú trêu ghẹo.

Hai cô gái bật cười, còn Quân Thiết Anh thì xấu hổ không nói nên lời.

-Thiết Anh, nói thật, Tiêu Dương quả thật không tệ, vừa đẹp trai lại vừa chịu khó.

Hà Tú vừa dứt lời, sau lưng truyền đến một giọng nói.

-Các người đang nói cái gì?

Khi hai cô gái đang bàn về Tiêu Dương, đã tận lực đè thấp thanh âm. Lúc này nghe được giọng nói của Tiêu Dương vang lên đằng sau, cả hai giật cả mình, vội vàng quay người lại.

Chỉ trong tích tắc, sáu cặp mắt của ba cô gái nhất thời muốn lồi ra.

Ngây ra như phỗng.

Nửa ngày....

A!

Tiểu Tiêu kêu lên một tiếng, vội vàng đóng chặt cửa phòng ngủ lại.

Rầm.

-Tiêu Dương, anh...

Lúc này, Quân Thiết Anh cũng vừa gấp vừa giận, gương mặt đỏ bừng:

-Anh làm cái gì vậy?

Tiểu Tiêu và Hà Tú như hóa đá, không nói nên lời.

Ánh mắt gần như lồi ra ngoài.

Lúc này, trong tay Tiêu Dương cầm ba cái áo ngực màu sắc khác nhau, ánh mắt mang theo sự kinh hi.

-Thì ra các người cũng có cái này. Đăng bởi: admin

Chương 17: Cao Vạn Đăng Lão Sư

Không có được đáp án từ miệng Bạch Tổ Tâm sáng nay, Tiêu Dương vốn hiếu kỳ với hết thảy mọi thứ trên thế giới này vẫn canh cánh trong lòng. Hiện tại, hắn phát hiện thứ này trong phòng ngủ nữ sinh, tất nhiên không thể chờ đợi được, vội ôm hết xuống, thành khẩn lên tiếng hỏi.

-Rốt cuộc đây là thứ gì vậy?

Ánh mắt Tiêu đại trạng nguyên sáng ngời, tràn đầy khát vọng đối với tri thức.

-Đây là cái gì?

Ba cô gái hoàn toàn hóa đá, sau đó hai mắt nhìn nhau, đồng thời rùng to với Tiêu Dương.

-Bỏ xuống.

Tiểu Tiêu và Hà Tú như muốn rơi lệ. Đây chính là người đàn ông tốt mà bọn họ mới tán dương không ngừng sao? Vậy mà không biết liêm sỉ, cầm áo ngực của nữ sinh lay trước mặt, còn luôn miệng hỏi thăm đây là cái gì.

Lão nương sẽ tin người không biết đây là cái gì sao?

Không ăn thịt heo thì cũng đã từng nhìn heo chạy ngoài đường chứ? Tại sao chưa từng ăn thịt heo, lại cũng chưa từng nhìn thấy heo vậy?

Tiêu Dương bị thái độ của ba cô gái làm cho hoảng sợ, lập tức lui về sau hai bước.

Cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sát khí của ba cô gái, Tiêu Dương lại càng thêm sợ hãi, vội hỏi dò:

-Hắn đây là bí mật không thể nói?

-Tôi...

Tiểu Tiêu há mồm, nhất thời không biết mở miệng như thế nào? Chẳng lẽ còn phải nói đây là thứ chỉ có con gái mới dùng? Phì phì, ngại lắm. Cuối cùng cũng chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Tiêu Dương.

Hình tượng soái ca trong thời gian ngắn như tòa cao ốc sụp đổ thành mây khói.

-Ồ trong đó có huyền cơ gì sao?

Lúc này, Tiêu Dương nhìn trái nhìn phải.

-Cút.

Ba cô gái đồng thời hét lên.

Kết.

Tiểu Tiêu mở cửa, đẩy Tiêu Dương ra ngoài, sau đó đóng ầm cánh cửa lại.

-Đúng là, bề ngoài thì thuần khiết, nhưng nội tâm lại là sắc lang.

Tiểu Tiêu thở phì phì, bộ ngực không ngừng phập phồng.

Bị một người đàn ông cầm áo ngực của mình quơ trước mặt mình. Nếu mặt đất có khe hở, Tiểu Tiêu và Hà Tú nhất định sẽ nhét Tiêu Dương vào.

-A!

Lúc này, Hà Tú đột nhiên kinh hô một tiếng.

-Tú Tú, chuyện gì vậy?

Tiểu Tiêu lập tức hỏi.

-Hắn...hắn cứ như vậy mà đi sao?

Ánh mắt Hà Tú hiện lên vài phần lo lắng.

-Sắc lang đương nhiên là phải đuổi ra ngoài rồi.

Tiểu Tiêu bĩu môi.

-Nhưng mà...

Quân Thiết Anh lên tiếng, có chút không xác định:

-Anh ấy...đường như mang theo áo ngực của hai người...

Im lặng.

-A!

Trong phòng nữ sinh 106 vang lên tiếng kinh hô kinh thiên động địa.

.....

.....

Tiêu Dương khó hiểu bước về phía phòng bảo vệ cổng. Lúc này mới phát hiện trong tay mình vẫn cầm ba chiếc áo ngực. Cũng may lúc này đang là giờ nghỉ trưa, không có ai nhìn thấy hành động ô uế của Tiêu Dương.

-Ở trong này cất giấu huyền cơ gì thế nhỉ?

Tiêu Dương nghiên cứu hồi lâu, sau đó tiện tay ném chúng về phía đầu giường, sau đó mở tivi, tiếp tục tìm hiểu thế giới mới lạ này.

Ánh mặt trời chiếu xuống.

Cổng trường đại học Phục Đại, một chiếc xe màu đỏ giống chiếc QQ của Tiêu Dương đậu cách cổng trường khoảng một trăm mét.

Sau khi xe dừng lại, người bên trong cũng không ra ngoài.

Một lát sau, một gã thanh niên cao lớn, ước chừng khoảng hai lăm hai sáu tuổi, mặc quần áo thể thao, mang giày Jordan, thân hình cao khoảng 1m9, mang đến cho người ta cảm giác cường tráng, mái tóc đầu đinh, khuôn mặt vui vẻ bước về phía cổng trường. Đi khoảng vài bước nữa, thấy trong cửa sổ xe thò ra một cánh tay, lập tức bước chân nhanh hơn.

Khi gã thanh niên sắp đến gần, cửa xe cũng mở ra, một mái tóc dài đen nhánh xuất hiện trước, một cô gái đeo kính râm, thần sắc hơi chút lãnh khốc, mặc áo sơ mi trắng, bó sát thân hình nóng bỏng bước ra ngoài.

Tuy gã thanh niên bị phong thái này thu hút đến ngơ ngác, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, mỉm cười nói:

-Hội trưởng Bạch, hôm nay cô hẹn tôi ra đây có việc gì không?

Cô gái tháo kính râm xuống, lộ ra dung nhan rất xinh đẹp.

Chính là Bạch Tố Tâm.

Bạch Tố Tâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nghiêm mặt nói:

-Cao...Khụ...

Bạch Tố Tâm nhìn lướt qua gã thanh niên, bĩu môi nói:

-Tôi không muốn gọi tên của anh. Anh nghe cho rõ đây, tôi có chuyện muốn anh làm.

Gã thanh niên cảm thấy ủy khuất. Tên của tôi thì làm sao?

-Chuyện gì?

Gã thanh niên cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, lập tức vỗ ngực:

-Hội trưởng Bạch cứ việc phân phó, tiểu nhân nhất định xông pha khói lửa không chối từ.

-Không cần anh phải làm nhân viên cứu hỏa đâu. Chỉ là anh giúp tôi thăm dò một người.

-Thăm dò?

Gã thanh niên có chút khó hiểu.

Hôm nay là ngày đầu tiên Quân Thiết Anh nhập học, Bạch Tổ Tâm nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không yên tâm. Cảnh tượng Tiêu Dương giảng đạo lý bức lui gã lưu manh quá mức quý dị. Căn cứ vào biểu hiện thất bại khi phỏng vấn, Bạch Tổ Tâm vẫn có chút không tin tưởng Tiêu Dương.

Vạn nhất ở trường học xảy ra chuyện gì, Tiêu Dương có tận hết sức lực để bảo vệ Quân Thiết Anh hay không?

Sau khi nghỉ kỹ, Bạch Tổ Tâm điện thoại cho gã thanh niên trước mặt. Người này là bạn tốt nghiệp cùng trường đại học Sư phạm với Bạch Tổ Tâm. Bạch Tổ Tâm trở thành giáo viên của một ngôi trường tư thục, còn gã thanh niên kia thì nhận lời mời làm giáo viên môn thể dục cho trường Phục Đại. Về phần gã thanh niên đối với Bạch Tổ Tâm nói gì nghe nấy thì lại càng đơn giản. Khi còn học Đại học, Bạch Tổ Tâm chính là Hội trưởng hội Taekwondo, còn gã thanh niên là Phó hội trưởng.

Cũng không bởi vì dung mạo xinh đẹp của cô.

Mà bởi vì Bạch Tổ Tâm đã dùng nắm đấm của mình thu phục gã thanh niên này.

Cho nên, sau khi nhận được điện thoại của Bạch Tổ Tâm, người này lập tức ra ngoài gặp cô ngay.

-Đúng vậy.

Bạch Tổ Tâm im lặng một chút rồi lên tiếng:

-Hai ngày tiếp theo, anh giúp tôi thăm dò một người, có thể nói là khảo nghiệm một người.

Dưới ánh mặt trời, Bạch Tổ Tâm thấp giọng thuật lại câu chuyện một lần cho gã thanh niên.

-Nhớ kỹ nhé.

Gã thanh niên gật đầu.

-Ừm.

Bạch Tổ Tâm cũng không nhiều lời, quay người bước lên xe. Đột nhiên cửa xe hạ xuống, vẻ mặt như có lỗi:

-Một câu vừa rồi, anh cũng đừng để ý nhé.

-Câu gì?

Gã thanh niên không hiểu.

-Là...

Bạch Tổ Tâm nghiêm mặt nói:

-Là tôi không muốn gọi tên anh đấy.

Nghe xong, khuôn mặt gã thanh niên run lên vài cái, đứng sững nhìn theo chiếc xe chạy đi, trong lòng lại càng bi phần.

-Rốt cuộc tên của tôi như thế nào chứ?

Gã thanh niên quay người bước về phía trường học.

Lúc này, một thanh niên từ phòng bảo vệ nhảy ra, giờ tay kêu lớn.

-Cao Vạn Đăng lão sư, Cao Vạn Đăng lão sư. Có bưu kiện của anh này.

.....

Về mặt Cao Vạn Đăng đen lại, nhìn sang cổng bảo vệ, khóe miệng không khỏi run lên, bước chân lại càng nhanh hơn.

Bảo vệ cổng cũng là một thanh niên, thoạt nhìn có chút lạ mặt, chắc vừa tới không lâu.

Sau khi Cao Vạn Đăng bước vào cửa phòng bảo vệ, gã thanh niên kia lấy ra một bưu kiện đưa cho Cao Vạn Đăng.

-Tôi là người mới đến, tên Lâm Tiểu Thảo, lớn lên ở nông thôn, danh tự bình thường, vóc người cũng không soái.

Người thanh niên mở miệng nói:

-Ban đầu tôi không nhận ra anh, thì ra Cao Vạn Đăng chính là anh. Nhìn qua, đúng là phần tử tri thức có khác, ngay cả tên cũng suýt khí hơn nhiều, không giống tên của tôi, Lâm Tiểu Thảo, chỉ có thể làm gác cổng mà thôi.

Lâm Tiểu Thảo hiển nhiên là người hay nói. Thấy Cao Vạn Đăng không lên tiếng, cậu ta lại tiếp tục mở miệng:

-Chắc chắn, chữ ký khí thế vô cùng, bút tích giống như rồng bay phượng múa. Thành ngữ nói như thế nào nhỉ? Đúng là học kém quá, kém quá.

Lâm Tiểu Thảo tùm tùm nhìn Cao Vạn Đăng ký tên, đồng thời xé tờ hóa đơn bên trên bưu kiện:

-Cái tên hay quá, Cao Vạn Đăng, Cao Vạn Đăng lão sư.

Lâm Tiểu Thảo không chú ý đến, Cao Vạn Đăng cao hơn cậu ta một cái đầu mặt đã bắt đầu đen lại.

-Cao Vạn Đăng.

Lâm Tiểu Thảo đột nhiên vô thức thốt ra:

-Trúng..

Ngoài phòng trực ban cổng bảo vệ, một tiếng rống kinh thiên địa quỷ thần khiếp vang lên.

-Cậu mới là nhũc cả trúng đấy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chính Là Hấn

Ánh nắng mặt trời có chút dịu xuống, gió mát cũng nhiều hơn. Khi kim ngắn chỉ đúng hai giờ, một tiếng chuông chói tai vang lên trong toàn bộ ký túc xá.

Dãy ký túc xá A là dãy lớn nhất.

Một lát sau, tất cả các tầng đều xuất hiện những bóng người mặc quân trang màu xanh thướt tha, tay cầm mũ, bước chân vội vã chạy ra ngoài.

Đây chính là thời khắc biểu diễn huấn luyện quân sự của tân sinh viên.

Nửa tháng tham gia huấn luyện, tất cả mọi người đều không chờ đợi được giờ khắc này. Quan trọng hơn, theo yêu cầu nghiêm khắc của huấn luyện viên, ai dám đến muộn chứ?

Nhưng khi nhóm nữ sinh đầu tiên chạy xuống hành lang, phát hiện cửa sắt ngăn trước ký túc xá vẫn chưa mở.

Cổng bảo vệ cũng đóng chặt.

-Đại nương, đại nương.

Rất nhanh có nữ sinh gõ cửa.

Qua một hồi lâu, cánh cửa mở ra, một thân ảnh mang theo thần sắc mơ hồ bước ra:

-Nàng gọi ta?

Khi Tiêu Dương xuất hiện, lập tức có không ít người kinh ngạc.

-Đại nương biến thành trai đẹp?

-Có chuyện gì thế? Đây là tình nhân của đại nương?

-Quản lý ký túc xá của chúng ta từ khi nào biến thành trai đẹp như vậy?

Bị nhiều ánh mắt tập trung đến, trong lòng Tiêu Dương có chút sợ hãi, không khỏi yếu ớt nói:

-Xin hỏi cô nương có chuyện gì không?

Cô nương của thế giới này quá điên cuồng, Tiêu Dương đã sớm thâm sâu vào người, thấu hiểu rất rõ. Bây giờ bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, Tiêu đại trạng nguyên khiếp nhược đến mức nội tạng muốn nhảy ra ngoài.

-Đại...

Cô gái cố gắng cưỡng ép chữ “nương” nuốt trở về, chuyển thành chữ “Gia”.

Xem ra danh xưng Tiêu đại gia muốn chứng thực rồi.

-Đại gia, mau mở cửa đi, tụi em sắp bị muộn rồi.

Lúc này Tiêu Dương mới nhớ đến công việc làm thêm của hắn.

-Các vị cô nương chờ cho một chút.

Một lát sau, Tiêu Dương rút cuộc tìm được chìa khóa, cất bước ra ngoài, lưu loát mở cửa, còn lễ phép gật đầu với một đám nữ sinh.

-Cô nương mời đi thông thả.

-Cô nương đi thông thả.

-Các cô nương sớm trở lại.

Sau khi đám nữ sinh thứ nhất ra ngoài, Tiêu Dương trở về phòng bảo vệ rửa mặt, sau đó trực tiếp đi về phòng 106.

Cốc cốc.

Sau vài tiếng gõ cửa, cánh cửa mở ra, Tiểu Tiêu giương mắt liền nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của Tiêu Dương, lửa giận dâng cao:

-Là anh? Anh còn dám đến?

Tiêu Dương khó hiểu:

-Vì sao ta lại không dám đến?

Chê cười! Bồn Trạng Nguyên bình sinh không làm gì trái với lương tâm, nửa đêm bị gõ cửa cũng không sợ, chứ đừng nói chỉ gõ cửa người khác.

Tiêu Dương thần sắc hiện ngang lăm lăm, ngẩng đầu cất bước đi thẳng đến sau lưng Quân Thiết Anh, hai tay đặt trên xe lăn, mỉm cười với hai cô gái có sắc mặt dần hóa đá:

-Có đôi khi ta không tiện đến, phiên hai người chiếu cố Quân Thiết Anh. Đúng rồi, các người không cùng khoa với Thiết Anh. Các người đi trước đi, ta sẽ đưa Thiết Anh đến đội ngũ của khoa Lịch sử.

-

-Anh...

Tiểu Tiêu muốn nói rồi lại thôi, trợn mắt nhìn gã thanh niên lướt qua trước mắt mình.

Chuyện lớn như vậy mà hắn cũng làm, lại còn làm như không có chuyện gì phát sinh. Đối với hành động “trộm cướp” áo ngực của con gái mà cũng quên mất.

Quá vô sỉ rồi.

Nhưng hắn không đề cập đến, chẳng lẽ cô dám nổi giận đùng đùng quát “Mau trả áo ngực lại cho bồn tiểu thư”.

Thấy ánh mắt ngây ngốc của hai cô gái nhìn mình.

Tiêu Dương có chút ngượng ngùng, vò đầu cười nói:

-Các người không cần lo lắng cho ta. Ta có thể làm được mà.

Lo lắng cho anh?

Hai cô gái bị Tiêu Dương làm cho bó tay, cất bước hung hăng rời khỏi phòng ngủ.

-Này, hai người...

Tiêu Dương lên tiếng.

-Không cần nữa.

Thanh âm Tiêu vang lên bên ngoài phòng. Áo ngực bị một gã thanh niên lấy đi nghiên cứu cả mấy tiếng, có cần lấy lại nữa hay không?

-Không cần?

Tiêu Dương nhìn hai cái mũ trên giường, khó hiểu lắc đầu.

Cô nương thật khiến người ta khó hiểu mà.

-Thiết Anh, chúng ta đi thôi.

Quân Thiết Anh nhìn Tiêu Dương, nhẹ gật đầu.

Tiêu Dương giúp đẩy Quân Thiết Anh ra khỏi phòng ngủ, đi được chừng trăm mét, đột nhiên nhìn thấy hai thân ảnh vội vã trở về phòng 106.

Nhìn theo, Tiêu Dương lắc đầu. Tâm tư cô nương đúng thật là khó cân nhắc.

-Tiêu Dương.

Lúc này, Quân Thiết Anh mới lên tiếng. Đối với chuyện “áo ngực”, người trong cuộc nghiễm nhiên đã quên mất, bản thân cô muốn chỉ trích Tiêu Dương, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

-Có chuyện gì thế?

Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh đi trên sân trường, thấy Quân Thiết Anh không mở miệng, với tư cách là một thư đồng, tất nhiên là phải học phỏng đoán tâm tư của đại tiểu thư. Trầm ngâm một hồi lâu, Tiêu Dương đột nhiên nhảy dựng trong lòng, mắt nhìn Quân Thiết Anh. Tuy đứng ở đằng sau nên không nhìn thấy mặt cô, nhưng lúc này vẫn có thể tưởng tượng được thần thái ngại ngùng khó mở miệng của cô.

Tiêu Dương lập tức hiểu ra, có chút xấu hổ hỏi dò:

-Thiết Anh, nàg...không phải nàg muốn đi WC chứ?

-Đi WC?

Quân Thiết Anh dường như phản ứng không kịp.

-Ừm, chính là đi tiểu mà các người hay dùng đấy.

Tiêu Dương nghiêm mặt trả lời, đồng thời trong lòng có phần đắc chí. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, bản trạng nguyên đã nắm giữ không ít từ ngữ hiện đại. Ví dụ như đi tiểu, bị kịch, còn có cất bánh ngọt.

.....

-Nếu...

Tiêu Dương hơi ngại, nhưng vẫn dũng cảm đối diện. Trốn tránh cũng không phải là biện pháp:

-Nếu như nàg thật sự nhện không được...

Khụ...

-Ta có thể nhắm mắt lại.

Tiêu Dương thề son thề sắt. Tốt xấu gì hấn cũng là Trạng nguyên văn võ, đương nhiên khinh thường chuyện chiếm tiện nghi của một cô gái băng thanh tuyết ngọc.

Tiêu Dương đối với nhân phẩm của mình vô cùng tự tin.

-Ngừng lại.

Quân Thiết Anh nhìn không được, thanh âm tăng cao vài phần:

-Không có việc gì đâu. Đi thôi.

Bị Tiêu Dương nói như vậy, Quân Thiết Anh đương nhiên là không còn tâm tư đi truy cứu việc “áo ngực” nữa.

-Vâng.

Tiêu Dương thành thật gật đầu, nghiêm túc tuân thủ chuẩn tắc của một thư đồng, nghe theo lời của đại tiểu thư. Hắn đẩy Quân Thiết Anh tiến về phía trước. Lúc này không ít người vội vàng đi qua, ánh mắt tò mò nhìn vào Quân Thiết Anh trên xe lăn.

Ở sân vận động, những hàng ngũ đã chỉnh tề tập hợp lại. Thanh âm la lớn thỉnh thoảng vang lên. Nửa tháng huấn luyện quân sự cũng giúp được đám thiên chi kiêu tử có được một chút khí thế của quân nhân.

Càng đến gần, càng cảm nhận được không khí uy nghiêm.

Từ trường học nhìn xuống sân vận động, phía trước là một đội ngũ màu xanh lá, ánh mắt Quân Thiết Anh hiện lên sự hâm mộ khó ngăn lại được.

Đây chính là chuyện mà cô khát khao đến cỡ nào. Cho dù chỉ đi được vài bước thôi, cô cũng đã cam tâm tình nguyện lắm rồi.

Đáng tiếc, thiên ý trêu ngươi.

-Đội ngũ của khoa Lịch sử ở bên kia.

Tiêu Dương nhìn thấy một thanh ảnh quen thuộc, Tô Tiểu San.

-Chúng ta có cần qua đó hay không?

Tiêu Dương có chút chần chừ. Hành vi bạo lực của người phụ nữ đó khiến Tiêu Dương có ý niệm trốn tránh trong đầu.

-Tôi là tân sinh viên khoa Lịch sử, anh cảm thấy thế nào?

Thanh âm nhàn nhạt của Quân Thiết Anh vang lên.

Tiêu Dương đành phải kiên trì, rất nhanh Tô Tiểu San cũng nhìn thấy hai người, vui vẻ chạy đến:

-Thiết Anh, em đến rồi sao?

Không thèm để ý đến Tiêu Dương.

Tô Tiểu San dẫn hai người đến hàng ngũ của khoa Lịch sử, nói vài câu với vị huấn luyện viên cao gầy, Tô Tiểu San liền cao giọng nói với bốn năm chục học sinh của mình:

-Các em, để cô giới thiệu cho các em bạn sinh viên cuối cùng nhập học vào khoa chúng ta năm nay, Quân Thiết Anh.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Quân Thiết Anh, lộ ra vài phần dị sắc. Yên lặng cả nửa ngày, tiếng vỗ tay như sấm vang lên, trộn lẫn là những tiếng nghị luận nhỏ nhỏ.

-Quân Thiết Anh, cái tên rất quen. Không phải là thủ khoa kỳ thi năm nay chứ?

-Đúng rồi, không nghĩ đến bạn ấy lại báo danh ở khoa Lịch sử trường Phục Đại.

-Rất đẹp, nhưng tiếc là...

Sân vận động xuất hiện một nữ sinh ngồi xe lăn, được một thanh niên anh tuấn đẩy tới, sớm đưa đến không ít ánh mắt tò mò.

Trong đội ngũ của khoa Ngoại ngữ, một ánh mắt ẩn chứa sự tàn nhẫn nhìn chằm chằm về phía bên này.

-Thiên Thiên, làm sao vậy?

Tranh thủ chút thời gian giải lao ngắn ngủi, một cô gái cao gầy bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

-Mộng nhi, người mà hôm nay tôi nói với bạn chính là người kia.

Ánh mắt Tôn Thiên Thiên hiện lên ánh sáng như lưỡi đao, ngón tay chỉ về hướng bên cạnh.

-Chính là hắn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gọi Thú, Gọi Thú, Ta Hỏi Người Một Ván Đờ

-Chính là hần?

Cô gái cao gầy nheo mắt, đánh giá Tiêu Dương từ xa, nhàn nhạt nói:

-Có cần giúp đỡ gì không?

-Không cần, có thù tất báo. Mong Nhi, chẳng lẽ bạn quên mất huấn luyện viên quân sự lần này là do ai dẫn đội hay sao?

Khóe miệng Tôn Thiển Thiển hiện lên một độ cong lãnh ngạo:

-Tôi nói muốn một tay của hần ta, bây giờ không thể chờ đợi được mà nghĩ đến thu trước một phần tiền lãi.

Cô gái nhẹ gạt đầu, khẽ cười:

-Thiển Thiển, không phải tôi đã sớm nói với bạn sao? Ở biệt thự bên ngoài có cái gì không tốt, cần chi phải thử nghiệm cuộc sống ở ký túc xá? Những người kia làm sao có thể đánh đồng với chúng ta?

Tôn Thiển Thiển bĩu môi, cũng không lên tiếng, trực tiếp hô to một câu, tùy tiện tìm có rồi khỏi đội ngũ.

Ở một chỗ khác, sau khi Quân Thiết Anh chào hỏi các sinh viên của khoa Lịch sử xong, Tiêu Dương liền đẩy cô sang một bên, quan sát đội ngũ tiến hành luyện tập biểu diễn một lần cuối. Nương theo từng tiếng hét lớn, một bộ quân thể quyền đánh ra thật uy phong.

Ánh mắt Quân Thiết Anh hiện lên thần sắc hâm mộ:

-Tiêu Dương, anh nói có một ngày, tôi cũng có thể được như bọn họ thì tốt quá.

Ánh mắt Tiêu Dương nhàm chán đến cực độ nhìn chung quanh, nghe xong khẽ giật mình, cười nhạt:

-Chỉ cần có niềm tin, hy vọng tất nhiên không dễ dàng bị tan vỡ.

Quân Thiết Anh nhẹ nhàng thở ra, dần dần khôi phục sự bình tĩnh, ánh mắt tiếp tục nhìn đội ngũ phía trước.

-Thiết Anh...

Một thanh âm thanh thúy vang lên.

Tô Tiểu San mỉm cười bước đến, trong tay cầm một quyển sổ:

-Đây là tư liệu của 48 học sinh lớp 3 khoa Lịch sử chúng ta. Em hãy điền thông tin của mình vào, đồng thời tìm hiểu thông tin của các bạn khác để dễ dàng trao đổi sau này.

-Cảm ơn Tô lão sư.

Quân Thiết Anh tiếp nhận cây bút và quyển sổ, sau đó cúi đầu điền thông tin vào.

-Đúng rồi, 10h sáng mai bắt đầu buổi học đầu tiên tại phòng 502 lầu 5 nhé.

Tô Tiểu San nhắc nhở một câu.

Có lẽ vì lý do sức khỏe của Quân Thiết Anh, với tư cách là giáo viên chủ nhiệm, Tô Tiểu San cũng đặc biệt chú ý đến cô. Nhưng trong nụ cười ôn hòa, ngẫu nhiên mang theo một tia bất thiện nhìn Tiêu Dương phía sau Quân Thiết Anh, khiến cho Tiêu trạng nguyên phải sờn cả gai ốc.

Sau khi điền xong thông tin, buổi biểu diễn huấn luyện quân sự của tân sinh viên cũng bắt đầu.

Cho dù đây chỉ là một buổi biểu diễn, nhưng vẫn tràn ngập không khí cạnh tranh. Trên đài hội nghị có các lãnh đạo quan trọng của trường và người lĩnh

đội huấn luyện viên. Từng khoa, từng lớp đều muốn dành được thành tích tốt nhất. Cho nên, càng gần đến thời gian biểu diễn, tiếng gầm rú dương oai lại càng to.

Các loại khẩu hiệu vang lên.

- Tam liên tất thắng, Tam liên tất thắng.

- Thất liên uy vũ, dành được hạng nhất.

Hào khí càng lúc càng phát ra nhiệt liệt. Quân Thiết Anh nhìn không được phải chuyển mắt nhìn về phía trước.

Tiêu Dương không ngừng nhìn chung quanh, đánh giá một phen, cuối cùng rơi xuống đài hội nghị. Ồ? Tiêu Dương lắp bắp kinh hãi. Trong đội ngũ các lãnh đạo quan trọng của trường, có một người quen cũ của Tiêu Dương, chính là vị đại sư quyền uy trong giới lịch sử đã bị Tiêu đại trạng nguyên hung hăng khinh bỉ, Phó Dịch Phong.

Tuy buổi biểu diễn của tân sinh viên rất thu hút Quân Thiết Anh, nhưng Tiêu Dương lại không có nổi nửa điểm hứng thú. Nhìn cả nửa ngày, hần đột nhiên lên tiếng:

- Thiết Anh, ta nghe nói, trong trường đại học có một Đồ Thư Quán, bên trong có không ít sách vở?

Quân Thiết Anh quay sang nhìn Tiêu Dương:

- Anh nghe nói?

- Đúng, trên Baidu có rất nhiều người nói đến điều này.

Tiêu Dương cười ha hả. Chút vấn đề này không làm khó được bản Trạng nguyên.

.....

Quân Thiết Anh tự nói với mình sau này có thể bỏ qua một số lời nói của Tiêu Dương.

Im lặng một lát, cô nhàn nhạt nói:

- Được xây dựng vào Phục Đại năm 1922, khi đó nó có tên là Mậu Ngọ Duyệt Lâm Thất. Trải qua nhiều năm phát triển, hiện tại Đồ Thư Quán do bảo tàng nghệ thuật tự do, bảo tàng khoa học tự nhiên, bảo tàng y khoa, bảo tàng Trương Giang, bảo tàng Giang Vịnh kết hợp mà thành với một bộ siêu tập gần năm triệu đầu sách.

- Thật sao?

Tiêu Dương lập tức kinh hãi, vội hỏi:

- Vậy nó nằm ở đâu?

- Anh muốn đến Đồ Thư Quán?

Tiêu Dương ngại ngùng nói:

- Nàng cũng biết ta từ trước đến nay đều chăm chỉ hiếu học.

.....

Quân Thiết Anh nhìn cuộc biểu diễn phía trước, gật đầu:

- Buổi biểu diễn huấn luyện quân sự của tân sinh viên không kết thúc nhanh đâu. Nếu anh muốn đến Đồ Thư Quán, cứ tùy tiện tìm người hỏi thăm thì biết vị trí của nó thôi.

- Được.

Tiêu Dương gật đầu thật mạnh, đồng thời nhìn xung quanh. Lúc này trên đường trong sân trường không hề có một bóng người.

Tùy tiện tìm người hỏi một chút? Tiêu Dương lập tức khó xử. Nói sau, bản Trạng nguyên cũng không phải là người tùy tiện.

Nhìn thêm mấy lần nữa, Tiêu Dương đột nhiên cúi đầu, rất thành khẩn nói:

- Thiết Anh, ta có thể hỏi nàng hay không?

Nghe xong, khuôn mặt Quân Thiết Anh thoáng run rẩy, khó giữ được bình tĩnh, liếc mắt nhìn Tiêu Dương:

-Nếu tôi biết chẳng phải đã nói với anh rồi sao?

-Cũng đúng.

Tiêu Dương nhẹ gật đầu, nhìn quét bốn phía, cuối cùng rơi xuống đài hội nghị, ánh mắt liền sáng lên, nhanh như chớp xông đến.

-Tiêu Dương.

Một khắc này, Quân Thiết Anh lại càng hoảng sợ, vội vàng quát to một tiếng. Cô nghĩ mãi không rõ tại sao Tiêu Dương lại chạy về phía đài chủ tịch, trong lòng liền cảm thấy có chút không ổn.

Bước chân Tiêu Dương cũng không ngừng lại, ngược lại còn chạy nhanh hơn, gương mặt mỉm cười bước đến phía trước một người.

Tùy tiện tìm người hỏi?

Tiêu Dương tất nhiên sẽ không tùy tiện như vậy. Ngoại trừ Quân Thiết Anh, người quen của Tiêu Dương cũng chỉ có Phó Dịch Phong tri thức tương đối uyên bác mà thôi.

-Gọi thú cũng có vài phần bản lĩnh đối với lịch sử, hẳn biết vị trí của Đồ Thư Quán.

Tiêu Dương đối với phán đoán của mình cực kỳ có lòng tin.

Một thân ảnh xông nhanh lên đài chủ tịch, nhất thời dẫn đến sự chú ý của tất cả mọi người.

Tiêu Dương hồn nhiên chưa phát giác, trực tiếp phi thẳng đến chỗ của Phó Dịch Phong, đồng thời lễ phép ngoắc ngoắc.

-Gọi thú, Gọi thú.

Tâm trạng của Phó Dịch Phong hôm nay vô cùng buồn bực. Vừa mới tham gia một buổi tọa đàm, hơn nữa còn đạt được danh tiếng tốt, Phó Dịch Phong mang theo tâm trạng cực kỳ tốt trở về Phục Đại. Nhưng vạn lần không nghĩ đến ông lại bị một tiểu tử không rõ lai lịch hung hăng khinh bỉ một phen.

Hơn nữa, bị khinh bỉ như vậy, nhưng ông một chút cơ hội phản bác cũng không có.

Tuy buổi biểu diễn trước mắt rất đặc sắc, nhưng Phó Dịch Phong đang buồn bực, cũng không có hứng xem. Lúc này bỗng nhiên nghe được một thanh âm sau lưng, Phó Dịch Phong giật mình, xoay người thật mạnh, ánh mắt như muốn lòi ra.

Lại là tiểu tử đó?

Khi xuất hiện, Tiêu Dương đưa tới không ít ánh mắt tò mò. Trên đài chủ tịch không chỉ có một mình “Gọi thú” Phó Dịch Phong.

-Gọi thú, Gọi thú, ta muốn hỏi người một vấn đề.

Tiêu Dương không thể chờ đợi được mà lên tiếng.

Nghe xong, Phó Dịch Phong chấn động toàn thân, thận trọng cảnh giác:

-Cậu muốn hỏi điều gì?

Vừa nãy ông bị tên tiểu tử này làm khó, bây giờ trực tiếp chạy lên đài chủ tịch, chẳng lẽ muốn ông mất mặt trước các giáo sư và học sinh khác?

Phó Dịch Phong khóc không ra nước mắt, nhìn Tiêu Dương. Lão Phó ta rốt cuộc có thù hận gì với cậu chứ?

Bất kể thế nào, lần này tuyệt đối không cho hắn cơ hội làm khó ông.

Phó Dịch Phong nghiêm túc nhìn Tiêu Dương, biểu hiện sẵn sàng đón quân địch.

Cũng như lâm đại địch.

Lúc này, Tiêu Dương cũng rất nhanh lên tiếng.

-Gọi thú, Gọi thú, Đồ Thư Quán ở chỗ nào? Đăng bởi: admin

Chương 20: Đã Ngủ Mà Còn Ngây Thơ

Ngây người.

Gọng kính Phó Dịch Phong đang đeo như muốn rơi xuống. Vốn tưởng rằng gã thanh niên đó sau khi làm khó được ông, ngạo khí sinh lòng, muốn tiếp tục làm khó ông trước mặt người khác, tranh thủ giúp mình nổi tiếng.

Bây giờ thanh niên nào mà chẳng vậy?

Phó Dịch Phong cũng đã chuẩn bị xong tâm lý đón địch, tuyệt đối không cho phép tình huống lật thuyền trong mương xuất hiện.

Nhưng không nghĩ đến hắn chỉ hỏi một vấn đề hiếm thấy đến cực điểm.

Đồ Thư Quán... ở chỗ nào?

Phó Dịch Phong cảm thấy trán của mình đã xuất hiện thêm mấy đường cong màu đen.

Ông ta hiểu rồi.

Tiểu tử này căn bản không phải đến để bới móc, mà là đến tìm đánh. Rõ ràng đây chính là biểu hiện của việc muốn ăn đòn.

Nhưng nhìn hai mắt tràn đầy thành khẩn và chờ mong của Tiêu Dương, dường như đang rất khát khao biết được đáp án.

-Người không biết?

Tiêu Dương thấy Phó Dịch Phong ngây ngốc, liền thất vọng thờ dài. Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định:

-Người thật sự không biết? Đúng rồi, các người có biết hay không?

Đã đến nước này rồi, cho dù không biết, Tiêu Dương cũng không thể không ra hạ sách, tùy tiện hỏi những người xung quanh.

-Tôi biết.

Phó Dịch Phong đứng là phục Tiêu Dương sát đất. Thấy buổi biểu diễn quân sự sắp bị hắn phá hỏng, thần sắc các lãnh đạo trên đài đang chìm xuống, Phó Dịch Phong vội vàng kéo Tiêu Dương xuống đài chủ tịch.

Lúc này, bên dưới đài, Quân Thiết Anh đã triệt để ngây ngốc, nhin không được cười khổ một tiếng.

-Nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là sinh viên Phục Đại, chỉ sợ đại danh Tiêu Dương sẽ lan truyền toàn bộ trường đại học Phục Đại.

Dám xông lên đài chủ tịch hỏi một câu hỏi không hề có chiều sâu, Quân Thiết Anh vắt hết óc cũng không biết dùng từ ngữ gì để hình dung hắn nữa.

Phó Dịch Phong kéo Tiêu Dương bước nhanh xuống đài, chỉ về phía trước:

-Dọc theo con đường này, quẹo trái, bên cạnh tòa lầu Khoa học chính là Đồ Thư Quán.

-A.

Tiêu Dương gật đầu:

-Gọi thú, Gọi thú, tòa lầu Khoa học là gì vậy?

Rất nhiều người khi gặp Phó Dịch Phong sẽ tôn trọng gọi ông một tiếng Giáo sư, nhưng gã thanh niên kia lại gọi mình như vậy, Phó Dịch Phong cảm giác sờn hết cả gai ốc.

-Lầu khoa học là...

Phó Dịch Phong suy nghĩ tìm một vị trí dễ khiến người khác chú ý:

-Cậu nhìn thấy căn tin là được rồi. Đồ Thư Quán đối diện với căn tin.

-Vâng.

Tiêu Dương gật đầu, rồi hỏi lại:

-Nhưng căn tin có cái gì đặc biệt?

Mặc dù biết cứ hỏi như vậy sẽ tổn hại đến hình tượng Trạng nguyên văn võ thiên tư trác tuyệt của mình, nhưng với tâm trạng ham học hỏi, Tiêu Dương vẫn quyết định lãnh giáo vị “Gọi thứ” trước mặt. Thế giới này có rất nhiều từ ngữ mà hắn cần phải học, phải tranh thủ thời gian thích ứng thôi.

.....

Phó Dịch Phong nghe câu hỏi, cả nửa ngày mới lên tiếng được:

-Cậu có biết chữ không? Đi đến đó sẽ tự mình biết.

Nghe xong, Tiêu Dương lập tức mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Phó Dịch Phong.

Bị Tiêu Dương nhìn chăm chăm, Phó Dịch Phong có chút sợ hãi.

-Ta biết chữ...nhưng tại sao ngươi lại không nói sớm? Nếu ngươi nói sớm, chẳng phải ta đã sớm biết hay sao?

-Cút.

Vị thái đầu nổi tiếng nho nhã trong giới học thuật Phó Dịch Phong rốt cuộc nhìn không được mà bộc phát, tức đến sùi bọt mép, gào lớn với Tiêu Dương: Vèo.

Tiêu Dương thấy tình huống không ổn, lập tức quay người, nhưng khi cất bước còn mang theo thanh âm thờ dài, truyền vào trong tai Phó Dịch Phong.

-Ngay cả vị trí chính xác của Đồ Thư Quán còn không chỉ ra được, còn tự xưng là thái đầu quyền uy trong giới học thuật lịch sử gì đó. Thật mất mặt.

Phó Dịch Phong hóa đá ngay tại chỗ.

Mắt kính xệ xuống hơn phân nửa khuôn mặt, còn khuôn mặt thì càng lúc càng co rút.

-Tôi...tôi lại bị mất mặt nữa sao?

Ánh mắt Phó Dịch Phong lộ ra thần sắc khó tin, khóe miệng nhìn không được rung rung vài cái, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Tiêu Dương.

Đường đường là Giáo sư Phó Dịch Phong hàng thật giá thật của trường Đại học Phục Đại, vậy mà trong một ngày bị một người xa lạ hai lần nói chữ “mất mặt”.

-Tôi thật sự rất mất mặt sao?

.....

.....

Sau khi có được vị trí cụ thể của Đồ Thư Quán, Tiêu Dương bước nhanh, rất dễ dàng tìm được Đồ Thư Quán, liền cất bước vào trong.

Một lát sau, tại một góc cách cửa ra vào Đồ Thư Quán, một ánh mắt âm lãnh nhìn chăm chăm vào bên trong.

-Hắn đã tiến vào Đồ Thư Quán, hãy nghĩ biện pháp bắt hắn ra, phé đi một tay của hắn.

Tôn Thiển Thiển cầm điện thoại, bấm một dãy số, sau khi nói một câu liền cúp điện thoại, cười lạnh nhìn vào Đồ Thư Quán.

Khoảng năm phút sau, hai huấn luyện viên mặc quân trang chạy nhanh đến, ánh mắt nhiều lần nhìn về phía sau, sau đó nhìn về phía Tôn Thiển Thiển. Tôn Thiển Thiển đưa mắt ra hiệu, hai người lập tức hiểu ý, điềm nhiên như không có việc gì bước vào Đồ Thư Quán.

Bên trong Đồ Thư Quán rất yên tĩnh. Những kệ sách phía trước, có người ngồi, có người đứng, hoặc lấy một quyển sách ngồi xuống những chiếc bàn bên cạnh.

Im lặng đến nỗi chỉ có thanh âm lật trang sách.

Hai huấn luyện viên mặc quân trang bước vào, ngoại trừ ánh mắt nhân viên quản lý Đồ Thư Quán hiện lên sự kinh ngạc thì cũng không quá nhiều bất cứ người nào.

Hai người nhìn nhau, như không có chuyện gì đi thẳng vào bên trong.

-Chắc chắn, ở đây đúng là có không ít sách vở.

Khi Tiêu Dương tiến vào Đồ Thư Quán, giống như Lưu mỗ mỗ tiến vào quan viên, rốt cuộc tìm được một đồng sách viết về sự phát triển của lịch sử. Tiêu Dương tùy thời rút xuống một quyển.

Trong lúc hần đang nhập thần.

Bốp.

Bỗng nhiên, một cánh tay trầm ổn khoác lên vai Tiêu Dương.

Tiêu Dương nhìn sang, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc.

-Các hạ là...

Lúc này, hai gã huấn luyện viên một trước một sau xuất hiện.

-Ở đây dường như không thích hợp để trao đổi.

Một gã huấn luyện viên cười nhạt nói.

-Huynh đệ, chúng ta ra ngoài tâm sự đi.

Một gã huấn luyện viên cao gầy nhẹ nhàng bốp bả vai Tiêu Dương.

Hai người một trái một phải, thần sắc rất thân mật mà dẫn Tiêu Dương ra ngoài.

Khi ba người xuất hiện tại cửa ra vào Đồ Thư Quán, Tôn Thiển Thiển đang đứng núp tại một nơi gần đó liền tươi cười:

-Người nào mà đặc tội với tôi, một người tôi cũng không bỏ qua. Kế tiếp...Quân Thiết Anh.

Ánh mắt Tôn Thiển Thiển hiện lên chi sắc ganh tức nồng đậm.

Sau khi rời khỏi Đồ Thư Quán, Tiêu Dương có chút không hiểu:

-Hai vị có chuyện gì vậy?

Tự đứng ở đâu xuất hiện hai người tìm mình tâm sự, lại còn phải tìm nơi thích hợp?

Hai người trực tiếp mang Tiêu Dương đến một góc tường vắng vẻ.

-Ở đây phù hợp sao?

Tiêu Dương cẩn thận hỏi.

-Rất không tệ.

Hai người nhìn nhau, tầm mắt đều xẹt qua một tia trêu tức, không nghĩ đến tiểu tử này đúng là khờ thật là khờ.

Mà cũng tốt, giảm bớt không ít công sức.

-Rốt cuộc các hạ có chuyện gì vậy?

Một gã huấn luyện viên lập tức nở nụ cười chế giễu:

-Tôi thấy huynh đệ thân thủ nhanh nhẹn, ngựa nghề khó nhện, muốn cùng huynh đệ luận bàn một chút.

-Quyền cước không có mắt. Điều này không tốt lắm đâu.

Tiêu Dương ngại ngùng cười nói.

Đã ngu mà còn ngây thơ.

Đây chính là suy nghĩ xuất hiện trong đầu hai gã huấn luyện viên, thần sắc càng thêm khinh thường.

-Lão Thất, thời gian cũng không còn nhiều, không cần phí lời với tiểu tử này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Rất Nóng

Huấn luyện viên cho tân sinh viên đều là lão binh từ trong bộ đội điều đến, đơn giản đến cực điểm, cuộc sống nhân sinh thật sự bình thản vô cùng, không hề có chút kích thích.

Đối với bọn thiên chi kiêu tử này, xương cốt của chúng vốn mềm, căn bản không chịu được cường độ huấn luyện cao. Cho nên, huấn luyện quân sự dần biến thành một loại hình thức. Nhưng hai

người không nghĩ đến, trước khi rời đi lại nhận được một mệnh lệnh như vậy. Phế đi một tay của kẻ trước mắt.

Đúng là một niềm vui không tẻ.-Về sau, đi đâu nhớ mang theo mắt của mình là được. Một gã huấn luyện viên cười lạnh, cánh tay mạnh mẽ chộp đến hốc mắt Tiêu Dương.

Tốc độ cực nhanh. "

Người còn lại cơ hồ có thể đoán được thảm trạng của Tiêu Dương.

Phanh.

Khi quyền ảnh vô hạn đến gần hốc mắt Tiêu Dương, tay phải Tiêu Dương vốn đang rủ xuống ngay lập tức như thiểm điện vung lên, lòng bàn tay vững vàng hướng về phía trước, nhanh chóng bắt được nắm đấm.

Một khắc này, thần sắc của gã huấn luyện viên khê biến, cảm nhận được nắm đấm của mình bị bàn tay của đối phương nắm rất chặt. Một bàn tay nhìn qua không hề có chút uy hiếp lại ẩn chứa sức mạnh cường đại đến như vậy. Trong khoảng cách gần như thế, cho dù y không sử dụng bất kỳ kỹ thuật chiến đấu nào, nhưng xét về độ mạnh yếu thì không hề lưu tình.

Tiêu Dương nhẹ nhõm tiếp được, hai chân giống như mọc rễ cắm thẳng xuống lòng đất, không hề di động nửa bước.

-Thì ra cũng là người luyện võ.

Ánh mắt gã huấn luyện viên hiện lên một vòng tinh quang, chân phải ngay lập tức nâng lên.

Thối ảnh như côn, hung hăng quét về phía hạ thân của Tiêu Dương.

Tiêu Dương cũng đồng thời nhấc chân.

Rầm.

Như sắt thép va chạm phát ra thanh âm.

Sắc mặt gã huấn luyện viên lập tức biến ảo. Tên này đúng là cọng rom cứng. Y liên tục phát ra hai lần công kích, nhưng hắn đều nhẹ nhõm tiếp được. Mặc kệ là độ mạnh yếu hay là năng lực phản ứng, đều vượt xa sự tưởng tượng của y. Phải biết y chính là lão binh được tôi luyện năm năm trong quân đội, nhưng lại không chiếm được tiện nghi của một sinh viên năm nhất.

Lúc này, nắm đấm của y còn bị đối phương nắm chặt như gọng kềm.

Hô.

Thối ảnh một lần nữa được gã huấn luyện viên phát ra, không giữ lại bất kỳ điều gì.

Chân Tiêu Dương cũng một lần nữa đánh ra.

Rầm.

Thối ảnh mãnh liệt vừa tách ra trong nháy mắt lại tiếp tục đụng vào nhau.

Rầm.

Rầm.

Liên tiếp va chạm kịch liệt.

Sắc mặt gã huấn luyện viên đã trở nên khó chịu, tay phải bị nắm chặt, hai chân bị đá, mơ hồ cảm thấy hơi đau. Mẹ nó, chẳng lẽ chân của tiểu tử này làm bằng sắt thép hay sao? Gã huấn luyện viên nhin không được hút một hơi khí lạnh.

-Chân của ngươi rất cứng?

Khi gã huấn luyện viên dừng lại, Tiêu Dương vẫn một mực phòng ngự đột nhiên mở miệng hỏi.

Nghe xong, gã huấn luyện viên sững ra.

Bốp.

Một tiếng gió từ phía dưới vang lên.

-Không ổn rồi.

Sắc mặt gã huấn luyện viên đột biến, tránh cũng không thể tránh, đành phải đưa chân ra đỡ.

Rầm.

Rắc.

Tiếng gãy xương vang lên.

-A!

Nương theo tiếng hét thảm, Tiêu Dương nhẹ buông tay, gã huấn luyện viên lập tức té xuống, cảm giác đau đớn khiến y nhin không được mà kêu thảm.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dương chủ động ra tay.

Lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút đau nhức.

Tiêu Dương hiểu rất rõ tâm trạng của gã huấn luyện viên, nhẹ lắc đầu, ánh mắt chuyển sang gã huấn luyện viên đang trợn mắt bên cạnh:

-Chân của ngươi có cứng không?

Bịch, bịch.

Gã huấn luyện viên cao gầy lập tức lui về sau hai bước, ánh mắt lộ ra sự kiêng kỵ. Thanh âm gãy xương của người kia vẫn như sấm rền bên tai của gã.

-Kỹ thuật chiến đấu, sức mạnh cơ thể của lão Thất có thể được xem là trung đẳng trong đội của mình. Nhưng hôm nay lại bị một đứa học sinh đánh cho thê thảm như vậy.

Gã huấn luyện viên cao gầy không khỏi rùng mình.

Tiêu Dương thấy gã không dám tiến lên, liền nhếch miệng, lập tức hụp xuống, mỉm cười nói:

-Chân của ngươi cũng không cứng.

Hầm rặng gã huấn luyện viên không khỏi va vào nhau, hai tay ôm lấy đôi chân đã sưng vù của mình. Sự đau đớn kịch liệt khiến mồ hôi lạnh trên trán của y không ngừng tuôn ra, căn bản không rảnh trả lời vấn đề này của Tiêu Dương.

Lúc này, Tiêu Dương đã đưa lưng về mặt gã huấn luyện viên cao gầy. Thần sắc của gã liền biến ảo, ánh mắt lập lòe, roi vào cục gạch bên cạnh, lập tức bước đến, cầm cục gạch đánh lên sau lưng Tiêu Dương.

Hô.

Ra tay như gió.

Cục gạch tàn nhẫn bay thẳng đến ót Tiêu Dương.

Một khắc này, cơ thể Tiêu Dương dùng tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi nhảy dựng lên, đạt đến một độ cao khó có, đùi phải quét ra.

Bốp.

Chuẩn xác đá vào cổ gã huấn luyện viên cao gầy. Cục gạch đang bay đột nhiên bị một cước của người vọt tới, quay ngược lại bay thẳng vào ngực gã.

huấn luyện viên cao gầy.

Oành.

Sức mạnh cường đại trực tiếp đá bay thân hình gã đến hai mét. Xung lượng mạnh mẽ khiến cho gã huấn luyện viên căn bản không trụ vững bước chân, liên tiếp lui về sau mấy bước, lao đảo vài cái rồi ngã xuống đất, trên ngực truyền đến một cảm giác nóng rực, giống như lục phủ ngũ tạng muốn lệch khỏi vị trí.

Ánh mắt của gã mang theo vài phần khó tin nhìn Tiêu Dương. Thân thủ của tên tiểu tử này không ngờ lại khủng bố như vậy.

-Các hạ vừa mới nói, đúng thật là như vậy.

Tiêu Dương nhìn cũng không nhìn gã huấn luyện viên cao gầy, một lần nữa ngồi chồm hổm xuống, mỉm cười nói:

-Đây đúng là địa phương thích hợp để trao đổi.

Lúc này, gã huấn luyện viên vẫn chăm chú ôm lấy chân của mình, ánh mắt nhìn Tiêu Dương không che giấu được sự khiếp sợ.

-Nhìn quần áo của các hạ, chắc là huấn luyện viên huấn luyện quân sự.

Tiêu Dương nhàn nhạt mở miệng:

-Tôn Thiên Thiên có quan hệ gì với các người?

-Đại tiểu thư...

Gã huấn luyện viên liền im bặt, giật mình một.

Tiêu Dương nhìn gã huấn luyện viên, đột nhiên ngại ngùng nở nụ cười, vỗ xuống vai của y:

-Không ngại chúng ta tâm sự nữa chứ?

.....

Trên sân vận động, buổi biểu diễn của tân sinh viên vẫn hùng hực khí thế. Hào khí leo cao đến cực điểm.

-Lớp 1 khoa Lịch sử.

Một thanh âm vọng tới.

Rốt cuộc cũng đã đến khoa Lịch sử rồi.

Lúc này, Tô Tiểu San đang nói chuyện phiếm với Quân Thiết Anh liền giơ tay cổ vũ đội ngũ của mình.

-Đã chuẩn bị xong. Ba lớp khoa Lịch sử của chúng ta không thể mất mặt được.

-Toàn lực ứng phó, mang về uy danh cho lớp chúng ta.

Một câu khẩu hiệu máu chó nhưng lại khiến nhiệt huyết sôi trào.

Tô Tiểu San cười tủm tỉm, khuyến khích các sinh viên cố gắng lên. Bỗng nhiên trong túi xách vang lên tiếng chuông điện thoại.

Sau khi nhận được điện thoại, Tô Tiểu San cau mày:

-Thiết Anh, phòng Giáo vụ có chuyện cần làm gấp. Cô đi trước nhé.

Sau đó, Tô Tiểu San nhìn đội ngũ của mình:

-Tất cả mọi người tiến lên.

Nhìn bóng lưng vội vàng rời khỏi của Tô Tiểu San, không người chú ý đến, trên đài hội nghị, một người đàn ông mặc quần trang khốe miệng có chút nhếch lên, ánh mắt quét qua Quân Thiết Anh, mang theo chút thương cảm. Người này chính là đội trưởng dẫn đội huấn luyện quân sự lần này, Hạ Thiếu Uy.

Buổi biểu diễn của lớp 1 khoa Lịch sử thuận lợi hoàn thành. Lớp 2 cũng đã chuẩn bị tiếp theo.

-Báo cáo Đại đội trưởng, tân binh lớp 2 khoa Lịch sử, 51 người, có mặt 51 người, báo cáo hoàn tất, thỉnh chỉ thị.

Một người đứng đầu hàng chạy chậm lên, cúi chào hết lớn.

-Bắt đầu biểu diễn.

Thanh âm Hạ Thiếu Uy to vô cùng.

Thần sắc người này lập tức nghiêm nghị, sau khi chào, liền theo tiêu chuẩn chạy chậm trở về.

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

-Đại đội trưởng Hạ, biểu hiện của tân sinh viên lần này xem như không tồi.

Lúc này, một người đàn ông trung niên bụng phệ ngồi bên cạnh Hạ Thiếu Uy mỉm cười mở miệng.

Hạ Thiếu Uy lập tức gật đầu:

-Tổ chức chỉnh thể đích thật đã được tăng lên. Thành tích huấn luyện khiến tôi rất hài lòng, cũng chỉ còn lại một lớp thôi. Có lẽ sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Người đàn ông trung niên nhìn Hạ Thiếu Uy, nụ cười mang theo vài phần hàm súc.

Người đàn ông trung niên là chủ nhiệm phòng Giáo vụ, tên Tôn Tư Minh.

-Lớp 3 khoa Lịch sử.

Rất nhanh, bốn mươi tám sinh viên của lớp 3 khoa Lịch sử đồng thời hét lớn một tiếng “toàn lực ứng phó”, sau đó ngẩng đầu giậm chân bước về phía dưới đài chủ tịch.

Cũng biểu diễn giống nhau.

Sau khi chỉnh lại đội hình một chút, một sinh viên chạy chậm tiến lên, cúi chào hết lớn.

-Báo cáo Đại đội trưởng, tân binh lớp 3 khoa Lịch sử, bốn mươi chín người, có mặt bốn mươi tám người, một người xin phép nghỉ. Báo cáo hoàn tất, xin chỉ thị.

Nghe xong, ánh mắt Hạ Thiếu Uy quét mắt nhìn sinh viên, đột nhiên hỏi:

-Lý do xin phép nghỉ?

-Báo cáo...

Nam sinh viên không nghĩ đến Đại đội trưởng lại hỏi vấn đề như vậy, nhất thời luống cuống tay chân, nói một câu không nguyên vẹn:

-Bởi vì...

Rầm.

Hạ Thiếu Uy bỗng nhiên vỗ mạnh xuống đài chủ tịch, ánh mắt mang theo nộ khí:

-Chủ nhiệm Tôn, vậy là trong các tân binh chúng ta bao lâu nay đã xuất hiện tình trạng vắng mặt mà không có lý do.

Lúc này ánh mắt Tôn Tư Minh cũng nhìn xuống bên dưới, thanh âm mang theo vài phần bén nhọn:

-Tên học sinh vắng mặt là gì?

-Quân...Quân Thiết Anh.

Nam sinh viên bồi rối lên tiếng. Hạ Thiếu Uy và Tôn Tư Minh là nhân vật tối cao trên đài chủ tịch. Bọn họ tức giận, khiến nam sinh viên cảm giác hai chân muốn nhũn ra.

-Quân Thiết Anh?

Ánh mắt Hạ Thiếu Uy lại đảo qua tất cả sinh viên của lớp 3.

-Các người có thể nói cho tôi biết, tại sao người này lại xin nghỉ hay không?

-Em tên Quân Thiết Anh.

Lúc này, Quân Thiết Anh bắt ngờ di chuyển xe lăn đến gần đài chủ tịch, ánh mắt bình tĩnh nhìn mọi người bên trên.

Sự xuất hiện của Quân Thiết Anh khiến tất cả mọi người đều xôn xao.

Không ít người đã nghe qua cái tên Quân Thiết Anh, đồng thời cũng nhìn thấy cô gái ngồi xe lăn, nhưng không nghĩ đến việc liên hệ cái tên đó với cô gái trước mặt.

Ánh mắt toàn trường đều tập trung trên người Quân Thiết Anh.

Quân Thiết Anh thở sâu, cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

Lúc này, Hạ Thiếu Uy từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt hỏi:

-Người đã đến rồi, vì sao không tham gia biểu diễn huấn luyện quân sự?

Thanh âm rơi xuống, sắc mặt Quân Thiết Anh không khỏi trầm xuống vài phần.

Cô không rõ, tại sao Hạ Thiếu Uy lại hỏi vấn đề như vậy.

Nhưng Hạ Thiếu Uy dường như không đợi Quân Thiết Anh lên tiếng, nhìn xuống hai chân của cô, mang theo ngữ khí kỳ lạ:

-Em không thể đứng lên?

Không thể đứng lên.

Một câu nói đâm thẳng vào vết sẹo của Quân Thiết Anh.

Sắc mặt Quân Thiết Anh lại càng trở nên khó chịu.

Lúc này, bỗng một thân ảnh xông thẳng lên đài chủ tịch.

-Lại là người kia.

-Không phải hấn đến tìm giáo sư Phó chứ?

Lập tức có người nhận ra Tiêu Dương.

Tiêu Dương bình tĩnh, bước chân nhanh chóng lên vị trí chính giữa đài chủ tịch.

Động tác rất nhanh. Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tần Mục đã xách cổ áo Hạ Thiếu Uy lên, ra quyền như gió, trong nháy mắt đập vào sống mũi Hạ Thiếu Uy.

Hết thấy làm cho người ta phải hoa mắt.

Chỉ thở ra hơi thở giống như suối phun.

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Người Có Thể Đứng Lên Hay Không?

Ánh mặt trời chiếu xuống, hai hàng máu tươi chường mắt phun ra. Toàn trường yên tĩnh vô cùng, toàn bộ đều hóa đá. Ánh mắt của tất cả mọi người đều không tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm về phía đài hội nghị.

Ngây ra như phồng, "

Trong lịch sử Phục Đại, kể cả trong phạm vi toàn bộ các trường đại học trong cả nước, cũng tuyệt đối chưa từng phát sinh qua sự kiện ác liệt như vậy.

Đại đội trưởng đội huấn luyện viên quân sự, trong thời điểm biểu diễn quân sự cuối cùng lại bị người ta trực tiếp xông lên đài chủ tịch, đánh cho một quyền phun máu.

Mũi của Hạ Thiếu Uy sụp xuống một nửa, cơ thể lao đảo ngã xuống đất.

Tất cả mọi người giống như nằm mộng.

Cả nửa ngày sau, thanh âm xôn xao phá vỡ sự yên tĩnh của toàn trường.

-Dừng tay.

Lúc này, chủ nhiệm Tôn Tư Minh cũng kịp phản ứng, hồn hèn nói:

-Cậu là sinh viên của lớp nào? Tên gì? Tại sao lại dám làm càn như vậy?

-Lại là hắn?

Khi Phó Dịch Phong quay người nhìn thấy Tiêu Dương, nhin không được lấp bắp kinh hãi, cơ thể vô ý thức rụt lại. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, lão nhân gia ông không muốn lần thứ ba bị tiểu tử này nói mấy lời nói xấu hổ.

Sau khi đánh Hạ Thiếu Uy xong, Tiêu Dương phui nhẹ bụi trên người, gương mặt nở nụ cười vô hại:

-Tiêu Dương, Tiêu trong kiếm tiêu, Dương trong dương cương, cũng chẳng phải là sinh viên của lớp nào.

Tiêu Dương thành thật trả lời.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập xông lên đài chủ tịch. Các huấn luyện viên bên dưới đài chủ tịch thấy tình thế không ổn, lập tức vọt lên. Một người trong đó vội vàng vịn Hạ Thiếu Uy, đồng thời dùng khăn tay lau sạch vết máu cho y.

Mất một khoảng thời gian, Hạ Thiếu Uy mới bình tĩnh trở lại, ánh mắt lộ ra chi sắc hung ác, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Dương.

Ánh mắt tất cả tân sinh viên đều tập trung trên đài hội nghị. Buổi biểu diễn huấn luyện quân sự đang êm đẹp, đột nhiên biến thành sự kiện bạo lực. Mọi người vừa khiếp sợ vừa hiếu kỳ với lai lịch của Tiêu Dương.

-Chủ nhiệm Tôn, hắn không phải sinh viên trường học các người?

Sau khi hoàn hồn, Hạ Thiếu Uy lên tiếng hỏi Tôn Tư Minh.

Nghe xong, Tôn Tư Minh không ngừng gật đầu, hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Tiêu Dương:

-Trường Phục Đại làm sao có thể xuất hiện ác đồ như vậy được chứ?

-Đã như vậy...

Hạ Thiếu Uy đứng vững thân hình, ánh mắt như điện, nhìn thẳng Tiêu Dương:

-Chuyện này giao cho chúng tôi giải quyết.

Hạ Thiếu Uy vừa dứt lời, hơn mười vị huấn luyện viên nhanh chóng tản ra, bao vây Tiêu Dương ở chính giữa.

-Lấy nhiều khi ít à?

Tần Mục mỉm cười, gầy nhẹ nếp áo bị quần bên dưới, cũng không nói nhiều.

-Khoan đã.

Một giọng nói vang lên, Tiêu Dương nhìn sang, không khỏi giật mình. Người lên tiếng chính là giáo sư Phó Dịch Phong mà hắn đã khinh thường hai lần.

Ông ta không phải muốn bỏ đá xuống giếng chứ? Tiêu Dương quét mắt nhìn Phó Dịch Phong. Hành vi ác liệt như vậy, thật đúng là mất mặt.

Phó Dịch Phong nằm mơ cũng không nghĩ ra. Bản thân ông đã tránh không muốn bị xem thường lần thứ ba, vậy mà vẫn không tránh được. Biết hắn nói mấy lời như vậy, có đánh chết ông cũng không nhảy ra đầu.

Nhưng Phó Dịch Phong hiển nhiên không suy nghĩ nhiều như Tiêu Dương. Sau khi đứng lên, liền trầm giọng nói:

-Đại đội trưởng Hạ, bây giờ đang ở trước mặt toàn thể tân sinh viên. Chỉ sợ không tốt lắm đâu.

Đa số các huấn luyện viên bao vây đánh một thanh niên, nếu truyền ra ngoài, không những tổn hại thanh danh của Phục Đại, mà ngay cả đám người Hạ Thiếu Uy cũng phải bị xử phạt.

Được Phó Dịch Phong nhắc nhở một câu, ngực Hạ Thiếu Uy phập phồng một lát, cổ nén lửa giận ngập trời, ánh mắt chăm chú nhìn Tiêu Dương. Cảm giác đau nhức truyền từ mũi đến khiến y càng nghĩ càng biệt khuất. Y đường đường là một Đại đội trưởng, lại bị một tên tiểu tử đánh lén thành công. Không những như vậy, bây giờ còn không có biện pháp bắt đối phương.

Biệt khuất.

Đặc biệt, thậm chí Hạ Thiếu Uy còn không biết tại sao mình lại bị một quyền này.

-Chuyện ác liệt như vậy, chúng tôi tuyệt đối không nuông chiều.

Lúc này, Tôn Tư Minh lên tiếng, chỉ vào Tiêu Dương, hung hăng nói:

-Cậu không phải sinh viên trường chúng tôi, vì sao lại xuất hiện ở đây?

-Tại hạ là gác cổng ký túc xá nữ A, thuộc phòng bảo an trường Phục Đại.

Tiêu Dương thành thật trả lời.

-Gác cổng ký túc xá nữ?

Tôn Tư Minh giận tím mặt:

-Đúng là hồ đồ. Từ hôm nay trở đi, cậu bị đuổi việc.

-Cậu là bảo vệ mới đến làm, Tiêu Dương?

Một người đàn ông trung niên bên cạnh Tôn Tư Minh lập tức giật mình, nói nhỏ với Tôn Tư Minh vài câu. Ánh mắt Tôn Tư Minh hiện lên sự kinh ngạc, lông mày cau chặt, trầm ngâm một hồi, sau đó quay sang Hạ Thiếu Uy nói:

-Đại đội trưởng Hạ, việc này chỉ bằng đội buổi diễn tập của tân sinh viên kết thúc, sẽ chuyển sang phòng Giáo vụ xử lý?

Hạ Thiếu Uy hiểu được ý tứ của Tôn Tư Minh, ánh mắt hung hăng. Chờ đến phòng Giáo vụ, hết thầy không phải do ý quyết định sao? Lúc này mới nhẹ gật đầu.

-Tiêu Dương, cậu có nghe rõ không?

Tôn Tư Minh quát to với Tiêu Dương một tiếng.

Tiêu Dương không ngừng gật đầu, nhưng ánh mắt lại hiện lên sự nghi hoặc:

-Xin hỏi, phòng Giáo vụ là ở chỗ nào?

-Tôi sẽ dẫn cậu đến đó.

Phó Dịch Phong vội mở miệng.

Trải qua việc hỏi đường đến Đồ Thư Quán, Phó Dịch Phong cảm thấy đau đầu với vấn đề “xảo trá” của tiểu tử này. Lần này không đội Tiêu Dương “có không gian phát huy”, ông đã vội mở miệng trước.

Tiêu Dương gật đầu, bước xuống đài chủ tịch. Sau đó đột nhiên quay người, ngai ngừng cười với Hạ Thiếu Uy:

-Đúng rồi, các hạ có hai vị huấn luyện viên tìm ta luận bàn. Bây giờ còn đang nằm nghỉ ngơi bên cạnh Đồ Thư Quán đấy.

Nghe xong, sắc mặt Hạ Thiếu Uy càng thêm trầm xuống.

-Về phần vì sao ta đánh người...

Tiêu Dương mỉm cười, thả người nhảy xuống đài chủ tịch, chậm rãi bước đến bên cạnh Quân Thiết Anh, ánh mắt hiện lên sự tự tin, đồng thời vỗ nhẹ lên vai Quân Thiết Anh, rồi bước ra đằng sau, một lần nữa nhìn lên đài chủ tịch.

-Bảo vệ cho đại tiểu thư là chức trách của ta. Bất luận kẻ nào làm tổn thương nàng ấy, ta sẽ đánh người đó.

Lúc này, Tiêu Dương đã thay đổi phương châm “giảng đạo lý” thành hành động, ánh mắt sắc bén lườm Hạ Thiếu Uy, sau đó cúi đầu cười ôn hòa, đẩy chiếc xe lăn chậm rãi rời khỏi sân vận động.

-Rất đẹp trai.

-Nếu có trai đẹp nào nói với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ yêu người đó.

-Tiểu tử này thật đúng là cuồng vọng.

Sinh viên năm nhất đã có không ít người nhớ kỹ cái tên Tiêu Dương. Tiếng nghị luận càng lúc càng nhiều. Bị Tiêu Dương can thiệp như vậy, buổi biểu diễn quân sự chỉ có thể qua loa chấm dứt. Sau đó Hạ Thiếu Uy trực tiếp dẫn hơn mười huấn luyện viên thẳng đến phòng Giáo vụ.

Tiêu Dương đẩy Quân Thiết Anh không nhanh không chậm đi về phía ký túc xá.

- Tiêu Dương, phòng Giáo vụ không phải hướng này.

Im lặng hồi lâu, Quân Thiết Anh lên tiếng nói.

- Để ta đưa nàng về phòng ngủ trước đã.

- Không cần đâu.

Quân Thiết Anh ý bảo Tiêu Dương dừng đẩy xe lại, từ từ quay chiếc xe đối diện với Tiêu Dương:

- Chuyện ngày hôm nay tôi cũng có vài phần trách nhiệm.

- Ta nhìn ra được, y nói câu đó chính là có ý làm nhục nàng. Ta phải có nghĩa vụ đứng ra.

Với tư cách là một thư đồng tận tụy, nhất là sau nhiều lần được Bạch Tố Tâm dặn dò, Tiêu Dương lại càng thêm tinh tường chức trách của mình.

Không để cho người ta khi dễ Quân Thiết Anh ở trường.

Nghe xong, ánh mắt Quân Thiết Anh mang theo vài phần dị sắc, đánh giá Tiêu Dương vài lần:

- Biểu hiện của anh hôm nay thật sự vượt quá dự liệu của tôi. Tại sao anh lại động thủ với Đại đội trưởng Hạ như vậy? Không phải anh vẫn một mực dùng nguyên tắc giảng đạo lý sao?

Tiêu Dương mỉm cười:

- Giảng đạo lý chia làm hai phương thức. Thứ nhất là dùng tài hùng biện, thứ hai tất nhiên là dùng nắm đấm rồi.

Tầm mắt Quân Thiết Anh xẹt qua sự lo lắng:

- Anh đánh lên Đại đội trưởng Hạ, chỉ sợ bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Quân Thiết Anh xem ra, Tiêu Dương có thể đánh bại được Hạ Thiếu Uy là do đánh lên.

- Yên tâm đi, ta có thể đánh lên y một lần, có lẽ còn có thể đánh lên được lần thứ hai.

Tiêu Dương tự tin mười phần.

.....

Lần đầu tiên Quân Thiết Anh nhìn Tiêu Dương có khuynh hướng bạo lực như vậy.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ sau lưng.

- Giáo sư Phó.

Quân Thiết Anh quay người, gật đầu chào.

Phó Dịch Phong gật đầu mỉm cười với Quân Thiết Anh, sau đó nhìn Tiêu Dương, cau mày nói:

- Chàng trai, cậu làm việc quá xúc động rồi. Bây giờ không chỉ Đại đội trưởng Hạ, ngay cả Chủ nhiệm Tôn cũng đang triệu tập không ít bảo vệ công, đang chờ cậu ở phòng Giáo vụ.

Phó Dịch Phong có thể tưởng tượng, nếu Tiêu Dương thật sự bước chân vào phòng Giáo vụ, chuyện gì sẽ phát sinh.

Chỉ sợ cục diện khó tránh khỏi huyết tinh.

- Giáo sư Phó, xin dẫn đường.

Tiêu Dương nhàn nhạt nói. Tuy Quân Thiết Anh ngồi trên xe lăn cau mày, hai tay đẩy hai bên xe lăn. Nhưng dường như bị sự tự tin của Tiêu Dương lây sang, Quân Thiết Anh cũng không nói thêm điều gì.

Nếu cô muốn yên bình học tập ở đây, chuyện hôm nay nhất định phải có một kết thúc.

Phó Dịch Phong nói nửa câu liền dừng lại, khẽ thở dài, sau đó mang hai người đến phòng Giáo vụ.

Ba người xuyên qua một đại sảnh rộng rãi, sau đó bước vào một gian phòng.

Cửa được mở rộng. Khi ba người xuất hiện, hơn mười ánh mắt bên trong liền lia đến.

Phó Dịch Phong đi đầu tiên, Tiêu Dương bình tĩnh đẩy Quân Thiết Anh tiến vào sau.

Phòng Giáo vụ rất rộng. Ngoại trừ Hạ Thiếu Uy và hơn mười huấn luyện viên, sau lưng Tôn Tư Minh còn có hơn mười thanh niên mặc trang phục bảo vệ của Phục Đại.

Chính người này đã một quyền đánh Đại đội trưởng Hạ xịt máu mũi? Lúc này, thần sắc hơn mười bảo vệ công cộng không khỏi kinh nghi vài phần.

Nhìn thân ảnh thẳng tắp của Tiêu Dương, nhất thời mọi người đều cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn chứa trong cơ thể gầy yếu đó.

- Tiêu Dương, chuyện ngày hôm nay, cậu định giải trình như thế nào?

Tiêu Dương vừa mới dừng lại, thanh âm hùng hổ dọa người của Tôn Tư Minh đã vang lên.

- Là y làm nhục Thiết Anh trước.

Tiêu Dương lời ít ý nhiều trực chỉ Hạ Thiếu Uy.

Hạ Thiếu Uy hừ lạnh một tiếng, ra hiệu một gã huấn luyện viên đóng cửa phòng Giáo vụ, sau đó tiến lên vài bước, cười lạnh:

- Tôi làm nhục cô ta? Tôi chẳng qua chỉ hỏi một câu cô ta có thể đứng lên hay không mà thôi.

Tiêu Dương neho mắt lại, nhìn Hạ Thiếu Uy cách hất hai mét:

- Nếu như người ngồi chỗ này là nguoi, nguoi có thể tiếp nhận bị người ta dùng ngữ khí từ trên cao nhìn xuống, trước mặt toàn thể tân sinh viên để hỏi vấn đề như vậy không?

Câu hỏi của Hạ Thiếu Uy tương đương với việc nói trước toàn thể sinh viên, lớp 3 khoa Lịch sử có một tân sinh viên bị liệt.

Cho dù Quân Thiết Anh từ nhỏ đã quen nhìn ánh mắt như vậy, nhưng ngày đầu tiên nhập học đã bị đối xử như thế, nếu lúc đó không có Tiêu Dương xông ra, chỉ sợ Quân Thiết Anh cũng không biết trả lời như thế nào. Chẳng lẽ trực tiếp trả lời tôi không thể đứng lên? Cả đời này của Quân Thiết Anh khó mà tiếp nhận đáp án đó.

- Là tôi?

Ánh mắt Hạ Thiếu Uy nhìn lướt qua Quân Thiết Anh:

- Tôi hỏi cô ta đấy.

- Nguoi biết rõ mà còn cố hỏi?

Tiêu Dương nghiêm mặt nói.

- Tùy cậu nghĩ thế nào thì nghĩ.

- Vậy thì ta thích làm gì thì làm.

Tiêu Dương nói xong, thân ảnh bỗng nhiên vọt lên.

Oành.

Một quyền nặng nề đánh xuống, đầu gối giống như phản xạ có điều kiện hung hăng đá lên.

Loảng xoảng.

Hạ Thiếu Uy lập tức bị té ngã xuống đất.

Không đợi bất luận kẻ nào kịp phản ứng, Tiêu Dương tùy thời giờ một ghế dựa bên cạnh, nhanh như thiểm điện, hung hăng đánh xuống.

Oành.

Răng rắc.

Thanh âm gãy xương vang lên.

Tiếng kêu thảm thiết của Hạ Thiếu Uy vang vọng khắp phòng. Đồng thời một thanh âm ôn hòa vang lên bên tai của y.

-Người có thể đứng lên hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hộ Hoa Trạng Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.